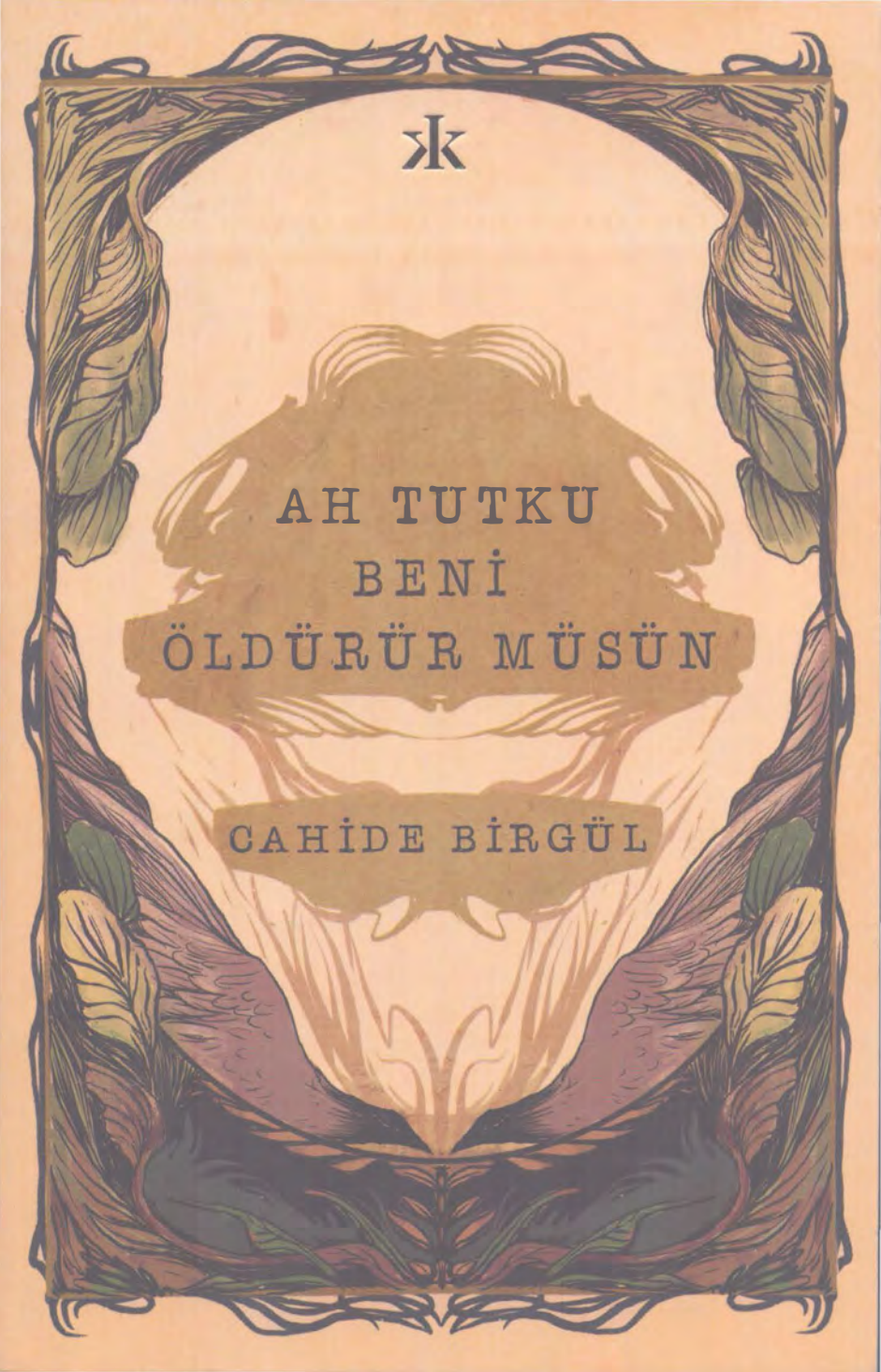

AH TUTKU
BENİ
ÖLDÜRÜR MÜSÜN
CAHİDE BİRGÜL

AH TUTKU
BENİ ÖLDÜRÜR MÜSÜN

Kafka Kitap - Türkçe Edebiyat: 5

Ah Tutku Beni Öldürür Müsün
Yazar: Cahide Birgül

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Yayıma Hazırlayan: Şebnem Soral Tamer
Düzelti: Begüm Berkman
Kapak Tasarım: Ebrahel Lurci
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Şükrü Karakoç

2. Baskı: Ocak 2023
ISBN: 978-605-173-823-9

© Cahide Birgül
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
kafkakitap*, Epsilon Yayınevi Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli alt markasıdır.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.kafkakitap.com
E-posta: kafka@kafkakitap.com
Sertifika No: 49067

AH TUTKU BENİ ÖLDÜRÜR MÜSÜN

CAHİDE **BİRGÜL**

YAZAR HAKKINDA

Cahide Birgül, 1956 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi Mimarlık (ADMMA) bölümünden mezun oldu. *Pazartesi* dergisi ve *Radikal* gazetesinde yazılar yazdı. Kaleme aldığı radyo oyunları TRT Ankara Radyosu'nda seslendirildi. *Emin Bey Pansiyonu* adlı oyunu 1999 Devlet Tiyatroları Tiyatro Oyunu Yarışması'nda üçüncülük kazandı. Birgül, 2009 yılında hayata veda etti. Yazarın tüm romanları yayınevimiz tarafından yayımlanacaktır.

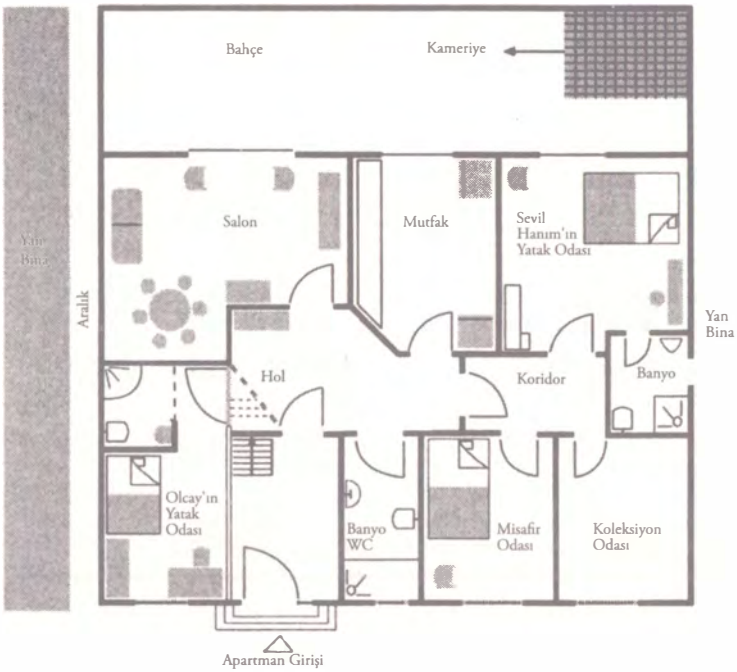
Romanları: *Gölgeler Çekildiğinde* (1998), *Geceye Uyananlar* (2000), *Ah Tutku Beni Öldürür müsün* (2004), *Eflatun Koza* (2009).

Söyleşi: *Aklın Yolu Birdir* – Talat Halman'la Söyleşiler (2003)

Oğluma...

TARİH	MELİH	SELİM
17 Kasım Cuma	Arama	İş teklifi
18 Kasım Cumartesi	Görüşme	
24 Kasım Cuma	Eve gidiş	
27 Kasım Pazartesi	Proje teslimi / İşbaşı	İş üzerinde çalışma
29 Kasım Çarşamba	Evde ilk gece	Kahve
7 Aralık Perşembe	Fatma'yla	
8 Aralık Cuma	Yeşim Hanım'dan bilgi alma	Bilgi toplama
9 Aralık Cumartesi	Sevil Hanımlarda gece yatısı	
10 Aralık Pazar	Kadir'le karşılaşma	Bahçeye ilk adım
11 Aralık Pazartesi	Kadir'le buluşma	Recai'nin evine gidişi
13 Aralık Çarşamba	Sevil Hanım'ın teklifi	Recai'yle buluşma
15 Aralık Cuma	Parti	Parti
16 Aralık Cumartesi	Adres tespiti	Hastalık
18 Aralık Pazartesi		Beklenmedik ziyaret
20 Aralık Çarşamba	Sevil Hanım'ın ikinci teklifi	
24 Aralık Pazar	Tatil	Gidenleri izleme
25 Aralık Pazartesi	Unutkanlık	Eve giriş
27 Aralık Salı		Recai'nin gelmesi
28 Aralık Çarşamba		Recai'nin tekrar gelmesi
2 Ocak Salı	Tatil dönüşü	
4 Ocak Perşembe		Recai hakkında
10 Ocak Çarşamba	Olcay'ın teklifi	Eve giriş
11 Ocak Perşembe	Sus payı	Bir iş teklifi daha
12 Ocak Cuma	Keşif ve önemli bir kayıp	
15 Ocak Pazartesi		Buluşma
16 Ocak Salı		Nejat Kumcu'yla konuşma

17 Ocak Çarşamba	Kısa bir not	
18 Ocak Perşembe	Kadir'le buluşma	
19 Ocak Cuma		Ve çekiç
23 Ocak Salı		Yeniden hayat
24 Ocak Çarşamba		Yeniden Ortaköy
25 Ocak Perşembe	Yeşim Hanım ve Bora Bey'le	
26 Ocak Cuma	Kadir'le buluşma	Sevil Hanım arıyor
27 Ocak Cumartesi		Nejat Kumcu arıyor
1 Şubat Perşembe	Yeşim Hanım'ın yaş günü daveti	Kıyafet alışverişi
2 Şubat Cuma	Parti ve maceraya dalış	Eve giriş
3 Şubat Cumartesi	Melih ve Olcay	Yolculuk kararı
4 Şubat Pazar	Ziyaret	Misafir
9 Şubat Cuma		Selim'in finali
10 Şubat Cumartesi	Gazetedeki haber	
12 Şubat Pazartesi	Tören	
13 Şubat Salı	Komiserler	
14 Şubat Çarşamba	Emniyete davet	
21 Şubat Çarşamba	Sevil Hanım'ın defteri	
28 Şubat Çarşamba	Bir haber	

Bahçe
Kameriye
Yan Bina
Aralık
Salon
Mutfak
Sevil Hanım'ın Yatak Odası
Yan Bina
Hol
Koridor
Banyo
Olcay'ın Yatak Odası
Banyo WC
Misafir Odası
Koleksiyon Odası
Apartman Girişi

1. KISIM

MELİH...

(17 KASIM 1995 – 15 ARALIK 1995)

1

KARARSIZ SAATLER...

Melih, Yeşim Hanım'ın telefonda dikkatle tekrarladığı, kendisinin de bu dikkate yaraşır biçimde gayet okunaklı yazdığı telefon numarasına bir daha baktı ve kimbilir kaçıncı kez bu işin kendisine uygun olmadığını düşündü. Neredeyse bir haftadır küçük kâğıt parçası cebindeydi ve deli gibi işe ihtiyacı varken o numarayı aramak hiç de içinden gelmiyordu. "Büyük bir kaza geçirdiler," demişti Yeşim Hanım. "Kazadan sonra Olcay'da bedensel bir rahatsızlık baş gösterdi." Konu özetle şuydu: Yeşim Hanım'ın akrabası olan Olcay'ın okula götürülüp getirilmesi için biri aranmaktaydı. Yeşim Hanım'ın da aklına hemen Melih gelmişti.

Melih, Yeşim Hanım'ı boş vakitlerinde okulöncesi çağındaki çocuklara bakan, üniversiteden bir kız arkadaşı sayesinde tanımıştı. Kız, dil öğrenmek için yurtdışına gitmeye karar verince yerine Melih'i önermiş, Yeşim Hanım da kabul etmişti. Şöyle bir kabaca hesapladı, neredeyse altı aydır Yeşim Hanım'ın beş yaşındaki oğlu Orkun'a bakıyordu.

Yeşim Hanım, otuzuna yakın, çok güzel denilemeyecek, ama sempatik bir kadındı. Ayrıldığı kocası Bora Bey'le evde birkaç kez karşılaşmıştı Melih. Adamın İstanbul'un ünlü avukatlarından olduğunu biliyordu. Sıcakkanlı, yakışıklı biriydi Bora Bey. Melih onda kendini görüyordu. Daha doğrusu bundan on yıl sonraki hâlini. Eski karıkocanın gayet medeni bir ilişkileri var gibiydi. Hatta yakın arkadaşlık bile denebilirdi aralarındakine. Boşanmış iki kişinin dost olmasına hiç akıl erdiremiyordu Melih. Dahası, biraz ikiyüzlülükmüş gibi geliyordu ona. Kendisi asla böyle bir evlilik yapmayacaktı. Sevecek, evlenecek ve karısıyla ölene dek sürecekti beraberlikleri. Çocukları mutlu bir aile ortamında büyüyecekti.

Telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı tekrar cebine soktu, ellerini ensesinde birleştirip geriye doğru yaylandı sandalyesinde. Zorunlu olarak yaptığı bu çocuk bakma işi bile şu telefon numarası kadar canını sıkmıyordu. Üst katta oturan emekli bankacı sifonu çekti, pis su sanki Melih'in salonunda akıyormuş gibi gürültüyle geçip gitti duvarların ardından. Bu evi hiç sevmiyordu. Gerçi buna "ev" demek iltifat sayılırdı. Yaşadığı yer, geceleri açıp yattığı bir kanepeden ve çizim masasının zor sığdığı küçük bir salondan, onun ucundaki mutfak nişinden ve her tarafı akan bir banyodan oluşan berbat bir delikten ibaretti. Gördüğü an sevmemişti bu daireyi, ama başka çaresi yoktu o zamanlar. Hâlâ da yoktu ya! Hatta o günlere kıyasla daha da berbat bir durumda olduğu söylenebilirdi. Ev aklından geçer geçmez hafta içinde kirayı ödemesi gerektiğini ve bunu yapamayacağını hatırlayıp sıkıntıyla tekrar Olcay'ı düşündü. Bedensel rahatsızlıktan kastedilen neydi acaba? Sandığı gibi yürümekle ilgili bir sorun muydu, yoksa başka bir şey miydi? Ayrıntılı bilgi

vermemişti Yeşim Hanım. O da işe çok hevesli görünmemek için sormamıştı. Gözünün önüne tekerlekli sandalyede oturmuş, dizlerinin üzerinde kareli örtü olan, ağlamaklı suratlı bir kız geliyordu. Ardından da lise yıllarında okuduğu, içini kaldıran bir kitabı hatırlıyordu hemen; Stefan Zweig'ın *Acımak* adlı romanını...

Işık iyice azalmıştı odada. Pencereye yaklaştı. Dışarıda birkaç ıslak çatı ve ardından da büyük bir resmi binanın kurşuni yüzü görünüyordu. İstemeye istemeye buzdolabını açtı. Dolapta su, küçük bir parça beyaz peynir, içinde üç dört zeytin olan cam kâse ve buzdolabına hiç yakışmayan küçük bir kalıp rokfor peynirinden başka bir şey yoktu. Onu da son gidişinde Yeşim Hanım vermişti. Sahi, ne kadar oluyordu Yeşim Hanım onu çağırmayalı? İki hafta? Belki daha da çok... Dolaptaki yarım şişe sütü görmezden geldi. O, Mıcır'ındı. Zaten zavallı kedi onunla birlikteyken iyice zayıflamış ve böyle zamanlarda hep yaptığı gibi sokak gezilerini artırmıştı.

Buzdolabından çıkardıklarını dizdi tezgâhın üzerine. Çay suyu için ocağı yaktı, mavi ama cılız ateşi görünce rahatladı. Tüp bitecek diye ödü kopuyordu.

Ekmeği dilimlerken çizim masasına bir göz attı. Karmakarışık eskizler projenin başına oturma arzusunu iyice azaltıyordu. Hiçbir zaman iyimser biri olmamıştı. Hayat iyimser düşünmenin salaklıktan başka bir şey olmadığını ve böyle düşünmekte ısrar edince de insanın bir şamar oğlanına döneceğini öğretmişti ona. İşte şimdi de bu sevimsiz ruh hâliyle gelecek pazartesi teslim etmesi gereken projeyi bitirmesinin mümkün olmayacağını gayet iyi görüyordu.

İsteksizce projenin başına otururken cebindeki telefon numarasını tekrar hatırladı. Ezberlemişti artık. Aramak

kabul etmek ya da edilmek anlamına gelmiyordu nasılsa... Gider görüşür, iş aklına yatmazsa reddederdi. Hem bakalım onu beğenecekler miydi? Melih aradıkları gibi biri miydi? Huzursuzluğunun nedenini biliyordu aslında. Sakatları sevmezdi. Yarım kalmış, tamamlanmamış hiçbir şeyi sevmezdi. Belki de bu yüzden bu kadar sıkkındı canı.

Ortaokul yıllarından böyle sakat bir çocuk hatırlıyordu. Herkes ona yardımcı olmak için can atar, akıllı piç de bunu sonuna kadar kullanırdı. Oyuna gelmeyen sadece kendisiydi ve nedense o da Melih'e yaltaklanır, fedakâr arkadaş topluluğuna katılmayan soğuk tavırlı herifin dostluğunu dilenirdi. Melih görmeyen gözlerle projesine bakarken gülümsedi. Çocuktan nefret ediyor ve bunu da gizlemeye çalışmıyordu. Belki de nefretinin bu kadar açık ve orta yerde olmasıydı çocuğu baştan çıkaran. Davranış biçimi, diğerlerinin zoraki sevecenliğinden belki daha sahici geliyordu ona, kimbilir...

Çayı demleyip ocağın altını kıstı. Karar vermişti, telefon edecekti. Cebinde bu kadar az parası olan bir adamın pek de seçme şansı yoktu. Parayı düşündüğünde hep olduğu gibi yine, Allah'ın unuttuğu o uzak Anadolu şehrinde, tozlu bir kumaş mağazasının yüksek rafları arasında ezilmiş, küçük bir esnaf olan babasını hatırladı. Çocukken, evde gerilimin yükseldiği bazı günler birlikte giderlerdi dükkâna. Babası kepengin kilidini açar ve yukarı doğru iterdi. Melih kulaklarını tıkarken metal perde gürültüyle toplanırdı. Aradan yıllar geçmişti ama ne zaman bir kepenk sesi duysa, başarısızlık ve yenilmişlik gelirdi aklına.

İşte yine para suyunu çekmişti. Hiç yapmak istemese de babasını aramaktan başka çaresi yoktu. Adamın bir ailesi vardı ve oğlu ne zamandır ciddi bir yüktü onun için. Kirasını karşılıyor, başka hiçbir şeye karışmıyordu. Bütün yardımının

bu kadar olabileceğini İTÜ Mimarlık Fakültesi'ni kazandığı gün açıkça söylemişti Melih'e. İstanbul'a gideceği için herkes mutluydu aslında. Üvey annesiyle arasındaki gerilim tatsız bir hava yaratıyordu evde. Annesi öldükten sonra, henüz altı yaşındayken hayatına giren o kadınla birbirlerini hiç sevmemişlerdi. Daha sonra doğan çocuklar ise, huzursuzluğu gidereceğine iyice artırmıştı. Hayal meyal hatırlıyordu, babası ilk zamanlar onu korur gibi davranmışsa da giderek karısından yana olmaya başlamıştı. Yıllar boyu üvey annesinin yemekte etleri adil dağıtmadığını, kıyafetlerin en ucuzunu kendisine aldığını, kardeşleri arkadaşlarını eve çağırabilirken onun böyle bir hakkının olmadığını görmedi babası. Ya da gördü de görmezden geldi. Melih sadece zavallı değil, duygusuz ve korkak bir adam olduğunu da düşünüyordu onun. Öksüz oğlunun davranışları üzerine hiç kafa yormadığı gibi, en küçük bir hatasında onu cezalandırmaktan geri durmamıştı. Hele bir defasında o kadar acımasızca dövmüştü ki, *Artık ölüyorum herhalde*, diye düşünmüştü Melih. Tamam, belki işlediği basit bir suç değildi. Hatırladıkları, yediği dayağın görüntüsünü silmişti. Yüksek sesle güldü. Sıcak bir yaz sabahı gardırobun önüne oturmuş, üvey annesinin ne kadar elbisesi varsa hepsinin eteğini kesmişti. Gülümsedi. Kumaşları doğrarken aldığı zevk dün gibi aklındaydı. Ne güzel bir gündü! Açık pencereden içeri dolan yaz sesleri makasın yeknesak ve huzur veren sesine karışıyordu.

Üç yıldır bir kere "Nasıl geçiniyorsun?" diye sormamış olan babasından yana artık hiçbir beklentisi yoktu ama yine de İstanbul'a geldikten sonra para istemek için onu birkaç kez aramak zorunda kalmıştı. İçi ezilerek yaptığı bu telefon görüşmelerinde Melih söyleyeceklerini tamamladıktan sonra daima kısa bir süre susardı babası. Belki birkaç saniyeyi

aşmayan bu sessizlik Melih'e saatlerce sürmüş gibi gelirdi. O zaman bir daha nefret ederdi babasından. Bu çıt çıkmayan anlarda babasının kafasından neler geçtiğini bilir, çaresizce beklerdi telefonun ucunda. Sonunda "Tamam," derdi adam bıkkın bir sesle, "yarın hesabına yatırırım."

Telefon kulübesinde genç bir adam vardı. Melih, adamın üzerindeki kumlu ceketi geçen hafta Vakko'da görüp bayılmıştı. Cekete iliştirilmiş etikette yazan rakam, ona sahip olmasının kendisi için bir uzay seyahati yapmak kadar imkânsız olduğunu gösteriyordu. Herif zengin olmalıydı. Büyük ihtimalle kız arkadaşıyla konuşuyordu, yüzüne gevşemiş ve olduğu yeri unutmuş bir ifade yerleşmişti. Melih biraz bekledi, cebindeki parasını bir daha saydı, ceketi düşündü, ardından yerdeki bir kola kapağını alıp sıkı bir tekmeyle az ilerideki Mercedes'e gönderdi. Tahmin ettiği gibi alarmı ötmeye başladı arabanın. Telefon kulübesindekinin bir an için dikkati dağıldı ve birinin onun konuşmasını bitirmesini beklediğini fark etti ama aldırmadı. Adama notunu vermişti Melih. Küstah, şımarık piçin biriydi. Telefon kulübesinin kapısını açtı ve "Uzun sürecek mi?" diye sordu.

Vakko ceketli "bir dakika" gibilerinden parmağını uzattı ona doğru, sonra konuşmaya devam etti. Adam az sonra onun yüzüne bile bakmadan giderken, Melih ceketin onun geniş sırtında mankenin üzerinde olduğundan daha güzel durduğunu gördü. Tabii yırtmacın yanındaki derin kesik olmasa... Memnuniyetle gülümsedi. Bu numarayı ilkokulda öğrenmiş ve her deneyişinde de başarılı olmuştu. Adam az önce telefon kulübesinin kapısını açtığında Melih hep cebinde taşıdığı keskin makasıyla sezdirmeden bir parça

almıştı ceketten. İyi para saymıştı bu makasa ama değerdi doğrusu. Adamın ardından bakarken düşündü: Yalnız sakatları değil, zenginleri de sevmiyordu. Bu fakirleri sevdiği anlamına gelmemeliydi elbette; sadece kendisi zengin olana kadar diğer zenginleri sevmemeyi sürdürecekti.

Aradığı numara hemen cevap verdi. Düzgün konuşan, buna da çok önem verdiği sesinden anlaşılan Sevil Hanım, ertesi gün gelip gelemeyeceğini sordu. Biraz düşünür gibi yapıp "Olur," dedi Melih. Ahizeyi tutan eli terlemişti. "Saat dört uygun mu?" dedi kadın. Uygundu. Ortaköy'deki evin adresini verdikten sonra sanki bulunması çok zormuş gibi uzun uzun tarifini de yaptı. Telefonda konuşmayı sevenlerdendi; bu gereksiz uzatma Melih'e ikinci bir jetona mal olmuştu.

Yukarı çıktığında ocağı açık unuttuğunu ve tüpün bittiğini gördü. Çay soğumuş, ekmek iyice kurumuştu. Ama kendini az öncesine göre daha iyi hissediyordu. Ceketten aldığı parçaydı bunun nedeni. Elini cebine soktu, küçük kumaş parçasının kalitesini gösteren yumuşaklığını hissetti parmaklarının ucunda ve sevgiyle okşadı onu. Sonra evin en geniş duvarına yaklaştı. Duvarın yarıdan çoğu, muhtelif giysilerden kesilmiş kumaş parçalarıyla kaplanmıştı. Elindeki kumaşı da özenle yapıştırdı onların yanına. Sonra geri çekilip güzel bir tablo izler gibi zevkle baktı rengârenk duvarına. Bu da onun koleksiyonuydu işte. Neredeyse on üç yıl öncesinde başlamıştı bu merakı. Belki de üvey annesinin elbiselerini kesmesiyle... Yaklaşık beş yıldır biriktirdiği kumaş parçalarını ancak kendi evine çıktıktan sonra böyle düzenli bir biçimde tasnif edebilmişti. Daha öncesinde ne çok kesik kumaş parçası yitirdiğini düşünüp hayıflandı. Keşke onları da saklayabilseydi! Müthiş bir koleksiyon olurdu o zaman. Ama geç kalmış sayılmazdı. Gençti, önünde uzun

yıllar vardı. Zengin olduğunda daha rahat davranabilecekti. Büyük ve görkemli evinde özel bir salonun bütün duvarlarını kaplayan sayısız kumaş parçasını konuklarına gösterirken, gülerek bazılarının hikâyesini anlatacaktı. Onlar da sadece zenginler yaptığında hoş görülen bu tür tuhaf davranışlara alışkın insanlar olarak koleksiyonunun hakkını verecek ve Melih'e bambaşka bir hava katan envai çeşit kumaş parçasını hayranlıkla seyredeceklerdi. Masasına oturdu ve rapido kalemiyle günün tarihini yazıp kâğıdı kumaş parçasının altına yapıştırdı. O sırada Mıcır açık camdan içeri girmiş, Melih gururla koleksiyonuna bakarken onun ayak bileklerine sürtünmeye başlamıştı. Sevgi zamanıydı, kucağına aldı kedisini.

Melih bir yandan duvarına bakarken, bir yandan da Mıcır'ı okşuyordu. Hayvan canı yanmış gibi bir ses çıkarınca dikkatle ona baktı ve sol gözünün altında hafif bir çizik olduğunu gördü. Kavgaya karışmış olmalıydı. Melih'in onu veterinere götürmesi gerekebilirdi ama bunu yapamayacağını bilmek ve köşedeki o veteriner bozuntusundan defalarca karşılığını vermeden yardım istemiş olduğunu hatırlamak keyfini kaçırdı. Heriften hiç hoşlanmıyordu. Doktor olmayı istemiş ama sonuçta ancak veteriner olabilmiş kompleksli piçin tekiydi. Hayvanlara iğrenerek bakıyor, mesleğini kendisine yakıştıramıyordu. Melih'in başka çaresi yoktu ne yazık ki! Sokakta yaralanmış bir kedi gördüğünde dayanamıyor, hayvanı kapıp ona götürüyordu. Veteriner çalışırken de ne yaptığına, hangi ilaçları ne oranlarda kullandığına iyice dikkat ediyordu. Hatta bir defasında iki şişe pire ilacı yürütmeyi bile becermişti adamın dolabından. Ama hepsi bitmişti ve yeni ilaç alacak parası da yoktu son günlerde. Mıcır'ın sütünü kabına koydu, tezgâhın üzerindekileri tekrar dolaba kaldırırken takvime baktı. Günlerden cumaydı.

2
İŞ TAMAM...

Hava sıcaklığı biraz daha düşmüştü ertesi gün. Melih, Beşiktaş'tan Ortaköy'e tempolu bir yürüyüşle, biraz da egzoz soluyarak tam zamanında geldi. 1960'lı yıllarda yapılmış, sıradan görünüşlü, üç katlı bir apartmanın önünde durdu. Kâğıda bir daha baktı: "Mabeyinoğulları Apartmanı, 18/1" Bahçe katındaydı Sevil Hanım'ın dairesi. Yanılmamış olma ihtimali giderek güçleniyordu, mutlaka yürüme özürlüydü kız. Zile basar basmaz dış kapı açıldı. Gelişini görmüş olmalıydılar. Melih, apartmanın büyük holüne adım atınca orta hâlli bir eve girdiğini düşünmekte acele ettiğini anladı hemen. Tertemiz paspas, yeni sulanmış devetabanı ve nahif ressamlardan birine ait bir röprodüksiyon, zenginliğe işaret etmese de apartmanda oturanlar hakkında iyi kötü bir fikir veriyordu. Adı dilinin ucunda olan ressamın tablosuna yaklaştı ama imza çerçevenin altında kalmıştı, göremedi. Nedensiz bir tedirginlikle başını apartman boşluğuna doğru çevirdi ve otuz beş yaşlarında, orta boylu bir kadınla göz göze geldi. Kadın, bir numaralı dairenin kapısında durmuş, ona bakıyordu.

"Melih Bey?"

"Evet..."

"Ben Sevil. Buyurun, hoş geldiniz."

Melih'in Sevil Hanım hakkındaki ilk düşüncesi onun çok güzel bir kadın olduğuydu. Gözleri inanılmaz irilikteydi ve resme baktığı süre içinde kadın o kocaman gözlerle kendisini izlemiş olmalıydı.

Kapı ardından kapandığında kendini kıstırılmış gibi hissettiyse de çabucak toparlandı Melih. Eğer her gün bu evin kapısını çalacaksa, böyle tedirgin edici duygulara kapılmaması gerekiyordu.

Holü adımlarken önündeki kadını biraz daha inceleme fırsatı buldu. Orantılı denebilecek, iyi korunmuş bir vücudu vardı. Ne zamane kızları gibi tahtayı andırıyordu ne de sağından solundan yağ fışkıran bir orta sınıf kadınını. O bir aristokrattı. Ve eski İstanbullulara has hafif bir salınımla yürüyordu Sevil Hanım. Telefonda sakat kızın teyzesi olduğunu söylemişti. Melih'in bütün bildiği bu kadardı onun hakkında. Giderek artan bir merak duygusuyla daha fazlasını öğrenmeyi arzuladığını fark edince kendini sakin olmak ve sükûnetini kaybetmemek konusunda uyardı.

Klasik tarzda döşenmiş aydınlık bir salona girdiler. Artık pek rastlanmayan oymalı ceviz koltuk takımı, kristal aynalı büfe, sekiz kişilik masa ve hepsinden önemlisi, duvarlarda orijinal pek çok tablo vardı büyük salonda. Tablolara bakışı kadının dikkatinden kaçmamıştı.

"Resim seviyorsunuz galiba..."

"Evet."

Sevil Hanım onu arka bahçeye açılan sürgülü kapının yanındaki mavi çiçek desenli kadife kaplı berjer koltuğa oturttu. Bir apartman için büyük denebilecek, çimensiz bir

bahçeydi önünde uzanan. Toprak zemin, bahar için hafifçe kazılmış gibi engebeliydi. Bahçenin en uzak köşesindeki kameriyede rahat bir şezlong, boyaları yer yer soyulmuş beyaz bir sallanan koltuk ve ince ayaklı zarif bir ahşap masa vardı. Masanın üzerindeki ters çevrilmiş kitap az önce orada birinin oturduğunu gösteriyordu.

Sevil Hanım, Melih'in karşısındaki bordo koltuğun ucuna ilişip hafifçe öksürdü, hâl hatır sorduktan sonra da çabucak konuya girdi:

"Evet Melih Bey, sizi fazla meşgul etmek istemem. Biliyorum, bitirmeniz gereken bir projeniz var, eve dönmekte acele ediyor olmalısınız..."

Sevil Hanım bu bilgiyi Yeşim Hanım'dan almış olmalıydı.

Zaman içinde Melih'in iyice anlayacağı üzere, kadının karşısındakinin yerine düşünmek ve bunu dile getirmek gibi bir huyu vardı. Üstelik oldukça da başarılıydı bu konuda.

"Size hemen olayı kısaca anlatayım. İki yıl önce bir trafik kazası geçirdik. 1993 Aralık'ında... Olcay'ın belkemiği zedelendi. Birkaç ameliyat geçirdi ama nafile. O günden beri yürüyemiyor. Eğitimine bir sömestr ara verdi. Azimlidir, toparlandı çabucak. Geçen yıl, ikinci dönemde üniversiteye döndü. Okul çok yakın. Hemen şurası, Galatasaray Üniversitesi. Arabayla götürsek trafiğe takılıyoruz. Olcay da çok memnun değil bu durumdan. 'Hava almak istiyorum,' diyor."

Burada biraz durdu kadın, söyleyeceklerini kafasında tarttı sanki.

"Birkaç kişiyle çalışmayı denedik, olmadı..."

"Neden?"

Yersiz bir soru sorulmuş gibi gerildi kadın, konuşmanın akışının kendisi tarafından belirlenmesini sevenlerdendi.

"Yanlış anlamayın ama bazıları pek tuhaf oluyor. Küçücük istekleri bile fazlasıyla abartıyorlar."

Melih anlamıştı. Kaprisli kaltağın biriydi kız. Az önceki oyunu sürdürmeyi denedi:

"Ne gibi?"

Sevil Hanım koltuğun ucuna doğru kaydı. Sanki Melih bir soru daha sorsa kalkıp gidecekti.

"İnsanoğlu çiğ süt emmiş. Biri hırsız çıktı mesela. Tanımadığınız insanlarla çalışmak çok kolay değil."

Kadın onay bekler gibi bakıyordu Melih'e. Melih ise sorusuna neden cevap alamadığını düşünüyordu.

"Haklısınız."

"Ama sizin referansınız çok iyi. O yüzden içim rahat. Neyse, size ne ikram edeyim? Filtre kahve ya da neskafe?"

"Sütlü bir neskafe içebilirim."

"Elbette..."

Kadın içeri gittiğinde keyfi yerine gelmişti Melih'in. Daha önce yaşananlar onu bağlamazdı. O küçük kaltakla başa çıkabilirdi. İçini çekti; anlaşılan hayat, haddini bildirmesi gereken bir sakat daha çıkarıyordu karşısına. Sıcak ev bütün kaslarını gevşetmişti sanki. Memnuniyetle gerindi. Kalktı, tablolara bakarken camın önünden biri geçti gibi geldi, pencereye iyice yaklaştı ama kimseyi göremedi. Sakin ve gölgelerin çoğaldığı bir akşamüstü vardı dışarıda.

"Bir şey mi oldu?"

Sevil Hanım elinde tepsi, kapının ağzındaydı. Kahvenin harika kokusu burnuna kadar geliyordu Melih'in.

"Bahçede biri var galiba..."

"Yanılmış olmalısınız, evde Olcay'dan ve benden başka kimse yok. Fatma erken çıktı bugün, bahçıvan da gideli epey oldu."

Melih koca bir yudum aldı kahvesinden, süt-kahve oranı iyiydi. Belki de özlediği için ona öyle geliyordu ama o an bildiği tek şey, hâlinden çok hoşnut olduğuydu.

"Olcay'ın anne babası..."

Sevil Hanım bu konuyu uzatmak istemiyor gibi elini sallayarak sözünü kesti Melih'in.

"Onlar rahmetli oldu. Çocukların bütün sorumluluğu bana kaldı ama."

Kadın dışarı bakarak sustu. Melih nedense "rahmetli" kelimesini hiç yakıştıramamıştı Sevil Hanım'a. Onun sınıfını, hatta zekâsını indirgeyen bir söz gibi gelmişti Melih'e.

"Bu işi düşünür müsünüz?"

Sevil Hanım hızlı gidiyordu. İkinci kahveyi içememe ihtimali canını sıktı Melih'in.

"Yeşim sizden övgüyle söz etti."

"Sağ olsun."

"Telefonda da söylediğim gibi, ağır bir iş değil. Önemli olan ders saatlerini takip etmeniz. Eğer sizin de okul programınıza uyuyorsa..."

Böyle bir kadının Yeşim Hanım'a ne kadar güvenirse güvensin deneme süresi talep etmemesi tuhaftı. Melih, *İyice sıkışmış olmalı*, diye geçirdi içinden. Kız nasıl bir baş belasıysa, kimse dayanamıyordu anlaşılan. Durum, pazarlık yapma şansını yükseltiyor gibiydi.

İsteksizce, "Olabilir..." dedi ve biraz düşünür gibi yaptı. "Ücrette de anlaşırsak..."

"Anlaşırız, anlaşırız."

Sevil Hanım bu aceleci tavrının farkına varmış olacak ki toparlandı.

"Neden anlaşmayalım ki?"

Tam bu sırada salonun kapısından gelen tuhaf sese doğru döndü Melih. Tekerlekli sandalyenin sesiydi duyduğu. Önce gelenin olağanüstü parlak gözlerini fark etti, sonra sağlıksız denebilecek kadar şeffaf cildini. Bir zamanlar kendisine zararı dokunmuş birini görür gibi oldu bu yüzde. Ama kime ait olduğunu hatırlayamadı, ürperdi, şaşkın gözlerle bakmayı sürdürdü karşısındakine: Olcay'ın cinsiyeti konusunda yanılmıştı, sakat çocuk sandığı gibi kız değil, erkekti.

3
NEDEN HUZURSUZUM?

Melih projesini çizerken aklında Olcay vardı. Delikanlı kendisiyle akrandı ama onu gören biri on beşinden büyük olabileceğini düşünmezdi. Üstelik zayıf bedeni, bu bedene göre iri denebilecek kafası ve cinsiyetsiz, incecik sesiyle hiç de sevimli biri değildi. Melih onun hayalini zihninden defetmek ister gibi başını salladı ve bu arada kurşunkalemle çizdiği ama sonra sildiği bir duvarı yanlışlıkla çinilediğini fark edince yüksek sesle küfredip yerinden kalktı.

Mıcır yattığı yerden başını çevirip şöyle bir baktı ona, sonra uyumaya devam etti.

Kahve için ocağa su koydu. Ne zamandan sonra nihayet evinde kahve içebilecekti. Sevil Hanım avans olarak bir ödeme yapmıştı ayrılırken. Böylece ona duyduğu güveni belli etmek istemişti. Melih de bu paranın bir kısmıyla hemen acil ihtiyaçlarını karşılamış, tuvalet kâğıdı, neskafe, süt ve biraz da kıyma almıştı. Aslında her şey inanılmayacak kadar yolunda gidiyor gibiydi. Anlaştıkları ücret tahmin ettiğinin

çok üzerindeydi. Üstelik işe de hemen başlaması gerekmiyordu. Sevil Hanım kendisine pek yakışan o hanımefendi tavrıyla, projesini teslim edene kadar idare edebileceklerini söylemişti. Melih kadının sık sık ailelerinin soyadını, "Mabeyinoğulları"nı, çok önemseyerek telaffuz edişini hatırladı; *İnsanın geçmişiyle övünmesi böyle bir şey olmalı*, diye düşündü. Elini cebine attı, uzun zamandır görmediği kadar para vardı orada ve arkası da gelecekti. Ama nedense bütün bunlar kendini mutlu hissetmesine yetmiyordu.

Pencerenin önünde dikilip kahvesinden bir yudum aldı. Gece karanlık ve sessizdi. Cama yansıyan görüntüsüne beğenen gözlerle baktı. Çizilmiş gibi bir yüzü vardı. Lisede ona "bebek surat" derlerdi. O zamanlar çok kızardı böyle anılmasına ama şimdi biliyordu ki bu lakabı hak ediyordu gerçekten. Üstelik yumuşak ve masum hatlarının faydasını da görmüştü her zaman. Onunla tanışan herkes hemen "iyi biri" olduğunu düşünürdü Melih'in. O gün Sevil Hanım'da da benzer duygular uyandırmış olmalıydı.

Ya Olcay? Melih'i diğer çalışanlarla kıyaslamış mıydı acaba? Sevil Hanım onun düşüncesini çok da önemsiyormuş gibi davranmamıştı. İlişkileri hakkında bu kadar az bilgiye sahipken bir fikir yürütmek zordu zaten. Yine de evde patronun Sevil Hanım olduğunu bir geri zekâlı bile hemen anlardı.

Melih iyi ısıtılmış zengin evinde ikinci sütlü neskafesini içerken kadın telefonda olduğunun aksine onunla kısaca konuşmuş, işin ayrıntılarını anlatmış ve Olcay'ın ders programını eline tutuşturmuştu. Çocuğun haftanın üç günü sabahları 9.30'da dersi vardı ve akşam 5.30'da okuldan çıkıyordu. Cuma günleri boştu, pazartesileri de 12.30'da okulda olması gerekiyordu. Program fazla zorlamayacaktı onu,

ayarlayabileceğini söyleyince Sevil Hanım zarif bir gülümsemeyle rahatladığını belli etmiş ve hemen ücret konusuna girmişti.

İş görüşmeleri hakkında biraz tecrübesi vardı Melih'in. Bu yüzden ilk sözü kadına bırakmış ve onun önerdiği rakam tahmin ettiğinin üzerinde olduğu hâlde düşünürmüş gibi yapmıştı. Memnuniyetsizliği çok belirgin olmayan, karşısındakinin yeni önerilerine açık, hatta kadının "olmaz" demesi hâlinde pazarlık şansını koruyan bir ifadeydi bu. Ama Sevil Hanım hemen rakamı yükseltmiş ve Melih de pazarlığı uzatmayı göze alamadığından "Evet," demişti ona.

Bütün bu konuşmalar olup biterken Olcay hemen hemen hiç sesini çıkarmamıştı. Ama Melih dönüp bakmasa da delikanlının gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu. Beraber oldukları o bir saat boyunca Olcay bir kere gülümsemiş ve o zaman onun mükemmel dişlere sahip olduğunu görmüştü Melih. Belki de tek güzel yanı dişleriydi Olcay'ın.

Sevil Hanım'ın bir ricası daha olacaktı ondan. Çarşamba geceleri briç partisi vardı, o geceler Melih, Olcay'a arkadaşlık edebilir miydi acaba? Elbette ekstra bir ücret karşılığında. Bu teklife de "Olur," demişti Melih. Arkadaşlık etmekten kastedilenin birlikte televizyon seyretmek anlamına geleceğini sanmış, bu nedenle çabucak kabul etmişti kadının teklifini. Daha sonraları kazın ayağının hiç de öyle olmadığını anladığında kendine, "Yirmi bir yaşında koca bir adam birkaç saat yalnız kalamaz mı?" diye neden sormadığını çok düşünecekti.

Kahvesini içip tekrar projesinin başına oturduğunda telefon çaldı. Yaklaşık bir aydır faturayı ödeyemediği için telefonu kesilmişti, sadece dışarıdan aramalara açıktı. Telefondaki, okuldan, ona asılan bir kızdı. Projesinin hangi aşamada ol-

duğunu soruyordu. Melih biraz sinirli, "İyi gitmiyor," dedi ve sustu. Kız, isterse yardım edebileceğini söyledi. Melih kaba davrandığını düşünüp olabildiğince kibar, "Sağ ol," dedi, "şimdilik yardıma ihtiyacım yok." Telefonu kapatırken bu tür kızların ne kadar çoğaldığını düşünüyordu. Hepsinin aklı fikri sevişmekteydi. Gelip iki çizgi atacak, sonra da yatağa uzanıp bacaklarını açacaktı. Orada bitmeyecekti tabii. Kız sevgili olduklarını sanacak, sinemaya, kafeye, hatta yemeğe gitmek isteyecekti. Gişede sıraya giren, lokantada sırıtarak garsondan hesabı alan Melih olacaktı. Devamı gelecekti sonra... Yılbaşı, sevgililer günü, yaş günü sıraya girecekti. Sanki bütün bunlar gerçekleşmiş, paracıkları kanat takıp ondan uzaklaşmış gibi içi fena hâlde sıkıldı. Emin olduğu bir kararı bir daha tekrarladı içinden; hayatının aşkı olmayacak bir kız için beş kuruş harcamaya niyeti yoktu. Yüz yıl kadar önce doğmuş olmak isterdi Melih. Bekâretin önemli olduğu, tekeşliliğin yüceltildiği, bir kadının bir erkekle yaşayıp öldüğü yıllarda. Bundan daha baş döndürücü bir hayal olabilir miydi? İki sevgilinin el değmemiş bedenlerini birbirlerine sakladıkları, masumiyetin yüceltildiği o zamanlarda yaşamamış olmak ne acıydı! Eğer az önce konuştuğu kızın gelmesine izin verseydi, onun ertesi gün arkadaşlarıyla kıkırdaşarak penisinin boyu ya da gösterdiği performans hakkında konuşacağını adı gibi biliyordu. Buna izin vermeyecekti. Belki gerçekten düşündüğü gibi bir kız yoktu artık, ama Melih bekleyecek ve bedenini ona saklayacaktı.

Saatine baktı, sekize geliyordu. O akşam Orkun'a bakacaktı. Yeşim Hanım aramış, gelip gelemeyeceğini sormuştu. Gidecekti elbette, başka çaresi yoktu. Sevil Hanım işi pek güven vermiyordu ona. Sanki birkaç gün içinde bir pürüz çıkacak, başladığı noktaya dönecek gibi bir his vardı için-

de. Düşünüp taşındığında babasından başka sürekli bir para kaynağının olmadığı gerçeğine gelip dayanıyordu Melih. İki sene boyunca kiranın yüksek olduğunu söyleyerek onu söğüşlemiş, böylece çalışmasına gerek kalmadan geçinebilmişti. Ama geçen sene adam, ne olduysa, kira kontratını görmek istemişti. O cadaloz karısı fesat sokmuştu içine mutlaka. Yoksa babasının asla aklına gelmezdi böyle bir cinlik. Böylece tatlı günler geride kalmış, üstüne üstlük bir de fırça yemişti.

Etiler'de otobüsten inip Yeşim Hanım'ın korumalı lüks sitedeki evine doğru yürürken onunla ilişkisini düşünüyordu. Yeşim Hanım'dan yana şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Melih'e insan gibi davranıyor, asla üst tabakadan olduğunu hissettirmiyordu. Kadının evinde, içi hayal bile edemeyeceği yiyeceklerle tıka basa dolu olan buzdolabını açmaktan müthiş bir zevk alıyordu Melih. Dolabın parlak ışığında onu bekleyen pek çok lezzet gözünü kamaştırıyordu. Evdeki zenginlik bu kadarla kalmıyordu elbette. Yaklaşık iki yüz metrekare olan daire, bir hazine sandığı gibiydi: giyilmeyen ceketler, unutulmuş kaliteli içkiler, birkaç kez kullanılıp bırakılmış Avrupa kazaklar, bayram ve yılbaşı üzeri eve yağan çikolatalar, şekerlemeler, şirketlerden gelen hediye paketleri... Melih'e göre varlıklı evleri diğer evlerden ayıran bunlardı işte. İnsanların büyük bir aldırmazlıkla etraflarına saçtıkları bunca kıymetli şeyi görmüyormuş gibi yaşıyor olmalarıydı. Kendisine gelince, o nasıl bir tavır alması gerektiğini öğrenmişti. Eğer sen de onlar gibi bunca şeyin farkında değilmiş gibi davranırsan, ödüllendiriliyordun. Aç olsan tok görünecek, çıplak olsan kralı oynayacaksın. Onurlu bir tavrın ola-

cak, asla açgözlülük yapmayacaksın. İşin püf noktası buydu. O zaman zenginler seni kabullenir, gönüllerinden ne koparsa verirlerdi. Melih bu doğru formül sayesinde harika bir masa lambasının, Bora Bey'in dolapta bıraktığı kaşmir bir ceketin, yine ona ait pek çok pantolon ve kazağın sahibi olmuştu. Bu açıdan bakınca memnundu hâlinden. Ama Melih için bu iş iyi bir para kaynağı olsa da, Orkun'u sevse de, yine de Yeşim Hanım'ın onu araması kendini iyi hissetmesine neden olmuyordu. Sorun şuydu: Sahibi olabileceği bir evde çocuk bakıcısı sıfatıyla bulunmak ağırına gidiyordu.

Kapıyı, tanımadığı, kendi yaşlarında, yakışıklı bir adam açtı.

"Hoş geldiniz. Ben Sadık."

"Merhaba. Melih."

Adam, elini kuvvetli bir şekilde sıkarak içeri aldı Melih'i.

"Geleceğinizi biliyordum. Yeşim az önce çıktı. Biz de çıkacağız. Sizi bekliyorduk."

Melih, gülümseyerek yaklaşan Bora Bey'i görünce rahatladı. Ama adam daha kendisine yaklaşmadan Orkun koşarak babasını geçti. Melih kollarını açarak diz çöktü ve çocuk sevinçle boynuna sarıldı. Üvey kardeşleri hariç, çocukları severdi. Kızların memeleri büyümeye, oğlanların bıyıkları terlemeye başlayana kadar ama. Yani masumiyet çağı bitene kadar...

Bora Bey omzunu sıktı Melih'in.

"Kıskanacağım ama! Bu ne sevgi böyle."

İki adam yan yana durmuş, onlara bakıyordu.

"Sizi çok seviyor Orkun. Deminden beri 'Melih Abi' diyor, başka bir şey demiyor."

Sadık'ın lehçesinde uzun zaman yurtdışında yaşamış olanlara has bir vurgu vardı.

"Ben de onu seviyorum."

Orkun heyecanlı sesiyle konuşmayı böldü.

"Bu akşam da atçılık oynayalım mı?"

Melih, Orkun'un ondan öğrendiği ve çok sevdiği bu oyunu annesi hayattayken babasıyla oynadıklarını ve çok eğlendiklerini hatırlıyordu. Geçmiş yıllardan kalan sayılı güzel anıdan biriydi ikisinin "atçılık" oynadığı günler. Babasının gerçek bir baba, kendisinin de mutlu bir çocuk olduğu o gerçeküstü zamanları hatırlamak, Orkun'u tanıdıktan sonra eskisi kadar canını yakmıyordu. "Atçılık" zengin çocuklarının yabancı oldukları bir oyundu. Ciddi tavırlı, mevki sahibi genç babalar asla "atçılık" oynamazdı. Ama Orkun'la ikisi bayılıyorlardı bu oyuna. Dizleri acısa da aldırmıyordu Melih. Oğlanın incecik kahkahaları kulağında çınlıyor, talihsiz çocukluğu Orkun'unkiyle yer değiştiriyordu.

"Bana iki dakika izin verin, hemen geliyorum."

Bora Bey hızla yatak odalarının olduğu koridora girdi. Melih, Orkun'u kucağından yere indirirken Sadık'ın dikkatle kendisine baktığını gördü.

"Mimarlıkta okuyormuşsunuz?"

"Evet, son sınıftayım."

"Güzel meslek."

"Öyle."

Adam konuşmaya hevesli gibi görünse de öyle olmayabilirdi. Bu nedenle Melih lafı uzatmamaya dikkat ediyordu.

"Ben de Fransa'da okuyorum. Felsefe mastırı yapıyorum."

Melih'in bir şey demesine fırsat kalmadan Orkun onu elinden tutup odasına doğru çekiştirmeye başladı. Bora Bey kolunda süet ceketiyle yanlarına geldi ve Orkun'u kucağına alıp kocaman bir öpücük kondurdu yanağına. Çocuğu yere bıraktığında Melih, Orkun'un gözlerinde yarım kalmış bir

sevinç ifadesi gördü. Bunu iyi bilirdi. Sevgiye doyamayan çocuklar hep böyle bakardı.

"Neyse, biz çıkalım. Yeşim, 'Açsa başının çaresine baksın,' dedi."

"Teşekkürler. Ben hallederim."

"Hoşça kalın. Sizi tanıdığıma sevindim."

"Ben de..."

Bora Bey, Melih'i hep yaptığı gibi iki yanağından öptü ve dışarı çıktı. Melih hâlinden memnundu. Adamın tıraş losyonunun o pek kimselerde duyulmayan kokusunu eve gidene kadar üzerinde taşıyacaktı. Sadık, kalitesi hemen anlaşılan pardösüsünü giyip elini Melih'e uzattığında, Melih pardösüden keseceği bir parçanın duvardaki koleksiyonuna ne kadar yakışacağını düşünüyordu.

Melih, Orkun'un sırtına binmesi için at şeklini aldığında artık gergin değildi. Evde kimse olmadığında kendini oraya daha çok ait hissediyordu. Tekrar Bora ile Sadık'ı düşündü. Genç, temiz, sağlıklı iki zengin adam... Çabucak gitmeleri iyi olmuştu. Tanımadığı biriyle gevezelik etmek ve üzerinde olumlu bir etki yaratmaya çalışmak için fazla yorgun olduğu bir akşamdı. Üstelik Sadık gibi zengin piçlerden ve ayrıcalıklı oluşlarını gözüne sokmalarından hiç hoşlanmazdı. Sadık'a benzeyen iki eski sınıf arkadaşı vardı. Onlar yüzleriyle değil de duvarını süsleyen biri palto, diğeri kaşkol, iki kumaş parçası olarak geldiler gözünün önüne...

Orkun'la oyuna doyup terlediklerinde buzdolabının başında aldılar soluğu. Orkun, içine sıcak su katılmış kolasını içti, kendi de tadını çıkararak Fransız birasını. Bu işi yaparken şunu öğrenmişti; çocuk bakımında en çok özen gösterilmesi gereken konu çocuğun sağlığıydı. Birlikte azabilir, evin altını üstüne getirebilir, hatta çok değerli olmamak

kaydıyla bir şeyler de kırabilirlerdi. Ama iki gün sonra çocuğun bademcikleri şişerse bakıcının bir daha çağırılmama ihtimali çok yüksekti.

Bilgisayarda oyun oynarlarken Melih biraz ara verip her ikisine de sandviç hazırladı. Jambonun en iyisini burada yemişti. Nereden alıyorlarsa müthişti. Evde özel lezzeti olan pek çok yiyeceği Avrupa'da yaşayan ehlikeyf bir amcanın gönderdiğini biliyordu. Hiç görmediği bu adamın yolladığı gerçekten enfes, adını bile bilmediği nice gıda ürününün ziyan olduğunu da... Kibarca ucundan biraz tadılıyor, o arada eve gelen birileri olursa onlara ikram ediliyor, yoksa çöpü boyluyordu yiyecekler. Bazen Melih de Mıcır sayesinde bu lezzet yağmasından nasipleniyordu. "Kedi için," derdi Yeşim Hanım, alelacele hazırladığı paketi uzatırken. Melih merak ederdi; acaba Yeşim Hanım yiyecek kabul etmenin kıyafet almaktan daha ağır geldiğini bildiğinden mi böyle diyordu?

Sandviçini ağır ağır yerken az sonra içeceği filtre kahveye konsantre olmaya çalıştı ama bu arzusu gerçekleşmedi Melih'in. Televizyonun karşısında, kucağında Orkun'la uykuya daldıklarında, saat daha on bile olmamıştı.

4
İLK GECENİN AĞIRLIĞI...

O gece Sevil Hanım'ın briç partisi vardı ve Melih ilk defa o akşam Olcay'la birkaç saat geçirecekti. Kendini çok yorgun hissediyordu. Geçen bir hafta boyunca projeyi yetiştirmek için neredeyse her gece sabahlamış ama sonunda bitirip teslim etmeyi başarmıştı. Fena da olmamıştı aslında. Seksenin üzerinde bir not alacağına kesin gözüyle bakıyordu. Bir gün Türkiye'nin sayılı mimarlarından biri olacağına inanıyordu Melih. Yeteneği vardı. Bir iki konkur kazandı mı, nasılsa adını duyururdu. Bu da hiç güç bir işmiş gibi gelmiyordu ona.

Melih eve gidip sonra gelmeyi teklif ettiyse de Sevil Hanım bırakmadı. Fatma Hanım çok güzel yemekler hazırlamıştı onun için. Yaprak sarması vardı mesela. Kadın, başını hafifçe yana eğmiş, gözlerinde azalan akşam ışığı, "Bana yaprak sarmasını çok sevdiğini söylememiş miydin?" demişti Melih'e. Melih, böyle bir ilgi beklemiyordu. Kendisi için yemek yapıldığının söylenmesi, gerçek olmasa bile, hoşuna gitmişti. Biraz mahcubiyetini de belli ederek kabul etti yemek teklifini.

Olcay yemek saatine kadar çalışmak üzere odasına çekildi, Melih ve Sevil Hanım da salona geçtiler. Melih bu salonu seviyordu. "Hangi ev sana daha yakın?" diye sorsalar, Yeşim Hanım'ın salonundaki modern tasarımın yarattığı aydınlık ve soğuk atmosfer yerine, buradaki eski ama kaliteli eşyaların insanın içine işleyen sükûnetini tercih ettiğini söylerdi. İlk gün yaptığı gibi sürgülü camın yanındaki koltuğa oturdu, Sevil Hanım da karşısındaki bordo koltuğa geçti. Bahçe karanlık ve sessizdi. Bu evde Melih'i etkileyen bir dinginlik vardı. Sesler sanki bir düzen içinde süzülerek dağılıyordu her köşeye. Tıpkı o an olduğu gibi... Bahçenin derinliklerindeki bir gece kuşunun ötüşüyle mutfaktan gelen, az sonra hazır olacak akşam yemeğinin tıkırtıları nasıl da tuhaf bir uyum içindeydi...

"Eee? Keyfin yerinde mi?"

Melih, Sevil Hanım'a baktı, kadının araştıran iri gözleri üzerindeydi.

"İyi," dedi, "gayet iyi."

"Buna sevindim. Demek Olcay'la anlaştınız?"

Anlaşmak... Olcay'la anlaşmış mıydı? Onunla geçirdiği kısa zamanı düşündü. Geçen iki gün içinde çok az, gerekli olduğunda konuşmuşlar, bunun dışında da Ortaköy ile Galatasaray Üniversitesi arasındaki dümdüz yolu kat etmişlerdi sadece. Zaten Olcay tekerlekli sandalyede otururken ve Melih de onu iteklerken herhangi bir konu üzerinde sohbet etmeleri fiziksel olarak mümkün değildi. O gürültülü cadde boyunca Olcay genellikle başını geriye yaslayıp gözlerini kapatıyor, Melih de işini olabildiğince çabuk bitirmeye bakıyordu.

"Henüz bir problem yok."

Kadının yüzünden anlayamadığı bir ifade geçti.

"Bir problem olmasını mı bekliyorsunuz?"

Melih toparlamaya çalıştı.

"Belki daha önce çalışanlarla sorun çıktığını söylediğiniz içindir."

"Ben sorun çıktı demedim. Sadece bazı sevimsiz durumlar olduğunu anlatmak istemiştim. Neyse, haklısınız, yanlış düşünmenize neden oldum."

"Olcay'la aram iyi, sorduğunuz buysa. Sakin biri Olcay."

"Kazadan önce daha iyiydi. Size kardeşinden söz etti mi hiç?"

"Hayır."

"O kazada kaybettik."

"Başınız sağ olsun."

"Sağ ol. İkimiz için de ağır bir darbeydi." Sesi titredi kadının ve sanki bir şey görebilirmiş gibi camdan dışarı baktı. "Harika bir kızdı Gülce. Olcay'ın ikiziydi."

Melih, kadının bunları neden anlattığını anlamaya çalışırken birdenbire evde tek bir kare bile fotoğraf olmadığı kafasına dank etti. Belki bilinçaltı, ölen kardeşten bahsedilmesiyle birlikte harekete geçmiş ve evde sadece kaybettikleri bu aile ferdinin değil, hiç kimsenin fotoğrafının olmadığını göstermişti ona.

"Olcay... Nasıl söylemeli bunu bilmiyorum ama hayal gücü geniş bir çocuktur biraz."

Melih bunalmıştı. Bu üstüne çöken ağır havadan kurtulmak istiyordu.

"Keşke benim de öyle olsaydı."

"Sandığınız gibi değil, Melih."

Kadın ilk kez ona adıyla hitap ediyordu. Melih, Sevil Hanım'ın dostça bir ortam yaratmaya çalışan tavrını samimi bulmasa da lafı nereye getireceğini merak etmeye başlamıştı.

Fatma'nın kahve servisiyle konuşma kesildi. Melih, az önce Sevil Hanım'ın yaptığı gibi karanlık bahçeye çevirdi başını, camda kendi yansımasını gördü ve gece kuşunu duydu yeniden.

"Yani size bazı şeyler anlatabilir, lütfen ciddiye almayın."

"Ne gibi?"

Sevil Hanım kahvesinden bir yudum aldı. Sanki söyleyeceklerini toparlamak için zaman kazanmak ister gibiydi.

"Kazayla ilgili... Olcay başımıza gelenin bir kaza olmadığını düşünüyor."

"Anlamadım?"

"Biliyorum, anlaşılması gerçekten güç. Tam bir deli zırvası..."

Kadının fincanı tutan elinin hafifçe titrediğini ikisi de hemen hemen aynı anda fark ettiler. Sevil Hanım fincanı sehpaya koydu ve biraz daha sakinleşerek devam etti konuşmasına: "Bilseniz bunları konuşmak ne kadar acı benim için..."

Salonun ne çok ne az denebilecek dengeli ışığında kadının gözlerinin dolduğunu gördü Melih.

"Zaten acım büyük... Benim için çok değerli olan Gülce'mi kaybetmişim, sevdiğim bir başka insan ömür boyu sakat kalmış, bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de bu saçmalıklarla uğraşıyorum."

Melih, sanki "bu saçmalıklar" denen şeyleri Olcay değil de bir yabancı söylüyormuş gibi anlatan kadına bakarken hâlâ onun niyetini anlamaya çalışıyordu.

Sevil Hanım derin bir nefes alıp devam etti: "Olcay devreye girmeden ben gerçeği olduğu gibi anlatayım size; kafanız karışmasın. Belki çok mânâsız gelebilir ama bizi tanımayan insanların hayal ürünü hikâyeler işitip hakkımızda

yanlış fikirlere kapılmalarını istemiyorum. Çünkü inanın, gerçekten köklü ve soylu bir ailemiz var bizim... Lekesiz... Anlıyor musunuz?"

Sevil Hanım yine Olcay'ınkilere çok benzeyen kocaman gözlerini Melih'in gözlerine dikmişti. Kadının gözleri onu hep şaşırtıyordu. Günün tüm zamanları o gözlerin ardında bir yerde saklıymış gibi geliyordu Melih'e. Sırası gelen yerinden çıkıyor, gözbebeklerine yerleşiyor, o gözlere bakanları sersem ederek görevini tamamlıyordu sanki. Melih kadının anlattıklarına yoğunlaşmaya çalıştı. Sevil Hanım gibi biriyle hiç tanışmamıştı o güne kadar. Demek ki filmlerde, romanlarda anlatılanlar doğruydu. Böyleleri için aileleri her şeyden daha önemliydi. Kişisel acıları çok büyük olsa da o acılar göz kamaştırıcı geçmişlerine düşecek ufacık bir lekenin yanında pek zavallı, pek değersiz kalıyordu.

İçeriden gelen sesler kesilmişti. Yemek hazır olmalıydı. Fatma, Melih'in onu birkaç kez gördüğü gibi, mutfakta, pencerenin önünde dikilmiş, karanlık bahçeye bakıyor ya da kendine bir iş yaratarak oyalanıyor, pek çok kez dinlediği bu acıklı hikâyeye kulak kabartıyordu.

Bir hafta sonu tatili için yola çıktıklarında olmuştu kaza. Arabada Olcay, Gülce ve Sevil Hanım'dan başka, bir de şoför vardı. Gecenin bir yarısı, uykuyla uyanıklık arasındaki o bulanık anlarda sadece üzerlerine gelen farları fark ettiğini söylüyordu Sevil Hanım. Frenlerin tutmaması yüzünden araba hızla bir viraja girmiş, savrulmuş ve karşıdan gelen kamyona çarpmıştı. Önde oturan Gülce ve şoför hemen ölmüştü. Olcay ise açılan kapıdan asfalta fırlamıştı. Sevil Hanım en şanslı olanlarıydı. Emniyet kemeri bağlıydı, bu sayede ufacık bir yara dahi almadan atlatmıştı kazayı...

Melih işte hikâyenin tam bu noktasında, pek de düşünmeden, "Hayret!" dedi. "Arkada oturanlar genellikle emniyet kemerini bağlamazlar. Temkinli biri olmalısınız."

Bu saptamayı yapmasının herhangi bir amacı yoktu aslında. Sadece Sevil Hanım'ın kemer bağlaması ilginç gelmiş ve aklından geçenleri yüksek sesle söylemişti ama kadının değişen bakışlarından, büyük bir gaf yaptığını hemen anladı. Melih'e açıkça nefretle bakıyordu Sevil Hanım...

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kadın, oturduğu koltuktan sanki üzerine atlamaya hazır bir kedi gibi sırtını dikleştirerek ondan gelecek cevabı bekliyordu. Melih ise şaşkındı. İçinden bir ses, çabucak bir çıkış yolu bulmazsa durumun daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

Gülümsemeye çalıştı. "Affedersiniz, ben sadece laf olsun diye öyle demiştim."

Kadının biraz gevşediğini hissedip derin bir soluk aldı Melih. Bir yandan da eve gitmeyip burada kaldığı için kendine küfrediyordu.

"Asıl siz kusura bakmayın. Ben de paranoyak biri hâline geldim Olcay yüzünden... Beni hesaplı davranmakla suçladığınızı sandım. Gerçekten özür dilerim."

Melih anlamıştı. Kadın büyük bir suçluluk duygusu altında eziliyordu. Belki de gerçekten hep emniyet kemerini takan biriydi ve bu sayede kurtulmuştu. Belki sonradan, "Keşke ben de ölseydim," dediği zamanlar yaşamış, emniyet kemerini bağladığı için kendisinden nefret etmişti, kimbilir... Tuhaf bir çelişkiydi. Bazen hayat kurtarabilecek bir alışkanlık, gün gelip telafisiz bir suç gibi insanın omuzlarına çökebiliyordu. Sevil Hanım için de böyle olmalıydı.

Melih, kadının sesiyle kendine geldi. Olcay, kazanın on-

ların ölmesini isteyen biri tarafından tasarlanmış olduğunu düşünüyordu. "Peki kim bu?" diye sorulunca da "Bilmiyorum," diyordu. O günden bu yana hayatları tam bir cehenneme dönmüştü. Olcay'a göre onları öldürmek isteyen her kimse fırsat kolluyordu. Bu işi tamamlamadan da peşlerini bırakmayacaktı.

"Neden bir psikoloğa gitmediniz?"

"Olcay kabul etmiyor. Rüştünü ispat etti. Zorla hiçbir şey yaptıramam ona..."

Melih, artık alıştığı sese doğru çevirdi kafasını ve salona girmek üzere olan Olcay'ı gördü. Tekerlekli sandalyedeki küçük gövdesiyle korunmaya muhtaç bir çocuk gibiydi. Başka birinde acıma duygusu uyandıracak bu görüntü Melih'i sadece kızdırıyordu. Sakatlık, insana fazlasıyla "talep etme" hakkı veriyordu ona göre.

Sofraya oturdular. Melih için gerçekten nefis bir ziyafetti o akşam yemeği. Hızlı yememeye, lokmalarını ağır ağır çiğnemeye çalışıyordu. Hep olduğu gibi az konuşuldu yemek boyunca. Sadece Sevil Hanım konu bulmak için büyük bir gayret sarf ediyordu. Olcay ise hiç oralı değildi, sakin sakin yemeğini yiyordu. Atmosfer Melih'i rahatsız etmişti. Midesinden yükselen gazı kontrol ederken, *Bana ne!* dedi içinden. Bu evde yaşananlar onu ilgilendirmiyordu, kimsenin yanında ya da karşısında değildi. İşini yapar, parasını alır, çıkar giderdi. Kendi derdi ona yetiyordu zaten, bir de başkalarının saçma sapan takıntılarına kafa yormaya hiç niyeti yoktu.

Yemekten sonra Sevil Hanım, Fatma'yla birlikte çıktı. Taksiyle önce onu evine bırakacak, sonra briç partisine gidecekti. O kazadan sonra hurda hâline gelen arabalarının yerine bir yenisini almamışlardı. Her ikisi de istememişti bunu.

Olcay'ın, ders çalışması gerektiğini söyleyerek odasına gitmesi Melih'i rahatlattı. Bu çocukla yalnız kalmaya hiç istekli değildi. Koyu renkli iri gözlerini gözlerine dikince ne yapacağını şaşırıyordu. Bira içerek televizyonda bir gün önce öldürülen ünlü bir Musevi işadamıyla ilgili haber programını izlemeye başladı. Ama kısa bir süre sonra derinden gelen ses dikkatini dağıttı. Bir yer kazılıyor ya da oyuluyordu sanki. Televizyonu kapatıp, bazen azalan, bazen çoğalan sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Bir sonuç elde edemeyeceğini anlayınca tekrar açtı televizyonu. Ekranda, camları kurşunlarla paramparça olmuş Renault'ya görmeyen gözlerle bakarken neden bu evde, bu salonda olduğunu düşündü. Olcay odasındaydı, ona arkadaşlık etmesi değildi demek ki bunun nedeni. O zaman? Acaba çocuk şu malum hikâye yüzünden mi yalnız kalmak istemiyordu? Bahçeye doğru çevirdi başını. Karanlıkla birlikte bir katilin peşlerinde olduğu varsayımının Olcay'ın saçma sapan bir takıntısı değil, gerçek olabileceğini düşünüp hafifçe ürperdi. Zengin bir piç yüzünden ölmeye hiç niyeti yoktu. Sakin olmaya çalıştı. Bir sesti duyduğu. Sadece bir ses. Televizyonu kapattı, kalktı, salon kapısını açarak bahçenin kışa dönen kokusunu içine çekti. Bu kadar varlıklı bir ailenin bahçeyi aydınlatmaması tuhaftı. Kameriyeye takıldı gözleri. Gün ışığında incecik tahtalarına sarılmış sonbahar gülleriyle alabildiğine zarif görünen kameriye, şimdi insanı tedirgin eden, iri cüsseli bir canlı gibiydi.

"Çok karanlık, değil mi?"

Melih hafifçe sıçradı, Olcay'ın geldiğini duymamıştı. Arkasına döndüğünde Olcay salonun kapısında koltuk değnekleriyle dikiliyordu. Delikanlı Melih'in sandığı kadar minyon değildi.

"Yürüyebildiğini bilmiyordum."

"Buna yürümek denirse... Koltuk değneği kullanmayı sevmiyorum. Hem yorucu hem de bacaklarımın iki ölü dal gibi sallanmasını görmek çok sevimsiz."

Melih tekrar bahçeye doğru baktı. Keyfi iyice kaçmıştı. Kendini kandırılmış hissediyordu.

"Bahçeyi neden aydınlatmıyorsunuz?"

"Bilmem, biz geceleri pek bahçeyi kullanmayız. Çok sıcak bile olsa kimse çıkıp oturmaz dışarıda. Bu yüzden hiç gerek duymadık."

Melih kapıyı kapatıp koltuğa bıraktı kendini. Yorgun ve kızgındı. Olcay da bordo koltuğa yerleşmişti. Teyzesinin hep oturduğu koltuğa...

"Televizyonu açayım mı?"

"Fark etmez. Ama sen istiyorsan..."

"Bir haber programı vardı, onu izledim, bitti."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ne oldu? Bozuldun mu?"

Ya çocuğun sezgileri güçlüydü ya da kendisi renk veriyordu.

"Yoo... Ama neden söylemediniz, anlamıyorum."

"Önemli bir ayrıntı değil. Neticede yürüyemiyorum, okula da hoplaya zıplaya gidemeyeceğime göre birine ihtiyacım var."

Melih sesini çıkarmadı. Oğlanın söyledikleri mantıklıydı ama bu Melih'in kızgınlığını hafifletmiyordu. Kendini zorlayarak gülümsedi. Gülümsemesi Olcay'ı rahatlatmıştı. *Benimle iyi geçinmeye çalışıyor*, diye düşündü Melih.

İkisinin de yüzü bahçeye dönüktü. Birbirlerini camdaki yansımalarından görüyorlardı.

"Gülce çok severdi bahçeyi. Kameriyede oturmayı... Onun ölümünden sonra bir daha hiç aydınlatmadık. İşin aslı bu."

Olcay, sanki bir barış çubuğu uzatırcasına anlatmıştı bu çok özel ayrıntıyı. Melih onun yapmak istediğinin bu olduğundan emin değildi ama kendisini aileden biri gibi hissetmesini sağlamıştı çocuk.

Melih, kameriyeyi görmek isteyerek bahçeye bakmayı sürdürdü. Olcay da yerde üst üste duran dergilerden birini alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Bu, aralarındaki iletişimin kesildiği anlamına geliyordu. Konuşmamak Melih'i rahatsız ediyordu aslında. Ama kızgınlığı geçmemişti ve muhabbet etmek de hiç içinden gelmiyordu. O da gazete okumaya başladı. Derinlerden gelen ses hâlâ devam ediyordu. Sinirlerinin bozuk olması, sesi sanki beynine çakılan bir çivi gibi algılamasına neden oluyordu.

"Bu nedir Allah aşkına?"

Olcay isteksizce başını kaldırdı dergiden.

"Ne nedir?"

"Bu ses... Duymuyor musun?"

Olcay sanki ilk kez işitiyormuş gibi kulak kabarttı.

"Duyuyorum. Bazı geceler oluyor."

"Ama bu saatte gürültü edilmez ki! Şikâyet etmek lazım."

"Kimi?"

"Bilmiyorum, hangi daire yapıyorsa onu."

Olcay başını geriye atıp güler gibi yaptı.

"Ne dairesi Melih, bütün apartman boş, bilmiyor musun?"

Melih kendini toparlayana kadar ağzı açık baktı Olcay'a. Demek ev diğer daireler boş olduğu için bu kadar sessizdi! Bütün o katlar, çöken akşamla ışıkları yanmayan pencere-

ler, apartmana girip çıkarken kimseyle karşılaşmayışı; her şey, görüp de önemsemediği her şey ilk kez doğru bir yere oturuyordu kafasında. Kendini biraz önce aileden biri gibi hissettiği andan çok daha şiddetli bir biçimde dışarıda bırakılmış, dahası aptal hissetti.

Olcay ise eğlenmiş gibiydi. Suratında kocaman bir gülümsemeyle gözünü dikmiş, Melih'e bakıyordu.

"Ben bilmiyordum," dedi zorlukla Melih.

Olcay umursamazcasına omuzlarını silkti. Şarlo sahneden çekilmiş gibi ilgisini yitirdi, başını dergisine eğdi yine. Melih ise hâlâ şaşkındı.

"Ama tül falan var pencerelerde?"

Olcay dergisinden başını kaldırmadan konuştu: "Teyzem, 'Kiralık mı?' sorusundan bıktığı için astı onları."

Melih'in duyduğu ses artık nefes alıp veren bir komşunun terbiyesizliği olmaktan çıkmış, daha karmaşık, esrarengiz hatta ürkütücü bir hâl almıştı. Komik duruma düşme riskini göze alarak sordu: "O zaman ne olabilir? Yani bu ses..."

Olcay dergiden başını kaldırdı. "Bilmiyorum. Belki Fatma'nın dediği gibi Gülce'nin hayaleti dolaşıyordur yukarıda."

Olcay'ın yüzündeki ifadeyi açıklamak zordu. Ama her ne anlam taşıyorsa, zaten kendini altta kalmış hisseden Melih'i daha da kızdırmıştı.

Melih sertçe sordu: "Merak etmiyor musun?"

"Ediyorum etmesine de, ne yapmalıyım dersin? Koşa koşa yukarı çıkıp bakayım mı?"

"Affedersin..."

"Önemli değil. Ama istersen sen çıkabilirsin. Dairelerin anahtarları var bende."

Melih bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Böyle bir şey yapamam."

"Neden? Korkuyor musun?"

Olcay'ın kocaman gözleri, gözlerine dikilmişti yine.

"Yoo... Neden korkayım ki?"

Melih iyice gerilmişti. Başkaları da benzer durumlarda böyle sıradan tepkiler mi verirdi? Boş bulunmayıp zekice bir cevap yapıştırabilirdi oysa. Bunu başaramadığı gibi, üst üste hata yapıyordu.

Zaman az öncesine dönmüştü sanki. Olcay dergi okuyor, Melih de elindeki gazeteye bakarken yukarıdan gelen sesi duymamaya çalışıyordu. Ancak bu dinginlik çok uzun sürmedi.

Olcay elindeki dergiyi salona doğru savurarak, "Ben odama gideceğim," dedi.

Melih şaşırarak baktı ona.

"İşini iyi yapmıyorsun," diye devam etti Olcay. Sesi sert değilse de otoriterdi.

"Anlamadım?"

"Neden buradasın? Bana arkadaşlık etmek için. Peki sen ne yapıyorsun? Evde yaşayan biri gibi davranıyorsun."

Melih yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti.

Olcay kalkmaya çalıştı, başaramadı. Melih yerinden fırlayıp koltuk altlarından tuttu, kaldırdı onu. Bir çocuk kadar hafifti Olcay.

"İşte işin en iğrenç yanı da bu: Yaşadıkça birilerine muhtaç olacağını bilmek. Daima böyle olacağını, hiç bitmeyeceğini bilmek."

Sesi yine değişmişti. Neredeyse ağlamaklı çıkıyordu. Az önceki sinirli Olcay nereye gitmişti? Melih onun çift ruhlu biri olabileceğini düşündü, ürktü.

Olcay henüz koltuk değneklerini iyice kavrayamadığı için birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Melih, çocuğun

hastalıklı bir ışıkla parlayan gözlerinden rahatsız olmuştu. Olcay neden sonra dengesini buldu, sırtını döndü ve odasına doğru yöneldi. Melih az önce yaşananları düşünürken, sendeleyerek ilerleyen delikanlıyı camdaki yansımasından izledi. Olcay salonun kapısına varmıştı ki durdu, geri döndü.

"Dergiyi yerden alırsan iyi olur. Teyzem dağınıklığı sevmez."

Sevil Hanım gelene kadar bir bira daha içti Melih. Bu iş giderek daha can sıkıcı olmaya başlamıştı. Yol yakınken bırakmayı bile geçirdi kafasından. Ya da geceleri gelmeyi reddetmeliydi. Ama para, paraya olan ihtiyacı elini kolunu bağlıyordu. Evden gelen sese rağmen uyuklamaya başladığında saat biri geçiyordu. Kilitte dönen anahtarın sesiyle uyandı. Sevil Hanım çakırkeyf gibiydi. Taksi bulamadığı için geç kalmıştı, özür diledi. Melih'e teşekkür etti, bir sorun olup olmadığını sordu, ücretini verdi.

Melih, onu evine ulaştıracak yokuşu tırmanırken düşünüyordu: Sevil Hanım ayrılırken kendisine dokunmuş muydu gerçekten? Kapının ağzında, gözlerini gözlerine dikip bileğinin üstünde birkaç saniye tutmuş muydu elini? Ve daha önemlisi, Melih bu dokunuşla ürpermiş miydi?

5
HER ŞEY YOLUNDA GİDERKEN...

Geçen on gün içinde Mabeyinoğulları cephesinde değişik pek bir şey olmamıştı. Olcay o çarşamba gecesinin aksine çok iyi davranıyordu Melih'e. Hatta dostça bile denebilirdi yaklaşımına. Buna rağmen Melih temkinliydi artık. Çocuğun iki yüzünü de görmüştü. Yeni bir darbe daha almak istemiyordu.

Melih, teyzesi gibi Olcay'ın da kaza olayından söz edeceğini ummuş ama ne Olcay bunu anlatmaya yeltenmiş ne de Melih aileyi ortadan kaldırmayı amaçlayan korkunç bir katille ansızın yüz yüze gelmişti. Sevil Hanım sakindi, Olcay sakindi, evdeki hava huzurluydu. Melih de önce bu atmosferin fırtına öncesi sessizlik olacağını düşünüp gerilmiş, sonra hayatın usul usul akıp gittiğini görünce rahatlamıştı. Sevil Hanım çarşamba günü grip olduğu için briçe gitmemişti. Melih için iyi bir haberdi bu. Olcay'la yalnız kalmaya hiç hevesli değildi.

Perşembe sabahı (7 Aralık) Olcay'ı almaya gittiğinde Sevil Hanım içeri çağırmıştı onu. Salonun kapısında durmuş,

ayaküstü konuşmuşlardı. Kadının üzerinde kendisine çok yakışan eflatun bir elbise vardı. Melih onun ince bir zevki olduğunu biliyordu artık.

"Sizden bir ricam olacak, Melih."

"Buyurun?"

"Cumartesi ve pazar gecesi bizde kalabilir misin? İstanbul dışına çıkmam gerekiyor da..."

Melih, Sevil Hanım'ın refakat anlamında bir ricası olacağını tahmin etmişse de bunun yatıya kalmak olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama o evde bir gece olsun geçirmek istemediğini gayet iyi biliyordu.

"Kusura bakmayın, hafta sonu programım var."

Kadın bu cevabı beklermiş gibi içini çekmiş, geride tuttuğu elini Melih'e doğru uzatarak açmıştı. Bir oyun kâğıdı destesi gibi üç yüz dolar duruyordu parmaklarının arasında. Melih bakakalmıştı. İki gece için üç yüz dolar!

"Pekâlâ," demişti paraya uzanırken. "Sizin için çok önemli olmalı."

Sevil Hanım cevap vermemiş, Melih de kadının yüzündeki güç sahibi insanların o küçümseyen ifadesini görmezden gelmişti.

"Keşke pazarlık etseydin!"

Alaycı ses Olcay'ındı ve çocuk, Sevil Hanım'ın tam arkasında duruyordu. Melih onun gelişini görmemişti. Sevil Hanım hiç dönmeden, "Neşeli bir günündesin galiba, Olcay," dedi.

"Sayende teyzeciğim... Öyle güzel alışveriş yapıyorsun ki!"

Olcay, Sevil Hanım'ın yanına gelip durdu. Ondan sonra olanları Melih, Olcay'la teyzesi arasındaki ilişkiyi her düşünüşünde hatırlayacaktı: Sevil Hanım hafif bir gülümsemey-

le elini Olcay'ın omzuna koymuş, Olcay ise iğrenç bir şey kendine dokunmuş gibi geri çekilmişti.

Okula giderken yol boyunca pek konuşmadılar. Melih, Sevil Hanım'ın nereye gideceğini Olcay'a sorsa, nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Çocuk sorusunu yanıtlayabilir ya da onu azarlayabilirdi. Aslında Melih sadece Sevil Hanım'ın nereye gideceğini değil, bu tuhaf ailenin bütün hayatını değiştiren kazanın nasıl olduğunu da çok merak ediyordu. Olcay'ın bu konudaki düşüncelerini dinlemeye can atıyordu hatta. Ama geçmişte yaşananların mümkün olabildiğince dışında duran bir tavır takınmak istiyordu. Öğrenmek istediklerinin de kendi sanki hiç ilgilenmiyormuş, ama yine de bütün olup bitenler gelip Melih'i buluyormuş gibi algılanmasını arzuluyordu.

Perşembe akşamı Olcay'ı eve bırakıp ayrılırken olanlar da güne yakışan bir final yaratmıştı. Tekerlekli sandalyeyi içeri soktuğunda antrede ayakkabılarını giyen Fatma'nın sessizce ağladığını görmüştü Melih. Olcay onun yanından geçerken kadının neden ağladığını biliyormuş da avutmak istermiş gibi bacağına dokunmuş, Fatma da bir eliyle burnunu silerken diğeriyle Olcay'ın başını okşamıştı. Melih gördükleri karşısında şaşırmıştı. Fatma'yla Olcay arasındaki bir anne-oğul ilişkisini hatırlatan sıcaklığa ilk kez tanık oluyordu. Dahası Olcay'ın biriyle böyle yakınlaşabileceğine gözleriyle görmese inanmazdı.

Melih biraz oyalanmış ve kadınla birlikte çıkmıştı dışarı. Fatma yanı sıra yürürken hâlâ burnunu çekiyordu. Melih ona bir kâğıt mendil uzatmıştı.

"Sağ ol..."

"Boş ver Fatma Hanım, hiçbir şey için üzülmeye değmez."

Kadın sesini çıkarmamış, yüksek sesle burnunu silmişti. Melih ise söylediklerini aptalca bulmuştu. Hızlı adımlarla otobüs durağına yaklaşıyorlardı.

"Artık çalışmayacağım."

Kadın Melih'le değil de kendi kendine konuşur gibiydi. Bir karar vermişti ve yüksek sesle dile getiriyordu bunu.

"Biz de makine değiliz ki!"

Öfkesi ağlamasının önüne geçmişti. Artık sadece burnunu çekiyordu. Kadının gerçekten çok çalıştığını biliyordu Melih. Evin hemen hemen bütün işini o yapıyordu. Mutfak alışverişi de dahildi buna.

"Söylersen belki sana bir yardımcı alır Sevil Hanım."

Kadın ilk kez başını çevirip anlamamış gibi bakmıştı Melih'e.

"Yardımcı mı?"

"Makine değilim dedin de, onun için..."

"Ben işten şikâyet etmiyorum ki, benim demem başka... Üst katlar kiraya verilmezse kalmam. Yarın konuşacağım Sevil Hanım'la."

"Neden boş o kadar daire?"

Kadın, çok konuşmuş olduğunu düşünerek bakmıştı Melih'e.

"Öyle işte..."

"Garip ama..."

"Garip marip... Biz orada çalışıyoruz sadece. Seni de beni de ilgilendirmez."

Melih, kadının ikisini aynı sınıfa dahil etmesini önemsemedi. Otobüs durağında yan yana durdular. Fatma, Melih'e yabancı biriymiş gibi davranıyordu. Başörtüsünü çekiştirip sırtını döndü. Konuşma bitmişti.

Otobüs geldi, bindiler. Gerilerde bir yere oturdular. Fatma, başını hemen cama çevirmişti ama Melih onunla iletişim kurmaya kararlıydı.

"Nerede oturuyorsun Fatma Hanım?"

"Gaziosmanpaşa'da. Senin evin Beşiktaş'ta değil miydi?"

"Taksim'de işim var."

Kadın ilk kez dikkatlice bakmıştı Melih'e.

"Sen iyi bir çocuksun..."

"Sağ ol, Fatma Hanım."

"Yol yakınken bu işi bırak."

Kadının yanağındaki kocaman şark çıbanı dışarının değişen ışığında bir görünüp bir kayboluyordu.

"Senden önce başkaları da oldu. Başlarına kötü şeyler geldi. Sen erken davran."

"Nasıl kötü şeyler?"

Kadın omuzlarını silkip, küsmüş gibi cama döndü.

"Kötü şeyler işte."

Kadın ne hatırladıysa tekrar ağlamaya başladı.

"Zavallı çocuk! Ne de iyiydi..."

"Kimden bahsediyorsun?"

Fatma, başını "söylemem" anlamında iki yana salladı.

Melih, Fatma'ya soru sormaması gerektiğini, soru sorunca kadının içine kapandığını anlamıştı. Ama kafası iyice karışmıştı. Kimdi kadının "zavallı çocuk" dediği?

"Şimdilik hâlimden memnunum ben."

"Benden söylemesi. Bu öyle bir iş ki, lanet bulaşıyor herkese."

"Ne laneti? Ben inanmam öyle şeylere..."

Kadın, Melih'in söylediklerine kızmıştı. Yüzünü iyice yaklaştırdı ona.

"Hayaletlere de inanmaz mısın?"

Melih güldü, kadını konuşturmanın yolunu bulmuştu, onu kızdırmayı sürdürdü: "İnanmam."

"Gül bakalım sen! Daha karşına çıkmamış anlaşılan. Hafta sonu evde geceleyince anlarsın Hanya'yı Konya'yı..."

Kadının söyledikleriyle soğuk bir nefes ensesine dokunup geçmiş gibi tedirgin oldu Melih. İkisi de bir süre sustular. Melih'in de keyfi kaçmıştı. Otobüs yokuşu tıslayarak tırmanırken İnönü Stadyumu'nun üzerinden karanlık boğaza doğru baktılar birlikte.

Önce Fatma konuştu, daha sakinleşmiş gibiydi: "Büyükşehir, büyükşehir... Koşa koşa geliyoruz. Ne varsa?"

"Öyle..."

"Nerelisin?"

"Kırşehir."

"Ben de Gaziantepliyim. Ne iş yapar baban?"

"Esnaf. Kumaş dükkânı var."

"Hiç gelmeseydin buraya daha iyiydi. Babanın işini sürdürürdün. Bu İstanbul bizlere göre değil."

"Geldik bir kere... Çoktan beri mi çalışıyorsun Sevil Hanım'ın yanında?"

"Beş yıl oluyor."

"Epey olmuş..."

"..."

"Gülce nasıl bir kızdı?"

Gülce'nin ne zamandır kafasını kurcaladığını, soru ancak ağzından çıkınca kavrayabilmişti Melih. Fatma tarafından azarlanmayı beklerken kadının yüzü sevgiyle aydınlandı.

"Onu tanısan... Biliyor musun, sevdalanırdın. O kadar güzel, nezaketli, başka türlü bir kızdı. Nerede şimdi öylesi? Eline erkek eli değmemişti Gülce'min."

Melih'in gözünün önünde hep hayallerini süsleyen güzellikte bir kız olarak belirdi Gülce. Onu tanımış ve birbirlerine âşık olmuşlar gibi, onu çok severken kaybetmiş gibi bir acı çöreklendi içine. Yutkundu. Şans hiç ondan yana olmayacak mıydı? Yıllardır hayallerini süsleyen sevgili, Gülce'ydi ve o da ölmüştü. Otobüs meydana girince Melih, Taksim'in akşamüstü kalabalığını gördü. Birbirinden habersiz o büyük kalabalık, yalnızlığını biraz daha çoğalttı. Otobüsten indiler. Bir daha başörtüsünü çekiştirdi Fatma.

"İyi," dedi. "Benim durak şu yanda."

Melih son bir kez daha şansını denemeye karar verdi.

"Neden Gülce'nin evde hiç fotoğrafı yok, Fatma Hanım?"

Kadın sanki onları izleyen birileri varmış gibi sağa sola bakındı, sonra Melih'e yaklaşıp fısıldadı.

"Hayaletler resim sevmez, bilmez misin?"

Melih'i şaşkınlığıyla baş başa bırakıp kalabalığa karıştı Fatma. Peşi sıra bakakaldı Melih. Beşiktaş otobüsüne bindiğinde ise hayaletleri değil, Gülce ile Sevil Hanım'ın birbirlerine benzeyip benzemediğini düşünüyordu. Çünkü az önce hayal ettiği kız, olsa olsa Sevil Hanım'ın gençliği olabilirdi...

6
HAYVAN DOLDURMAK MI?

Perşembe gecesi aralığın ilk günlerine yakışmayacak kadar soğuktu. Melih yorganının altında büzülmüş, gün içinde olanları aklına getirmemeye çalışırken pencere kenarlarında ıslık çalan rüzgârın sesini duyuyordu. Ev buz gibi olmuştu. *Yarın katalitik için tüp almalıyım*, diye düşündü uyumadan önce.

Rüyasında Gülce'yi gördü. Genç kız, teyzesinin eflatun elbisesini giymişti. Sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve yüzünde ancak hayatta olmayan birine yakışacak bir gülümsemeyle Melih'i yanına çağırıyordu.

Öğleye doğru telefon sesiyle uyandı. Arayan Yeşim Hanım'dı. O gece gelip gelemeyeceğini soruyordu. "Olur," dedi Melih. Tekrar yatağa girerken Mıcır sokuldu yanına. Güneşli bir gündü ve ev biraz daha ısınmıştı sanki. Melih kedisine sarıldı, huzurla içini çekti ve yastığın altındaki üç yüz dolara dokundu. Etrafı manyaklarla çevrili olsa da en azından kışı rahat geçireceği gün gibi aşikârdı.

Cuma akşamı (8 Aralık) Etiler'deki evin kapısını Yeşim Hanım açtı. Hep yaptığı gibi yüzünde kocaman bir gülümseme, iki yanağından öptü Melih'i. Akraba olmalarına rağmen Sevil Hanım'la Yeşim Hanım birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Sevil Hanım'daki o ağır aristokrat hava yoktu bu kadında. Melih hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyordu. Sevil Hanım'ın kimseyi yaklaştırmayan uzak tavrını çok beğense de Yeşim Hanım'ın sıcaklığı, onun evinde kendini daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Epeydir görüşemiyoruz Melih?"

"Evet, öyle oldu."

"Sadık'la tanışmışsınız?"

"Evet."

Yeşim Hanım ne düşündüğünü anlamak istermiş gibi bakıyordu yüzüne.

"Eee, nasılsın bakalım?"

"İyiyim, sağ olun."

"Proje ne oldu?"

"Yetmiş aldım."

Melih'e göre projesi asla yetmiş alacak bir proje değildi. Hak ettiği notun verilmemiş olması canını sıkmıştı. Proje hocasını düşündü. Kirli gömlek yakası, kamburu, çizimlerinin üzerinde dolaşan uzun, sinirli parmakları geldi gözünün önüne. Adam profesör olmuştu ama Melih'e göre geri zekâlının biriydi. Kalıplaşmış düşüncelerin dışına çıkamıyor, elli yıl öncenin mimarisine takılmış olarak küçük bir çemberin içinde dönüp duruyordu.

"Ne o, pek memnun olmuş gibi değilsin?"

"Daha iyi bir not bekliyordum."

Yeşim Hanım her zamanki rahatlığıyla omuzlarını silkti. "Boş ver. Yetmiş de iyi not." Bir an durdu, saatine baktı,

sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi: "Bu akşam Bora'yla çıkacağız. Ama geç kaldı. Yanında çalışan çocuklardan biri dün kaza geçirmiş, hastanede, onun yanında."

"Geçmiş olsun."

Yeşim Hanım'ın yaradılışı buydu işte. Onun yetmiş almasından, buna üzülmesinden çok daha önemliydi Bora Bey'in gecikmiş olması... Kadın böyle davrandığında Melih kırılıyor, ama Yeşim Hanım hemen kendine has sıcaklığıyla onu yumuşatmayı, gönlünü almayı biliyordu. Melih'e, kadın bütün bu gelgitlerin ayrımında değilmiş gibi geliyordu. Ne Melih'i incittiğinin ne de yeniden onun gönlünü almayı başardığının farkındaydı. Kendi doğallığı içinde olup bitiyordu her şey.

"Gel, oturalım biraz..."

İşte şimdi durumu düzeltiyordu. Kolundan yakalayıp çevirdi Melih'i. Neredeyse koşarak girdiler salona. Hareketleri çok hızlıydı Yeşim Hanım'ın. Bir keresinde ansızın dönmüş, sehpanın üzerindeki Çin vazosuna çarpıp kırmıştı. Melih içi sızlayarak yerdeki parçalara bakarken Yeşim Hanım bir kahkaha atmış ve küçükken hiperaktif bir çocuk olduğunu söylemişti.

"Orkun nerede?"

"Uyuyor. Bugün çok yorulmuş parkta. Gelince hemen sızdı. Aç mısın?"

"Ben sonra hallederim."

"Tamam."

Kadın, Melih'in gözlerinin içine bakarak sordu: "Nasıl gidiyor?"

Aynı Sevil Hanım'ın geçen gün sorduğu gibi sormuştu; olağandışı bir şeyler olduğundan emin bir tonlamayla...

"İyi, fena değil."

Yeşim Hanım, Melih'in hâlâ alışamadığı o gürültülü kahkahalarından birini daha attı.

"İyi mi? Yoksa fena değil mi?"

"Bilmiyorum. Çok emin değilim aslında..."

"Neden? Ne oldu ki?"

"Olcay beni sevmiyor sanki..."

"Aman Melih, üzüldüğün şeye bak! O kendinden başka kimseyi sevmez ki?"

Melih başını salladı. Kadın haklıydı, Olcay kimseyi sevmeyecek tiplerdendi. Acaba kardeşini sevmiş miydi?

"Bunlara takılma sen, işine bak."

Kısa bir sessizlik oldu. Yeşim Hanım kalkıp bir sigara yaktı. Dumanın ardındaki dalgın gözleri halıda takılı kalmışken, ilk kez onu Sevil Hanım'a benzetti Melih.

"Çok acı günler yaşadılar. Daha atlatabildikleri söylenemez."

Melih heyecanlanmıştı. İşte söz o meşum kazaya gelmek üzereydi.

"Kaza yüzünden, değil mi?"

"Evet, kaza... O kaza... Gerçekten korkunçtu."

"Kasıt var diyormuş Olcay..."

Yeşim Hanım önemsemeyerek elini salladı.

"Bıktım bu deli zırvalarından ben artık!"

"Belki de doğrudur."

"Yok öyle bir şey. Olcay saçmalıyor, Sevil de sesini çıkarmıyor. Çok zayıf ona karşı... Bir dediğini iki etmiyor."

"Sevil Hanım inanmıyor böyle bir şey olduğuna."

"İnanmıyor ama yapması gerekeni de yapmıyor. Asıl sorun Sevil'de zaten."

"Yapması gereken..." Melih'in kafasına takılmıştı bu iki

kelime; Yeşim Hanım, ne yapmasını bekliyor olabilirdi ki kadının?

Koltuğa oturdu, sigarasından derin bir nefes daha çekti Yeşim Hanım. Melih küçükken babası da masal anlatacağı zaman ciğerlerini böyle kuvvetli bir nefesle doldururdu. Çocukluk günlerindeki gibi hafif bir heyecanla arkasına yaslandı Melih, hikâye başlamak üzereydi.

"Biz amca çocukları oluruz. İçimizde en baskı altında yetiştirilen Sevil oldu. Çok güzeldi, bu yüzden amcam hiç huzur vermedi ona."

Melih kulak kesilmişti. Belki umduğundan da çok şey öğrenecekti o akşam. Yeşim Hanım, Melih'e hiç bakmadan kendi kozasında anlatıyordu.

"Neyire, yani Gülce ile Olcay'ın annesi öyle değildi. Dik başlıydı, kimse ona söz geçiremezdi. Ama Sevil..."

Burada durdu Yeşim Hanım ve geçmişe ait pek çok şey hatırlayarak düşündü bir süre.

"Sevil çok ezildi."

Ayağa kalktı. Melih hikâyenin bittiğini anladı, çok kısa sürmüştü. Üstelik Yeşim Hanım kazadan hiç söz etmemişti. Melih hayal kırıklığı duymamaya çalıştı. Bu bir başlangıçtı sadece.

"Aslında iyi kızdır Sevil, çok severim."

Bazı insanlar böyleydi; kimse hakkında derin düşünmez ve herkesi severlerdi. Kadının genel tavrı da buna yakındı. Ama şimdi emin olamıyordu Melih. Yeşim Hanım'ın Sevil Hanım'a yaklaşımı gerçekten bu kadar yüzeysel miydi, yoksa bir yabancıyla Mabeyinoğulları'na ait bir hikâyeyi paylaşmak mı istemiyordu?

Yeşim Hanım saatine baktı. Melih şansını zorlamaya karar verdi.

"Gülce... O nasıl biriydi?"

Kadın bu soruya hiç şaşırmamıştı. Düğmesine basılmış bir bebek gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı: "Gülce harika bir kızdı. Sanki yanlışlıkla yeryüzüne düşmüş bir melekti ve Tanrı da bu yanlışlığı gidermek için onu tekrar yanına aldı. Tuhaftır ama onun çok yaşamayacağını bilirdim. İnanmayacaksın, pek çok kişi de benim gibi düşünürmüş, sonradan öğrendim. Belki de bu yüzden hiç şaşırmadım onun öldüğünü duyunca."

Melih derin bir huzur duygusuyla Gülce'yi düşündü. Gülce hakkında kimse olumsuz bir şey söylememişti o güne kadar. Bütün duydukları kızın onun aşkını hak eden biri olduğu duygusunu daha da güçlendiriyordu.

"Olcay'ın sakat kalması da büyük talihsizlik tabii. O da şeker çocuktur aslında."

Yeniden başlıyordu; herkes iyi, herkes şeker. Ama her halükârda Yeşim Hanım'dan uzak olsunlar.

"Koleksiyonu gördün mü?"

"Hayır. Ne koleksiyonu?"

"Doldurulmuş hayvan koleksiyonu. Amcamın... Neden sarardın Melih?"

"Bilmiyorum, kötü geldi birden."

Yeşim Hanım güldü.

"Öyle korkunç bir şey hayal etme. Ben onlarınkini görmedim ama avcı bir eniştem vardı, onun koleksiyonunu hatırlıyorum, hiç de öyle mide bulandırıcı bir şey değildi. Bizim ailede avcı çoktur."

"Belki hayvanları sevdiğimden..."

"Belki de bir kedin olduğundan?"

Doğru bağlantı kurmuştu kadın. Melih, Mabeyinoğulları'nın evini gözünün önüne getirdi. Evde bilmediği bir yer

yoktu. Sadece o oda; Sevil Hanım'ın odasının yanındaki... Kimsenin oraya girdiğini görmemişti Melih. Kapıda özel bir kilit sistemi olduğunu fark etmiş, Fatma'ya sormuş, o da duymazlıktan gelmişti. Melih de o odanın Gülce'ye ait olduğu, oranın bir mabet gibi korunduğu sonucuna varmıştı. Acaba yanılıyor muydu? O odada yoksa?..

"Şimdi kim ilgileniyor bu koleksiyonla?"

"Sevil de, Olcay da... Pek özen gösterirler."

Dudakları, Melih'in yabancısı olduğu bir gülümsemeyle inceldi.

"Aile yadigârı ne de olsa..."

"İyi de nerede bu koleksiyon? Ben neden görmedim?"

"Birinci katta galiba. Ben de görmedim."

Melih, koleksiyonun Sevil Hanım'ın dairesinde olmadığını öğrenince önce rahatladı, sonra aynı hızla yeniden gerildi. Doldurulmuş hayvan koleksiyonu az önce düşündüğünden daha dehşet verici bir hâl almış olarak, evin ışıksız, boş, tozlu katlarına yerleşiverdi hayalinde.

Başka soracakları da vardı Melih'in ama tam o sırada zil çaldı ve Bora Bey geldi. Adam keyifsizdi ama o da Yeşim Hanım gibi samimiyetle kucakladı Melih'i.

"Durumu nasıl?" diye sordu Yeşim Hanım.

"Koma hâli devam ediyor..."

Melih de "Geçmiş olsun," dedi.

"Hayat..." dedi Bora Bey, Melih'in dizine vurarak. "İnsan yarın başına ne geleceğini bilemiyor."

Melih hayranlıkla baktı ona. Adamda olan her neyse, girdiği ortama hemen büyülü bir koku gibi yayılıyordu. Acaba gelecekte Bora Bey gibi olabilecek miydi? İnsanlar Melih'in etkisini de bu denli şiddetli hissedecekler miydi?

Çift, kederli hâlini sürdürerek çıktı dışarı. Kapı kapandı ve derin bir sessizlik çöktü eve. Melih terlediğini fark etti, bir zamanlar Bora Bey'e ait olan kazağını çıkardı. Adam pek çok kez onun üzerinde kendisine ait bir şeyler görmüş ama hiç renk vermemişti. Bu Melih'in sık sık aklına takılıyordu; Bora Bey onun kendi kıyafetlerini giydiğinin farkında değildi miydi, yoksa ince düşünceli biri olduğu için mi böyle davranıyordu?

Melih camın önüne gidip, uzaklaşan eski karıkocaya baktı. Bir reklam filminden fırlamış gibiydi görüntüleri. Biçimli vücutlar, pahalı giysiler. Spor Mercedes'in kapıları kalitenin o güven veren tok sesiyle kapandı, arabanın güçlü ışıkları sitenin bakımlı sokağını aydınlattı. Çok uzak olmayan bir gelecekte kendi de böyle bir arabaya binecekti.

"Melih Abi..."

Orkun'un sevinçli sesine doğru döndü, çocuk sıkı sıkı sarıldı ona. Melih çocuğun bedenine sinmiş uyku kokusunu içine çekti.

Eve dönerken düşünüyordu: Gerçek bir doldurulmuş hayvan koleksiyonu nasıl bir şeydi acaba?

7
HAFTA SONU SENDROMU...

Cumartesi akşamı (9 Aralık), konuştukları gibi saat sekizde Mabeyinoğulları Apartmanı'nın önündeydi Melih. Sevil Hanım çoktan yola koyulmuş olmalıydı. Kapıyı Fatma açtı. Kadın mantosunu giymiş, onu bekliyordu. Melih içeri girer girmez kadın onun yüzüne bile bakmadan, yangından kaçar gibi çıktı evden. Kapı kadının ardından kapandığında Melih buraya ilk adım attığında içinde beliren o kıstırılmışlık duygusunu çok daha şiddetli hissetti. Sanki hafta sonu için değil, sonsuza dek kalmak üzere giriyordu eve...

Olcay bordo koltukta oturmuş, kitap okuyordu. Başını kitaptan isteksizce kaldırıp, "Hoş geldin," dedi ve tekrar kitabına döndü. Melih çabucak ne okuduğuna göz attı. İngilizceydi kitap. Kapağında *Taxidermy* yazıyordu. Yarım yamalak İngilizcesiyle onun hayvan doldurma üzerine yazılmış bir araştırma olduğunu anladı. Olcay'a içecek bir şey isteyip istemediğini sordu, Olcay gözlerini kitaptan ayırmadan başını iki yana salladı.

Melih mutfakta neskafe için suyun kaynamasını beklerken karanlık bahçeye bakıyor ve bu evle birlikte hayatına girenleri düşünüyordu. Büyük bir aşk... Gülce... Sonra şaibeli ölümler, hayaletler, doldurulmuş hayvanlar... Belki bilmediği böyle tuhaf, hatta tehlikeli pek çok şey daha... Belaya bulaştığı hissi giderek güçleniyordu içinde.

Salona döndüğünde Olcay'ın aynı ilgiyle kitap okumaya devam ettiğini gördü. Diğer koltuğa oturdu, bir dergi karıştırmaya başladı. Her şeyin yolunda gittiğini düşünmeye çalışıyordu. Sıcak bir ev, neskafe, sükûnet derken, birdenbire o ses salona doluverdi. Derinden gelen, bazen azalan, bazen çoğalan düzensiz gürültü yeniden başlamıştı.

Göz ucuyla Olcay'a baktı, oğlan sinirli görünmüyordu. Melih de bütün cesaretini toplayıp sordu: "Olcay, üst daireler neden boş?"

"Hayalet yüzünden..."

Melih ne diyeceğini bilemedi. Olcay "rutubet yüzünden" der gibi bir doğallıkla "hayalet yüzünden" demişti.

"Anlamadım?"

"Bütün daireler tek tek boşaldı. Bilirsin, böyle bir söylenti çıkınca..."

Melih mırıldandı: "Perili ev gibi..."

"Tam öyle işte."

Olcay başını kitabına eğdi. Ama Melih devam etmeye kararlıydı: "Yani... Yani sence Gülce'nin hayaleti mi bu?"

Kendini yine aptal gibi hissediyordu Melih. Olcay ise o çarşamba akşamı olduğu gibi eğlenmeye başlamıştı. Şarlo yeniden belirmişti sahnede. Çocuk kaldığı sayfaya ayraç koyup kitabını yavaşça kapattı.

"Bir hayalet olunca adı da olmalı, değil mi?"

"Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Ben hurafelere inanmam. Ya sen?"

"Ben de."

Olcay yine o tekinsiz sırıtışıyla baktı Melih'e.

"İyi... O zaman çok zorlanmazsın bu evde."

Ama çocuğun sinir bozucu gülüşüyle birleşince sanki bu cümleden "korkmalısın" gibi bir anlam çıkmıştı. Ne demek istiyordu? Yani bir hayalet vardı da... Olcay yine kitabına dönmüştü.

"Televizyonu açayım mı?"

"Sen bilirsin."

Melih televizyonu açtı. Kanallardan birinde bir magazin programı vardı. Herkes mutlu görünüyordu. Herkes gülüyor, herkes birbirine şakalar yapıyordu. O uzak dünyaya tıpkı az önce dergiye baktığı gibi bakıyordu Melih. Hiçbir eve benzemeyen bu evde, sakat bir gencin yanında anlaşılmaz sesler işitip hayalet söylentileri dinleyerek oturmaktansa, hep aşağıladığı şu ekrandaki insanların arasında olmayı milyon kez yeğlerdi. İçinde olduğu atmosferde, o hafif ve neşeli hayatlara özenmemek imkânsızdı.

Televizyonu kapatıp ayağa kalktı. "Ben nerede yatacağım?"

Olcay aklı kitapta kalmış gibi baktı ona. "Misafir odasında. Fatma yatağını hazırladı. Hemen yatacak mısın?"

"Evet."

"Çok erken değil mi?"

"Yorgunum."

"Pekâlâ, sen bilirsin. Bir şey olursa seslenirim."

Melih boş bulundu: "Nasıl bir şey?"

Olcay omuzlarını kaldırdı. "Bilmem? Herhangi bir şey."

Bu akşam Olcay'ın her sözü Melih'in sinirlerini bozuyordu. Salondan çıkmak üzereyken döndü ve sordu: "Baksana, doldurulmuş hayvan koleksiyonunuz varmış, öyle mi?"

Olcay sanki koleksiyonu ilk kez duyuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Kim söyledi bunu sana?"

"Yeşim Hanım."

Olcay gülümsedi.

"Ah şu geveze Yeşim... Evet, var... Dedemindi. Şimdi biz ilgileniyoruz."

"Nerede bu koleksiyon?"

Olcay eliyle işaret etti. "Teyzemin odasının yanında. Görmek ister misin?"

Melih hızla salladı başını. "Hayır, istemem."

"Sadece merak ettin yani?"

Melih yaramazlık yapmış da bir büyüğünden azar işitmiş bir çocuk gibi suçlulukla başını salladı.

"Ve sanki biraz endişeli gibisin?"

"Yoo..."

"Belki kedin olduğu için bu kadar hassassın?"

Yeşim Hanım'ın da aynı şeyi söylediğini hatırladı Melih. "Kedimle bir ilgisi yok. Konu beni rahatsız ediyor..."

Olcay parmağını kitabın arasından çekip arkasına yaslandı. "Tamam. Biz de ondan söz etmeyiz."

Melih bir kez daha ne diyeceğini bilemedi.

"Neyse, fikrini değiştirirsen koleksiyonumu göstermek benim için bir zevk olur."

Melih, Olcay'ın yüzündeki ifadeye daha fazla dayanamayacağını anladı. *Keşke sormasaydım*, diye geçirdi içinden.

"İyi geceler."

"Sana da."

Olcay'ın tekerlekli sandalyesi yoktu. Melih, sehpaya dayanmış koltuk değneklerine bakmamaya çalışarak sordu: "İçeri giderken... Yardım ister misin?"

"Sağ ol, ben hallederim. İyi geceler."

Misafir odası Sevil Hanım'ın odasının olduğu koridordaydı. Melih holü, mutfak kapısını geçti, koridora girdi. Orada ışık daha da azalmıştı. Doldurulmuş hayvanlara doğru yürüdüğünü bilmek huzursuz etmişti onu... Kısa koridorun ucundaki, koleksiyonun olduğu odaya doğru çabucak bakıp, arkasından biri kovalıyormuş gibi misafir odasına daldı, hemen kapıyı kilitledi.

Misafir odasında geniş bir yatak, üzerinde gece lambaları olan iki komodin, ceviz bir gardırop ve bir tuvalet masası vardı. Melih ışığı kapattı, gecenin soluk aydınlığında yatağa uzandı ve bir süre hiçbir şey düşünmemeye, beynini oyan sesi duymamaya çalıştı. Bu akşam yine çok hata yapmıştı! Olcay'la beraberken böyle oluyordu hep. Olcay daha zeki, kendisi ise aptalın tekiymiş gibi kötü bir hisle ayrılıyordu onun yanından.

Gözleri karanlığa alışınca kalkıp cama yaklaştı, kalın kadife perdeyi araladı. Aydınlık sokak birkaç metre ötedeydi. Odanın konumu içini biraz olsun ferahlatmıştı. O karanlık arka bahçeye bakan bir yerde uyumak istemiyordu. Tekrar yatağa uzandı ve şimdi içinde olduğu misafir odasının bir zamanlar Gülce'nin odası olabileceği geldi aklına. Evdeki odaları saydı, evet, emindi artık, şimdi Gülce'nin yatağında yatıyordu! Baş döndürücü bir hazla gözlerini yumup ulaşabildiği her yere dokundu. Bir zamanlar Gülce'nin elleri de değmiş olmalıydı oralara. Artık kendisini az önceki gibi ne salak ne de mutsuz hissediyordu. Hiç kesilmeyen sese rağmen, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle uyuyakaldı.

Ertesi sabah dokuza doğru uyandı Melih. Etrafına kulak kabarttı; ses kesilmişti. Koridora çıktığında Fatma'nın alçak sesle acıklı bir türkü mırıldandığını duydu. Mutfak kapısından kafasını uzatıp neşeyle, "Günaydın, Fatma Hanım," dedi.

Elini yüzünü yıkadıktan sonra Olcay'la karşılaşmaya kendini daha hazır hissederek salona girdi. Salonda kimse yoktu. Dışarıya baktı. Olcay, dizlerinin üstünde kareli battaniye, kameriyedeki şezlonga oturmuş, dün akşam elinde olan kitabı okuyordu. Melih *Acımak* adlı romanı bir kez daha hatırladı, derin bir nefes alarak bahçeye çıktı ve olabildiğince neşeli, "Günaydın," dedi.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

Olcay'ın sesindeki alaycı tonlama, akşamı hatırlatmak ister gibiydi. Ama Melih onun söylediklerine aldırmamaya kararlıydı. Birlikte geçirecekleri uzun bir gün vardı önlerinde.

"Evet, uyudum. Yağmur yağmış galiba?"

"Gece epey yağdı."

O sırada Fatma içeriden seslendi. Çay hazırdı. Pek konuşmadan yaptılar kahvaltılarını. Melih günlük gazetelere göz atarken Olcay kitabını okumaya devam etti. Sakin bir sabahtı ama Melih, her an sıradışı olaylar yaşayacaklarmış duygusundan kurtulamıyordu bir türlü.

Öğleye doğru Olcay, "Sinemaya gidelim mi?" diye sordu. Bundan daha iyi bir fikir olamazdı Melih için... Evden çıkacaklardı!

Yoğun bir trafikte, hemen hemen hiç konuşmadan Taksim'e geldiler. Taksi İstiklal Caddesi'nin başında durunca, Melih önce tekerlekli sandalyeyi açtı, sonra Olcay'ı kucaklayıp oturttu. Hemen her gün yaptığı bu iş başka birinin hiç hoşuna gitmeyebilirdi. Ama böyle zamanlarda Olcay'ın

yüzüne bakıp neler hissettiğini anlamak Melih'i çok keyiflendiriyordu. Neticede, kendini pek akıllı sanan piç kurusu ona muhtaçtı.

Beyoğlu hep olduğu gibi yine kalabalıktı. Sadece birkaç basamakla inebilecekleri sinemada uzun süredir polisiye bir film oynuyordu. 14.30 matinesine girdiler. Film ikisinin de hoşuna gitmişti. Dışarı çıktıklarında "birlikte zevk alma" duygusu, akşamdan beri aralarında süregelen gerilimi hafifletmişti sanki.

Olcay hemen eve dönmek istemiyordu. Ne zamandır İnci Pastanesi'nde profiterol yememişti. Serin ama temiz bir rüzgârda, hiç konuşmadan pastaneye doğru ilerlediler. İçerisi sıcaktı. Profiterol yerken filmden konuşmaya devam ettiler. Bir biri, bir diğeri mantık hatası buluyor, bu da onları eğlendiriyordu.

Melih birkaç peçete almak için tezgâha yaklaştığında Kadir'i gördü. Onu üniversiteden tanıyordu. Makine mühendisliğinde okuyordu Kadir, ortak arkadaşları vardı. Çocuk samimiyetle sarıldı Melih'e. Oradan buradan konuştular. Neden sonra gözleri gerilerde bir yere takıldı, yüzü aniden asıldı Kadir'in... Melih onun baktığı yere çevirdi başını ve Olcay'ın sinema dergisine eğilmiş profilini gördü.

"Olcay'ı tanıyor musun?"

"Evet. Senin ne işin var Mabeyinoğulları ailesiyle?" Kadir tedirgin olmuş gibi sormuştu bunu.

"Olcay'ı okula götürüp getiriyorum."

"Hadi ya!"

"Ne oldu ki?"

"Ben geçen sene yaklaşık on ay yaptım o işi."

"Sahi mi? Peki niye ayrıldın?"

"Sonra anlatırım. Ne zamandır yanlarındasın?"

"Neredeyse bir aydır."

"İyi, Allah kolaylık versin. İşin zor..."

"Neden?"

"Şimdi konuşmayalım. Bize bakıyor."

Melih kafasını çevirdi. Olcay dikkatle onlara bakıyordu.

"Akşam evden arayayım mı seni?"

"Bu gece olmaz. Onlarda kalacağım."

Kadir ağzı açık ona bakakaldı. "Onlarda mı kalacaksın?"

"Evet, ne oldu ki?"

Kadir başını iki yana salladı. "Hiç... Yok bir şey."

"Pazartesi akşamı telefonlaşalım."

"Tamam."

Melih, Olcay'ın yanına gittiğinde çocuğun yüzünün endişeyle gerildiğini gördü.

"Gidelim mi?"

"Kadir'i tanıyor musun?"

"Evet, okuldan arkadaşım."

"Sana ne anlattı?"

"Hiçbir şey. Bir süre senin için çalışmış galiba."

"Evet... Ama hırsızlık yapınca..."

"Hırsızlık mı? Kadir mi hırsızlık yaptı?"

"Evet, dışarıda anlatırım."

Pastaneden çıkarlarken Melih, şöyle bir baktı Kadir'e. Kadir ise bütün dikkatini önündeki tatlıya vermiş gibiydi. Taksim'e yöneldiler. Melih Olcay'ın arabasını iterken, Olcay her zamankinin aksine konuşmaya pek hevesli görünüyordu.

"Kadir, teyzemin mücevherlerini çalmaya kalkıştı."

Melih, Sevil Hanım'ın ilk gün anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Bir hırsızlık olayından söz etmişti kadın.

"Çalmadı mı yani?"

"Üzerinde mücevherlerle yakalandı. Evden çıkmamıştı daha..."

"Ne yaptınız?"

"Hiç... Teyzem affetti. Ben olsam polise teslim ederdim."

"Hayret! Öyle biri olduğunu sanmazdım Kadir'in."

"Görünüşe aldanmamak lazım."

Olcay'ın Kadir'i hırsızlıkla suçlaması Melih'i rahatsız etmişti. "Hırsızlık" sanki Kadir ile Melih arasında bir bağ kurmuş, Melih'i de potansiyel bir hırsız yapmıştı. Melih içinden, *Keşke karşılaşmasaydım şu adamla!* diye hayıflandı. Olcay ise söylediklerinin yeterli olduğuna inanmış olmalıydı ki Kadir'le ilgili başka tek laf etmedi. Yine sessiz bir yolculuktan sonra eve vardıklarında saat neredeyse altıya geliyordu. Fatma kapıyı açtığında Melih gülümseyerek onun asık yüzüne baktı ve *Sadece bir gece daha*, diye geçirdi içinden. Ertesi sabah özgür olacaktı.

8

BU GECE BAŞKA GECE...

Pazar gecesi (10 Aralık) iyi başlamıştı aslında. Güzel bir yemek yemiş, televizyon seyretmiş ve tavla oynamışlardı. Olcay yenilmişti. Melih de bir daha oynamaya yanaşmamıştı. Sanki birlikte geçirdikleri gün, aralarındaki buzları eritmişti. Ses yine duyuluyordu ama ikisi de yok saymıştı onu. Melih, bu sese takılmanın sinirlerini bozmaktan başka bir işe yaramadığını düşünüyordu artık. Onu, kaynağı ne olursa olsun, eve ait herhangi bir şey olarak algılamaya çalışıyordu. Bir dikiş makinesi, pencerelerden sızan rüzgâr, tıslayan bir çaydanlık gibi.

Saat onda Olcay, Melih'ten bir mum istedi. Mumu yaktı ve aynalı büfenin üzerine koydu. Sonra Melih'e döndü ve "Gülce iki yıl önce bu gece, bu saatte öldü," dedi.

Melih bunu hiç beklemiyordu. Ama çabuk toparlandı, hatta böyle bir gecede Gülce'nin evinde olduğu için şanslı saydı kendini. Yüreği sızlayarak muma baktı. Onun ateşinin aynadaki yansımasında Gülce'yi görebileceğini ümit etti. Nasıl bir kız olduğu sorusu bir kez daha geçti içinden.

"Eminim sana Gülce'den söz etmişlerdir?"

"Evet, senin ikizinmiş. O kazada..." Devamını getiremedi Melih.

"Kaza ha? Bunu da mı Yeşim söyledi?"

Melih bir an kararsız kaldı. "Sevil Hanım işe başladığımda anlatmıştı."

"O kaza falan değildi. Bizi öldürmek istediler."

Melih sesini çıkarmadı.

"Her şey büst yüzünden aslında..."

"Büst mü? Ne büstü?"

"Hayret, bunu anlatan olmadı mı? Halbuki Yeşim'in de, teyzemin de en sevdiği aile hikâyesidir."

Olcay kendisini ilgiyle dinleyen Melih'e baktı.

"Dedemin bir büstü olduğu söyleniyor. Çok kıymetli bir büst."

"İlginç."

"İlginç falan değil. Çünkü böyle bir şey yok. Anlayacağın o da bir hurafe. Ama teyzem de, Yeşim de büstün var olduğuna inanıyorlar."

"Peki nereden çıkmış bu söylenti?"

"Bir bunağın sayıklamaları işte. Dedem ölmeden önce kafayı yemişti zaten. Hele Gülce'yi kaybettikten sonra iyice zıvanadan çıktı. Bastonunu sağa sola vuruyor, 'Ben Vahdettin'im,' diyerek geziyordu evin içinde."

Olcay'ın oturduğu yerden dedesini taklit edişi öyle komikti ki Melih dayanamayıp güldü.

"Peki ya büst?"

"Bakıyorum seni de sardı bu büst hikâyesi? Böyle bir şey varmış. Çok uzun yıllar önce ama... Anneannem, büyükdedem zamanında büstün elden çıkarıldığını anlatırdı. Galiba tarihi değeri de yüksekmiş meretin. 'Fransızlar gelmiş almış,'

derdi anneannem. Zaten dedemde olsa onun ölümünden sonra ortaya çıkardı. Ama ne dairesinde ne de ondan kalan kasalarda bir şey bulundu."

"Ama teyzenle Yeşim Hanım var olduğuna inanıyorlar, öyle mi?"

Olcay eliyle o malum deli işaretini yaptı.

"İkisi de dedem gibi çatlak. Biraz yaşlanınca biri Hürrem Sultan olur, biri de Kösem..."

"İyi de kazayla ne ilgisi var büstün?"

"Birileri büstü sakladığımızı düşünüyordu. Bizi aradan çıkarıp onu ele geçireceklerdi."

Olcay'ın söyledikleri Melih'e pek mantıklı gelmemişti. "Nasıl?"

"Off, neden anlamak istemiyorsun? Bir akrabadan söz ediyorum. Miras olayı... Anlıyor musun?"

"İyi de, var olup olmadığı bile belli olmayan bir şey için neden böyle korkunç bir girişimde bulunur ki insan?"

"Ortalık deli dolu. Milletin hayal dünyası geniş. Uzağa gitmeye gerek yok. Teyzemle Yeşim bile inandıktan sonra..."

"Peki onlar... Onlar büstün nerede olduğunu düşünüyorlar?"

Olcay omuzlarını silkti. "Dedem çok akıllıca saklamış onlara göre..."

"Peki arıyor musunuz büstü?"

"Nerede arayacağız? Define mi bu?"

Melih'in kafası karışmıştı. Olcay'ın anlattıklarını eviriyor çeviriyor, yine de sağlam bir zemine oturtmayı başaramıyordu. Büst, dede, delilik, kaza, ölüm; hepsi birbirine girmişti.

Olcay ise kendi dünyasına dönmüştü çoktan. Melih'in varlığını unutmuş gibi, mumun alevinin üzerinden elini geçiriyor, böylece oluşan esinti mumun ışığını azaltıp ço-

ğaltıyordu. Melih yeniden ve bu kez çok net bir biçimde Gülce'yi düşündü; onun o gece ölmüş olduğunu...

Olcay'a bir kez daha baktı. Bazen bütün büyüklenmelerine karşın onun hâlâ bir çocuk olduğunu fark ediyordu. İşte, bu da öyle bir zamandı. Tavrında içinde oldukları zamanı basitleştiren, bir ölüm yıldönümünün hüznünü sulandıran abartı vardı. Ona bakarken etkilenmek bir yana, geçmişte yaşanan her şeyin koca bir yalan olduğu düşüncesine kapılıyordu Melih.

Tören çok uzun sürmedi. Olcay sandalyesini salonun bahçeye açılan kapısına yaklaştırıp, Melih'e yapmacık gelen bir sesle, "Seni özledim, Gülce," dedi.

Melih de onunla birlikte dışarı baktı. Bir bahçeye değil de karanlık bir boşluğa bakar gibiydiler. Mum bitene kadar sessizce oturdular. Sonra birer bardak süt içip saat on bire gelirken de yattılar.

Melih bir gece önce olduğu gibi yine Gülce'yi düşünerek dönüp durdu yatakta. Kaza nasıl olmuştu? Ya şu büst? Olcay'ın dediği gibi onun kazayla bir ilgisi olabilir miydi? Gerçekten karanlıkta kalmış bir sır mı vardı? Yoksa her şey üşütmüş bir sakatın kurmacasından başka bir şey değil miydi?

Kapısı vurulduğunda güzel bir rüya görüyordu. Ne olduğunu ertesi gün hatırlamayacaktı. Sadece güzel bir rüya olduğu hissi kalmıştı geriye. Ama Melih biliyordu ki bu kadar güzelse, mutlaka Gülce'yle ilgili olmalıydı.

Sıçrayarak uyandı. Kapı kısa ve sert, iki kez daha vuruldu. "Kim o?" diye seslendi Melih. Hiç ses gelmedi. Kalktı, kapıyı açtı. Düşünmeden yapmıştı bunu. Uykulu gözlerle koridora baktı. Kimse yoktu. Ama yukarıdan gelen ses hâlâ evin içinde yankılanıyordu. Mutfağa doğru yürüdü. Işığı açmadan su içerken beyni çalışmaya başladı. Belki

doğruydu konuşulanlar. Belki de gerçekten Gülce'nin hayaleti dolaşıyordu evde... Onun duygularını hissetmiş, gelip kapısını çalmıştı. Kalbi hızla atıyordu Melih'in. Böyle pek çok hikâye işitmişti o güne kadar. Hatta bazı hayaletlerin varlığının fotoğrafları çekilerek ispatlandığını hatırlıyordu. Düşündükleri onu irkiltmemişti. Aksine, sevgilisiyle ilk kez buluşmaya giden biri gibi sevinçliydi. Belki az sonra Gülce'yi görebilecekti, kimbilir... Bunca düşünceyle uykusu iyice açılmıştı. Mutfaktaki duvar saati dördü gösteriyordu. Boş bardağı tezgâha koyup karanlık bahçeye baktı. Rüya görmediğine kendini inandırmak için gözlerini kırpıştırdı: Kameriyede kaynağı belli olmayan hafif bir aydınlık vardı ve beyaz koltuk az önce üzerinde biri oturuyormuş gibi kendi kendine sallanıyordu. Bundan sonrası çabucak olup bitti. Giderek çoğalan ışıkta beyazlığı göz alıcı hâle gelen koltuk bir süre daha sallanıp durdu, sonra parlak ışık yavaşça azaldı, kameriye tekrar karanlığa gömüldü. Melih, daha iyi görebilmek için başını cama yaklaştırdı. Soluğu camı buğulandırınca bahçeye çıkmayı akıl etti. Neredeyse koşarak girdi salona. Kapıyı açtı, buz gibi bir hava doldu içeriye. Karanlıkta yükselen nefesini gördü. Kameriye yaklaşık on iki, on üç metre ilerideydi. Bulutlu gecede bir masal dekoru gibi hayal meyal görünüyordu. Melih kapının önünde, bacakları iki yana açık, bir süre bekledi. Sonra kapıyı kapadı, odasına döndü. Yatağa uzandığında kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. Yüzünü kapıya doğru döndü, usulca, "Gel," diye fısıldadı. "Seni bekliyorum, gel." Uykuya dalarken üst katlardaki ses kesilmişti.

Ertesi sabah ilk işi bahçeye bakmak oldu. Tahmin ettiği gibi, değişen hiçbir şey yoktu kameriyede. Gece gördüğü sallanan koltuk, boya isteyen solmuş beyaz rengiyle

hep olduğu yerdeydi. Bütün yaşadıklarının Gülce'nin ölüm yıldönümüne denk gelmesi bir işaretti ona göre. Şimdi öğrenmesi gereken tek şey, koltuğun bu evde kim tarafından kullanıldığıydı. Ama bunun için de acele etmeyecekti. Yersiz sorularla yaşadıklarını ortaya dökmek ve Gülce'yle arasındaki sırrı lekelemek istemiyordu. Akıllı davranırsa sormadan da gerçeği öğrenebilirdi. İçinde bir ses, sallanan koltuğun Gülce'ye ait olduğunu fısıldıyordu.

Ulaştığı sonuç şuydu: Gülce, öldüğü gecenin yıldönümünde onun kapısını çalmış, sonra da bahçede en sevdiği yer olan kameriyedeki sallanan koltuğuna oturmuştu! Böyle düşünmek Melih'in tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Gülce'yi görememişti çünkü o bakmadan az önce koltuktan kalkıp ait olduğu dünyaya dönmüştü kız.

"Günaydın Melih."

O kadar dalmıştı ki sıçrayarak arkasını döndü. Sevil Hanım üzerinde ipek bir sabahlıkla birkaç adım gerisinde duruyordu. Yeşil nasıl da yakışmıştı ona...

"Günaydın. Erken gelmişsiniz."

"Aslında sabaha karşı geldim."

Melih kapısı çalındığında Sevil Hanım'ın evde olup olmadığını merak etti. Kadın yorgun görünüyordu.

"Sofra hazır, hadi gel."

Kahvaltı sırasında Sevil Hanım'ın nerede olduğu konusu hiç geçmedi. Kadın daldan dala atlıyor, hafta sonu yaptıklarını tekrar tekrar anlatıyordu.

Teyze ile yeğen arasındaki ilişki hakkında hâlâ kararsızdı Melih. Sevil Hanım, Olcay'a karşı daima sevgi doluydu. Olcay'ın hislerini anlamak ise zordu. Onun teyzesine sıcak davrandığına hiç şahit olmamıştı Melih. Çocuğun dengesiz olduğunu düşünmekle birlikte, bu uzaklığın bir nedeni ol-

ması gerektiğini de hesaba katıyordu. Kendisinin bilmediği, büyük ihtimalle de hiç bilemeyeceği, geçmişe, aileye, belki de sadece ikisine dair bir şey...

Melih, Olcay'ı öğleüstü okula bıraktıktan sonra biraz alışveriş yaptı. Markette para harcamaya başladığından bu yana daha çok itibar görür olmuştu. O güne kadar yanından bile geçmediği kedi mamalarından birkaç kutu alınca kasadaki kız ilgilendi onunla. Demek bir kedisi vardı? Nasıl bir şeydi? Kıza kedisini anlatırken Mıcır'ı ne çok özlediğini fark etti Melih. Marketten çıkınca saatine baktı, henüz iki bile olmamıştı. O gün dersi yoktu. Olcay'ı da okuldan beş buçukta alacağına göre evde kedisiyle geçirebileceği birkaç mutlu saat uzanıyordu önünde.

Kapıdan içeri girdiğinde soğuk evi cennet gibi göründü gözüne. Kalitiği yaktı, kısa zamanda ısındı içerisi. Kanepeye oturur oturmaz kokusunu almış gibi aralık mutfak camından süzüldü Mıcır. Melih sıkıca sarıldı ona. Hemen mamasını tabağa döktü ve hayvanın iştahla yiyişini seyretti. İnsanın arzu ettiklerini alabilmesi ne büyük bir nimetti! Aklına Yeşim Hanım'larda karşılaştığı genç adam, Sadık geldi. Hemen hemen aynı yaştaydılar ama içinde oldukları şartlar ne kadar farklıydı! Eğer adamın bir kedisi varsa onu kendini bildi bileli böyle yabancı mamalarla besliyor olmalıydı. Sahipleriyle birlikte kedilerin de kaderi belirleniyordu. Bütün aklından geçenler gerçekmiş gibi bir öfke büyüdü içinde. Yüksek sesle adamın pardösüsünden bir parça alamamış olmasına sövdü.

Evden çıkmadan Kadir'e telefon etti, ama onu bulamadı. Akşam bir daha arayacak, eğer bir işi yoksa onunla buluşacaktı.

9
KİM DOĞRU SÖYLÜYOR?

Melih pazartesi gecesi (11 Aralık) Kadir'i tekrar aradı. Saat dokuz buçuk gibi Beşiktaş iskelesine yakın bir kafede buluştular. Melih bir süre, "Bu adam hırsız olabilir mi?" duygusuyla baktı ona. Ufak tefek, temiz yüzlü biriydi Kadir.

Oturur oturmaz ilk sorusu, "Benimle buluşacağını Olcay biliyor mu?" oldu.

"Hayır," dedi Melih.

Kadir çok keyifsiz görünüyordu. Melih nedenini sorunca, "Hastanede bir yakınım var, onun yanından geliyorum. Durumu ağır da, canım sıkkın," diye cevap verdi.

Her genç insan gibi hastalık konularından hiç hoşlanmayan Melih, Bora Bey'in durumu ağır olan yakınını hatırladı ve *Bu aralar ne çok hastane muhabbeti yaptım*, diye düşündü.

"Geçmiş olsun," diyerek hemen kendi konusuna döndü: "Ee, anlat bakalım, nedir hikâye?"

Kadir 1994 Mart'ında, bir arkadaşı vasıtasıyla bulmuştu bu işi...

"Onlarla tanıştığımda Olcay son bir ameliyat geçirmişti ve doktorlar kısa sürede yürüyebileceğini düşünüyorlardı. Ama durumu, söylenenlerin aksine, çok parlak görünmüyordu; hiç azalmayan sancıları vardı. Teyzesi okula biraz daha ara vermesini istiyordu ama o devam etmeye kararlıydı."

"Kazanın nasıl olduğunu biliyor musun?"

Kadir ıhlamuruna üflemeyi keserek, "Valla, o da başka bir muamma," dedi. "Olcay kaza olmadığını, birinin onları öldürmek istediğini düşünüyordu."

"Biliyorum, bana da anlattı. Bir ipucu yok ama değil mi?"

"Frenler patlamış... Ama nasıl, belli değil. Hatırladığım kadarıyla polis epey bir araştırma yapmıştı o zaman, bir şey çıkmadı."

"İşler nasıl karıştı peki?"

"Önceleri her şey yolunda gider gibiydi. Nejat Dede vardı ve çok şeker bir adamdı, evin kasvetli havasını değiştiriyordu. Geçen bahar ölmüş zavallı, gazetede gördüm ilanını."

"Olcay çatlaktı diyor onun için..."

"Çatlak olan kendisi. Nejat Dede harika biriydi."

"Evde pek adı anılmıyor."

"Sevmezlerdi adamcağızı. O evde bir tek..." Kadir bir an düşündü. "Neydi ölen kızın adı?"

"Gülce."

"Hah... Gülce çok severmiş Nejat Dede'yi. Nejat Dede de ona çok düşkünmüş. Gülce ölünce de çok yaşamamış zaten."

Gülce'nin kendi isteği dışında konuya dahil olmasına sevinmişti Melih.

"Sen Gülce'nin hiç resmini gördün mü Sevil Hanım'ın evinde?"

"Orada değil, Nejat Dede'nin dairesinde gördüm."

"Gülce... O nasıl biriydi?"

"Niye ölmüş biriyle ilgileniyorsun ki?" Kadir laf olsun diye konuşmuştu. Ama Melih'in yüzündeki ifadeyi görünce belleğinde hiç yer etmemiş olan Gülce'yi hatırlamaya çalıştı. "Bilmem, küçük bir fotoğraftı. Çok net hatırlamıyorum. Kumral bir kızdı galiba. Soluk tenli, iri gözlü bir kız."

Kadir'in anlattıkları Melih'i tatmin etmemişti. Kendisi o fotoğrafı görse bambaşka tarif ederdi, bundan emindi.

"Peki nerede o resim?"

Kadir sıkılmıştı. "Oğlum, ahret sorusu soruyorsun sen de. Ne bileyim, belki Nejat Dede öldükten sonra diğer eşyalarla birlikte tavan arasına falan atmışlardır."

"Neden evde Gülce'nin hiç resmi yok, anlamıyorum."

"Bence ikisi de onu sevmiyordu. Nejat Dede'nin anlattığına göre Gülce, ne Olcay'a ne de Sevil Hanım'a benzermiş. 'Anası gibi sıcakkanlıydı. Bir melekti benim kızım,' derdi ihtiyar."

Melih, Gülce için yapılan bu "melek" benzetmesini daha önce kimden duyduğunu düşündü, hatırladı: Yeşim Hanım.

"Ne oldu da ayrıldın işten?"

"Valla az daha kodesi boyluyordum. Paltomun cebine Sevil Hanım'ın mücevherlerini koymuşlar."

"Kim koymuş?"

"Bence Olcay. İlk günden hazzetmemişti benden. Ama teyzesine söz geçiremeyince..."

"Sana söylese, 'Seni istemiyorum,' dese zaten giderdin."

"Gitmezdim. O paraya ihtiyacım vardı."

Melih kendisini düşündü, benzer bir durumda ne yapacağından emin değildi. Gururu mu üstün gelirdi yoksa paraya olan ihtiyacı mı?

"Olcay piçine de çok yardımcı oldum aslında."

"Ne gibi?"

"Mekanik şeylere ilgisi vardı. Bir sürü soru sorardı, ben de cevaplardım. İstediği türde kitapları da taşıdım ona. Nankör herif!"

"Nasıl kitaplardı bunlar?"

"Pratik olarak mekanik bilgisini geliştirebileceği türden kitaplar. Ne işine yarayacaksa..."

Kısa bir sessizlik oldu. Kadir konudan uzaklaşmış, yan masadaki kızı süzüyordu.

"Neden birine bu kadar büyük bir kötülük yapar ki insan?"

"Çünkü Olcay kötü biri. Sınırı olmayan adamlardan o herif. Seni istemiyorsa, gözü bir şey görmüyor. Yeter ki sen yok ol ortadan! İşte, Olcay da o tiplerden."

Melih başını salladı. Ama onun aklı başka bir şeye takılmıştı. "Sevil Hanım seni polise de teslim edebilirdi."

"Evet. Ama etmedi."

"Niye?"

"Niye olacak, Mabeyinoğulları ailesinin adının böyle bir olaya karışmasını istemedi."

Bu fikir mantıklı gelmişti Melih'e. Bir süre hiçbir şey konuşmadan sustular. İçerisi kalabalık ve fazla sıcaktı. Bir sigara daha yaktı Kadir. Yükselen dumana dalgın gözlerle bakarken, "O ev tekin değil, dikkatli ol," dedi.

Kadir'in samimi ifadesinin etkisiyle biraz daha açıldı Melih: "Kameriyeyi biliyorsun. Hiç dikkatini çekti mi, orada bir sallanan koltuk var mıydı?"

"Evet vardı. Kimse de oturmazdı ona. Ama orada öylece dururdu."

Melih bilmediği önemli bir şeyi öğrenmiş de rahatlamış gibi arkasına yaslandı.

"Neden ilgini çekti ki o külüstür koltuk?"

Ne cevap vereceğini bilemedi Melih. Sorduğuna pişman olmuştu. "Ne bileyim, bana da tuhaf geliyor. Yani onun orada oluşu... Acaba diyorum, Gülce'nindi de o yüzden mi atamıyorlar?"

Kadir onun böyle bir ayrıntıya takılmış olmasını anlamamıştı. "Bu insanlar bir sürü eşyayı kullanmıyor ama atamıyorlar da. Bu yüzden koltuğun hâlâ orada olması hiç garip gelmiyor bana."

"Ama Gülce'ye ait başka hiçbir şey yok evde?"

"Doğru." Kadir dikkatle baktı Melih'e. "Altı üstü eski bir koltuk... Öyle değil mi?"

Özel hayatına Kadir'i ortak etmiş gibi canı sıkılmıştı Melih'in. Soruyu duymazlıktan geldi. "Senden sonra ben alınana kadar bu işi başkaları da yapmış olmalı."

Kadir bardağın dibindeki ıhlamura baktı. "Herhalde. Kimbilir neler yaşamıştır zavallı."

Kısa bir sessizlik oldu. Kadir'in keyfi iyice kaçmıştı. Boş gözlerle yere bakıyor, olduğu yerde ileri geri sallanıyordu. Melih, koltuğun mu, yoksa Kadir'den sonra çalışanın mı aralarına bu mesafeyi soktuğuna emin olamadı.

"Peki ya büst, o hikâyeyi biliyor musun?"

Kadir, bir yerine iğne batırılmış gibi kendine geldi. "Bilmeyen var mı? Bütün İstanbul duydu."

"Sen ne diyorsun bu işe?"

Kadir kendinden emin, elini salladı. "Deli zırvası... Yok öyle bir büst."

"Benim aklıma ne geldi, biliyor musun; Sevil Hanım planlamış olabilir mi bu kazayı? Şu büst yüzünden?"

Kadir düşündü. "Olamaz. Kadın da arabanın içindeydi. Üstelik Sevil Hanım öyle ince planlar yapacak kadar zeki biri değil."

Melih, aynı kadına ne kadar başka noktalardan baktıklarını ve onu ne kadar başka gördüklerini şaşırarak fark etti. Tekrar konuya döndü: "Ama arkada oturuyordu ve emniyet kemeri takılıydı."

Bu kadar karmaşık bir hikâyeye hiç kafa yormak istemediğini, yine sıkıldığını belli eden bir ifadeyle konuştu Kadir: "Valla, bence çok ikna edici değil. O kadar büyük bir kazada o da ölebilirdi. Bunu kontrol etmesi pek olacak bir şey gibi görünmüyor. Üstelik Sevil Hanım gördüğüm kadarıyla Olcay'a aşırı düşkün."

Kadir basit ama doğru bir şey söylemişti. Kazada başka birinin, hepsini ortadan kaldırmak isteyen birinin parmağı olabilirdi. Ama bu kişinin Sevil Hanım olma ihtimali oldukça düşüktü gerçekten.

"Hem onları ortadan kaldırmak isteyen biri varsa ne bekliyor? İki yıl olmuş kaza olalı..."

"Haklısın..."

"İşin aslı şu; hepsi kafayı yemiş. Hadi kalkalım, hiç keyfim yok bu akşam..."

"Görüyorum. Son bir şey daha, evde doldurulmuş bir hayvan koleksiyonu olduğunu biliyor musun?"

Kadir kalkmak için masaya dayadığı ellerini geri çekti. "Biliyorum."

"Gördün mü o koleksiyonu?"

"Evet, bir kez. Olcay çok ısrar etti. O kadar övünür ki o hayvanlarla! Salak herif! Sanırsın kendi avlamış."

Melih çekinerek sordu: "Nasıl bir şey?"

Kadir düşündü. "Ne bileyim, bana o kadar etkileyici gelmedi. Bir iki yabani hayvan var işte. Filmlerde falan görmüşsündür... Hayret, nasıl oldu da sana göstermedi?"

"Ben istemedim."

"Sevil Hanım da ava çıkarmış bir zamanlar."

Melih daima zarif elbiseler içinde gördüğü kadını elinde kanlı bir keklikle hayal edemedi, konuyu değiştirdi: "Sen oradayken üst katlar boş muydu?"

"Yoo... Kiracılar vardı. Şimdi boş mu?"

"Boş."

"Allah Allah... Neden acaba? Belki tadilat falan yaptıracaklardır?"

Melih, Kadir'le aralarında ortak noktaların azlığını bir kez daha fark etti. Sanki tanıdıklarından değil de başka başka insanlardan konuşuyorlardı. Kadir evin tekin olmadığını söylediği an biraz olsun duyguları yaklaşmıştı, o kadar. Ama bunun dışında işittiği hiçbir şey Melih'in o ev ve orada yaşayanlarla ilgili hissettikleriyle örtüşmüyordu. Kadir herhangi bir evden ve bambaşka insanlardan söz eder gibiydi.

"Neden evin tekin olmadığını söylüyorsun?"

Kadir omuzlarını kaldırdı.

"Hiç çocukken perili bir eve girdin mi?"

Mahallede "hayaletli konak" diye anılan terk edilmiş bir Ermeni evi vardı ama Melih yakınından bile geçmemişti.

"Hayır."

"Ben girdim. Sokağımızda köşke benzer, yıkık dökük bir ev vardı. 'Perili köşk' derlerdi. Mabeyinoğulları'nın evine adım attığım ilk gün, oraya girdiğim sabahı hatırladım, kötü oldum. Buradaki tuhaflığı anlıyorsun, değil mi? O harabe köşk yıllardır aklıma gelmemişti."

Melih gayet iyi anlıyordu onu. Aynı şeyleri Mabeyinoğulları Apartmanı'nın bir numaralı dairesinin kapısından adım attığında o da hissetmişti.

"Kapana kısılmış olma duygusu," diye mırıldandı.

"Hah, işte tam öyle bir şey. Ama korku da var," dedi Kadir, sonra da sordu: "Kalkalım mı?"

Hesabı ödeyip kalktılar. Dışarı çıkınca soğuk hava yüzlerine çarptı. İkisi de paltolarının içinde büzülüp sessizce yürüdüler. Melih, Kadir'in o sırada Mabeyinoğulları ailesini düşünmediğinden emindi. Çarşı içinde tam vedalaşıp ayrılmışlarken birden aklına geldi, seslendi:

"Kadir."

Kadir ikinci el kalın paltosunun içinde daha da ufak tefek görünüyordu şimdi. Döndü.

"Evde... Bir ses... Ses olur muydu?" diye sordu Melih.

"Ses mi, ne sesi?"

"Bir yer oyuluyormuş gibi... Derinden geliyor. Anlatması zor."

"Ben hiç duymadım."

"Geceleri oluyor."

"Ha, o başka... Ben gece hiç kalmadım o evde."

"Teklif etmedi mi Sevil Hanım?"

"Yoo. Zaten etse de kalmazdım o manyakların evinde."

"Peki, sağ ol."

"Sen de dikkatli ol. İyi geceler."

Melih, Ihlamur'a doğru çıkarken hafiften kar yağmaya başlamıştı. Kadir'den öğrendiklerini sıraladı kafasında. Pek fazla bir şey yoktu elinde. Artık kazanın nasıl olduğu kadar, gizemli büst de aklını kurcalıyordu. Hırsızlık işine gelince, Kadir'e inanmıştı Melih. Olcay böyle bir puştluğu rahatlık-

la yapabilirdi. Kendisi de dikkatli olmalıydı. Kar hızlandı, perdeleşen beyazlık aklına Gülce'yi düşürdü. Kar kokusunu içine çekti. "Sevgilim," diye mırıldandı.

10
SAKİN BİR HAFTA...

"Aralığın ikinci haftası sakin geçti," denebilirdi. Birkaç gün Fatma'yı görmeyen Melih, ne olduğunu sorunca onun işten ayrıldığını öğrendi. Olcay'a göre Sevil Hanım çok ısrar etmiş ama kalmasını sağlayamamıştı. Melih, "Neden ayrıldı?" diye sorunca da Olcay gülerek, "Evde hayalet olduğunu düşünüyor, huzuru kaçtı," demişti. Melih, Fatma'yla konuşmayı isterdi. Çünkü biliyordu ki Gülce hakkında da, merak ettiği diğer konular hakkında da sağlıklı bilgi alabileceği biriydi kadın.

Ilık, güneşli günlerle nisan taklidi yapan aralık ayı, ikinci yarısında birdenbire soğumuş, sıcaklık neredeyse on derece birden düşmüştü. Kapalı bir gökyüzünün altında geçen birkaç günden sonra pazartesi gecesi nihayet sıkı bir kar yağmıştı.

Çarşamba gecesi (13 Aralık) Sevil Hanım briç partisine gitmiş, Melih de artık alıştığı malum göreviyle evde kalmıştı. Ses yine vardı ve yine aralarında bir anlaşma yapılmış

gibi ondan söz etmediler. Gece iyi geçiyor denebilirdi. Önce tavla oynamış, sonra da televizyonda güzel bir film yakalamışlardı. Bir ara Olcay, izledikleri filmdeki yaşlı oyuncunun dedesine benzediğini söyledi.

"Aynı bizimki gibi... Bunamış..."

"Ama herkes böyle düşünmüyor..."

Olcay hızla Melih'e döndü.

"Kim bu herkes?"

Melih böyle bir tepki beklemediğinden, ne diyeceğini bilemedi.

"Yine Yeşim mi yoksa?"

Melih, Kadir'le görüştüğünü söylemek istemiyordu. Sesini çıkarmadı. Olcay da bunu olumlu bir cevap olarak algıladı.

"Sanki başka konuşacak konu yok! Bizim dedikodumuzu yapana kadar kendi ibne kocasına baksın."

"Nasıl yani?"

"İbne, ibne... Ne demek bilmez misin? Top, gay..."

"Bora Bey... Öyle mi?"

Melih boş bulunmuştu. Olcay güldü.

"Öyle. Neden boşandılar sanıyorsun?"

Melih, Bora Bey'i düşündü. Hayran olduğu o adam... Hep yanıkmış gibi duran gergin cildi, bembeyaz dişleri, rengine karar verememiş gözleriyle Bora Bey... Gücün, yakışıklılığın, Melih'in geleceğinin simgesi...

"Ne o, çok mu şaşırdın?"

"Doğrusu şaşırdım. Ben..."

"Homofobik misin?"

"Yoo, bana ne?"

"Ben ibneleri sevmem. Sen sever misin?"

Melih'in içinden, "Sevmek ne kelime, nefret ederim," demek geçti, ama tuttu kendini...

"Ben sadece hiç öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Neden düşüneceksin ki?"

Kısa bir sessizlik oldu. Melih allak bullak olmuştu. Sadık da öyle miydi acaba? Birlikte miydiler? Melih, o akşam ikisinin antrede yan yana duruşlarını ve kendisine benzer biçimde bakışlarını hatırladı. Yabancısı olduğu bir duygu vardı o bakışlarda. Şimdi ayırt ediyordu bunu. Ölçüp biçen, değerlendiren, hatta sınıflandıran bakışlardı.

Daha sonra pek konuşmadılar. Olcay yattı, Melih de televizyon seyrederek Sevil Hanım'ı bekledi. Ekrana bakarken sadece Bora Bey'i görüyordu orada... Adamın hayatına girdiği bütün kareler tek tek geçiyordu gözünün önünden.

Sevil Hanım gelir gelmez hemen çıkacaktı ama, "Biraz daha oturur musun?" dedi kadın en yumuşak sesiyle. Ardından o klasik sorusunu bir daha sordu: "Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi Melih.

"Sevindim."

Kadın yine üzerine çok yakışan, uçuk pembe bir elbise giymişti. Bordo koltukta, 90'lı yılların kadınlarında artık pek rastlanmayan bir biçimde, bacaklarını birbirine bitiştirmiş, sırtı dimdik oturuyordu.

Melih bekliyor, kadın duvardaki bir Fikret Mualla tablosuna bakarak susuyordu. Neden sonra konuştu: "İşinden memnunsun, değil mi?"

"Evet."

"Biraz düşünerek mi 'evet' dedin, yoksa bana mı öyle geldi?"

"Yoo... İyi... İyi yani... Memnunum."

"Çok dalgınsın bu akşam. Eğer bir şey olduysa bana söylemeni isterim."

Melih gülümsemeye çalıştı. "Yok canım, ne olacak ki?"

Kadın hâlinden kuşkulanmış gibiydi. Melih kendini toparlamaya çalışıyordu. Ama Sevil Hanım'ın gözleri üzerine dikiliyken bile Bora Bey aklından çıkmıyordu. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ve aklına ilk gelen döküldü dudaklarından: "Şu ses... O çok tedirgin ediyor beni."

Kadın kaşlarını kaldırarak, sordu:

"Hangi ses?"

"Sanki bir yer oyuluyormuş ya da kazılıyormuş gibi..."

Kadın kulak kabarttı. "Ben duyamıyorum?"

"Şimdi yok. Az önce kesildi."

"Allah Allah?"

"Olcay'a sorarsanız o da söyler size."

"Belki komşuda tadilat falan yapılıyordur?"

"Gecenin bir yarısı mı? Sanmam. Bana sanki bu evden geliyormuş gibi geldi."

Melih, kadının renginin attığını gördü.

"Yok canım, olur mu öyle şey? Üst katlar boş, biliyorsun."

Söz buraya gelmişken bir şeyler öğrenebilme ümidiyle atıldı Melih: "Bir arkadaşım var, ev arıyor, acaba dairelerden birini ona kiralar mısınız?"

Kadın kendini toparlamıştı. Melih'e inanmamış gibi gülümsedi. "Baharda tadilat yapacağım. Dairelerin içi berbat durumda. O zamana kadar arkadaşın hâlâ ev bulamamış olursa gelsin, konuşalım."

Melih onun yüzüne bakmadan başını salladı. Artık gayet iyi biliyordu ki bu kadının yanında hiç rahat değildi. Yeşim Hanım'layken bir dev olup onu sırtlayan özgüveni Sevil Hanım'ın yanında cüceleşiyor, arkasına saklanıyordu. Kadının

sezgileri o kadar kuvvetliydi ki sorunun gerisinde gizlenen asıl soruyu hemen kavrayıveriyordu. Ya da Melih'te öyle bir duygu yaratıyordu. Sevil Hanım anlatmadığı sürece ne Gülce'yi, ne büstü, ne de kazayla ilgili kafasına takılanları sorabilirdi. Soru sormak bir yana, ancak sessiz kalarak düşüncelerini ondan korumayı başarabilirmiş gibi geliyordu Melih'e.

"Neyse... Seninle konuşmak istediğim başka bir konu var benim, Melih."

"Buyurun."

Sevil Hanım'ın "Melih" deyişinde kimselerinkine benzemeyen bir başkalık vardı. O adını telaffuz ettiğinde Melih kendisini kadının sınıfından biri gibi hissediyordu.

Kadın ayağa kalkmıştı. Üzerindeki kaliteli yünlü kumaş sanki akarak vücudunun çizgilerini ortaya çıkarmıştı. Melih kaçamak nazarlarla bakıyordu ona. Sevil Hanım orta sehpasının üzerindeki paketten bir sigara aldı ve yaktı. Melih onun, yaptığı pek çok şeyde olduğu gibi sigarayı da kendisine yakıştırarak içtiğini düşündü.

"Para kazanmak ister misin?"

Melih konunun nereye gideceğini bilemediğinden, omuzlarını kaldırdı. "Kim istemez ki?" dedi.

"Pekâlâ."

Melih, *Anlaşılan daha uzun bir seyahate gidecek*, diye düşündü ama Sevil Hanım sigarasından derin bir nefes çekip oturdu karşısına. Bacakları yine bitişik, sırtı yine dimdikti. Salon kapısına bir göz attı, sonra sakınmasız bakan gözlerini Melih'e dikti.

"O zaman konuya girelim."

11

PARA, PARA, PARA...

Melih, o karlı aralık gecesinde Sevil Hanım'ın teklifini kabul ettiği için pişman olmasa da nedenini çözemediği bir tedirginlik duygusu taşıyordu. Batıl itikatları herkeste olduğu kadardı. Ama teklifin yapıldığı gecenin ayın on üçü olması endişelerini artırıyordu.

Kendisinden istenen hiç de zor bir iş değildi aslında. Nihayetinde, bir adamı izleyecek ve adresini Sevil Hanım'a verecekti. Böylece ailenin iç işlerine de bulaşmış olacaktı. Nedense bu takibin Sevil Hanım'a ait özel bir istek olabileceği hiç aklına gelmiyordu Melih'in. Kadını o kadar "Mabeyinoğulları"yla özdeşleştirmişti ki, *Eğer böyle bir şey istiyorsa ailesi için istiyor olmalı*, diye düşünüyordu. Mıcır'ın kulağının arkasını okşarken *işe bulaşmak* diye tekrarladı içinden. Üstelik bu bulaşma soru sorarak merakını gidermeye çalışmaktan da çok farklıydı. Bilmediği bir kumpasta piyon rolü oynamak istemediğinden kadına çekinerek bir iki şey soracak olmuş ama kibarca geri çevrilmişti. O sadece işini yapacak ve parasını alacaktı.

Cuma sabahı (15 Aralık) sıcak evinde oturmuş, nasıl bir işe karıştığını düşünürken aklına bazı gazete başlıkları geldi. Aracı olarak kullanılan ve bok yoluna gidenlerle ilgili pek çok haber okumuştu o güne kadar. Kendini gazete okuyan birinin omuz başındaymış gibi hayal etti. İç sayfalardan birinde, kötü çekilmiş bir fotoğrafta boylu boyunca uzanmış yatıyordu işte. Yakışıklı cesedinin üzeri gazete kâğıtlarıyla örtülmüştü. Bu karamsar görüntüyü savuşturmak için elini cebine soktu, ne zamandır kullanmadığı keskin makasın deri kılıfının ve yabancı paraların parmaklarında yarattığı farklı histen hoşlanarak içini çekti. Abartıyordu. Kötü bir şey yoktu ve olmayacaktı. Henüz işi yapmamıştı ama cebinde tam beş yüz dolar vardı. Görünürde gayet basit olan bir iş için hem de! Evet, basitti. Böyle düşünürse her şey daha kolay olacaktı.

Sevil Hanım'ın söylediğine göre, adam sürekli evin etrafındaydı. Yalnız gündüzleri değil, bazı geceler de. Peki adamın adresini öğrendikten sonra ne olacaktı? Dahası, bu adam evi neden gözetliyordu? Sorular gelecek günlerde daha da çoğalabilir, kafasını iyice karıştırabilirdi. Bunun da kendisine faydası değil, zararı olurdu sadece... Bir karar verdi; ne Sevil Hanım'a ne de kendi kendine daha fazla soru sormayacaktı. İşini yapacaktı ve konu kapanacaktı, o kadar.

Sevil Hanım, "Hafta içinde takip etmen güç olabilir," demişti o akşam.

Cuma gecesi bir parti verecekti kadın. Adamın o akşam sokağa geleceğini ve evi gözetleyeceğini tahmin ettiğini söylemişti. Hemen sonra da, "Sen de partiye gelsene," demişti. Belki de iki konu arka arkaya geldiği için bu daveti o adama borçlu olup olmadığını daha sonra düşünecekti Melih.

Aslında perşembe günü adamı görmüştü. Sabah Olcay'ı almaya geldiğinde o da kahveye girmek üzereydi. Sevil Hanım'ın tarifine tıpatıp uyuyordu. "Yılan gibi biri," derken yüzünü iğrenerek buruşturmuştu kadın. Melih adama bakmıştı, ince, uzun, kemikli biriydi. Yürüyüşündeki tuhaflık Melih'in dikkatini çekmişti hemen. Sanki çok önemli biriymiş gibi kasılıyordu. Ama başı da bu duruşu reddeder gibi öne eğikti. Böyle hayatta tutunamamış, ama bunun da farkında olmayacak kadar salak ve gariban tiplerden hiç hazzetmezdi Melih. Ama yine de "yılan gibi biri" denebilir miydi bu adama? Biraz ağırdan alıp onu daha iyi inceleyebilirdi. Ama buna hem gerek yoktu hem de durduk yerde adamı huylandırabilirdi.

Cuma gecesi evden çıkmadan banyo yaptı. Saçlarını geriye doğru jöleledi ve bir zamanlar Bora Bey'in olan gri tüvit ceketle klasik kesim siyah pantolonu çıkardı kanepenin üzerine. Adama ait giysileri üzerinde taşıyor olmak eskisi gibi iyi gelmiyordu ona. Sanki o giysilerle birlikte Bora Bey'in ibneliğini de giyiniyordu. Bildiği tek bir şey vardı, dilediğince alışveriş etmeye başladığı gün Bora Bey'in bütün kıyafetlerini yakacaktı.

İçine hangi kazağı giyeceğine karar veremedi bir türlü. Siyahla fazla ciddi olacak, griyle soluk kaçacaktı. Tonunu çok sevmese de bordo bir kazakta karar kıldı. Hafif bir deodorant sürüp çıktı evden.

Otobüsten indiğinde saat sekiz buçuktu. Parti sekizde başlayacaktı ama o içi içine sığmasa da pek hevesliymiş gibi koşa koşa gitmek istememişti.

Yine de eve girdiğinde henüz kimsenin gelmemiş olduğunu gördü. Fatma'nın yerine işe yeni başlayan yardımcı kadın kapıyı açmış, pek özen göstermeden içeri almıştı onu.

Salonda kimse yoktu. Sevil Hanım hazırlanıyor olmalıydı. Kadın içecek bir şey isteyip istemediğini sormadı, o da kendine bir kadeh kırmızı şarap koydu, bahçeye açılan kapının önünde dikilip dışarıya baktı. Bahçe karanlıktı. Kameriye ise hiç görünmüyordu. Burnunu cama dayadı. Gözleri beyaz koltuğu hayal meyal seçti.

Sevil Hanım salona girdiğinde ikinci kadehini içiyordu Melih. Biraz hızlı gittiğinin farkındaydı ama rahatlaması gerekiyordu. Gerginliğinin nedeni ise ne ilk defa böyle bir partiye katılması ne de gecenin sonunda yapacağı işti. Sadece az sonra Bora Bey'le karşılaşacak olması fena hâlde heyecanlandırıyordu Melih'i. Nasıl bakacaktı onun yüzüne?

Sevil Hanım'la göz göze gelince Gülce'yle bakıştığı hissine kapıldı. Kalbi az önce olduğundan daha hızlı çarpıyordu. Gülce de onun yaşına gelebilseydi bu kadar zarif ve güzel olurdu mutlaka. Kadın, vücuduna yapışan hafif parlak, siyah ve uzun bir elbise giymiş, saçlarını tepesinde toplamıştı. Ona çok yakışan bu topuz, kadının ait olduğu sınıfı insanın gözüne sokan bir emareymiş gibi gelmişti Melih'e.

"Çabuk sarhoş olmazsın, değil mi?"

Sevil Hanım yanı başında duruyordu.

"Merak etmeyin, işimi ihmal etmem."

Kadın masadan bir leblebi alıp ağzına attı. "Ah, öyle demek istememiştim. Seni düşündüğüm için..."

Kadının yalan söylediğini biliyordu Melih. Ama bu yalan dokunmadı ona. Hatta ustası olduğu bir oyunun kartlarını dağıtır gibi güveniyordu kendine. İçki rahatlatmıştı onu.

"Adamı perşembe günü gördüm."

"Sahi mi? Dediğim gibi, değil mi?"

"Bilmem. Garip biri ama... Sizi mi izliyor acaba?"

Bu sadece bir tahmindi.

"Soru yok..."

Kadın gözlerinin içine bakarak gülümsüyordu. Sanki o da biraz çakırkeyf gibiydi. Bu, Melih'in cesaretini artırdı. "Belki de size âşıktır."

Sevil Hanım bir kahkaha attı. Kadının böyle güldüğüne daha önce hiç şahit olmamıştı. Yeşim Hanım'ın sık sık patlattığı kahkahalara da benzemiyordu onunki. Yeşim Hanım güldüğünde neşesini karşısındakine geçirirdi. Buna karşın Sevil Hanım'ın "şuh bir kahkaha" denebilecek gülüşü insanı sadece geriyordu. Boktan bir herifin ona âşık olduğu fikri pek hoşuna gitmişti kadının. Melih avcundaki kadehi fazla sıktığını fark etti. Parmakları beyazlaşmıştı.

"Harika! Bunu hiç düşünmemiştim doğrusu."

Melih şarabından büyük bir yudum aldı. "Neden olmasın?"

Kadın ona çapkınca bakarak tekrarladı. "Doğru ya, neden olmasın?"

Kapı sık sık çalıyordu artık. Salon şık kadın ve erkeklerle dolmuştu. Melih üçüncü kadehini içerken Bora Bey ile Yeşim Hanım geldi. İkisi de hep yaptıkları gibi samimiyetle kucakladılar onu. Bora Bey sıkı sıkı sarılırken buz kesti Melih'in vücudu. Yeşim Hanım onun çok yakışıklı göründüğünü söyleyip o meşhur kahkahalarından birini attı. Melih'in yüzü kızardı. Ama bunun nedeni Yeşim Hanım'ın iltifatı değil, o sırada Bora Bey'le göz göze gelmiş olmasıydı. Kısa bir andı bu ve o an hissettikleri üzerine bir daha asla düşünmeyecekti Melih. Bir yabancının karanlık iç dünyasını aralamış gibi kendini görmüş ve korkmuştu gördüklerinden. Elektrik çarpması gibi onu sersem edense, Bora Bey'den iğ-

rendiği oranda onun tarafından arzulanıyor olmaktan aldığı müthiş zevki ayırt etmiş olmasıydı.

"Melih..."

Olcay ona sesleniyordu. Bütün bakışlar Olcay'a dönmüştü. Çocuk koltuk değnekleriyle salon kapısına gelmişti.

"Yardım eder misin?"

Melih önce anlamadı. Olcay nasıl bir yardım istiyordu ki ondan? Durumu kavramadan, bir emir almış gibi hemen yaklaştı ona.

"Beni kanepeye kadar götürür müsün?"

Melih şaşkındı. Olcay kendisine yaslanınca tamamen otomatik hareketlerle koltuk değneklerini duvara dayadı, ardından da onu kucağına aldı. İşte o sırada Olcay'ın yüzündeki ifadeyi görmek, Melih'in daldığı uykudan uyanmasına neden oldu. Başını eğdi, kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak yürüdü. Ama içeride oluşan ani sessizlik herkesin gözlerini onlara ya da daha çok Melih'e diktiğinin bir işaretiydi. Salonu olabildiğince çabuk geçip köşedeki kanepeye yaklaşırken Olcay'ı kucağından fırlatıp atma arzusu içini yakıyordu. Bunu yapabilse ne müthiş olurdu! Bakalım kim komik duruma düşerdi o zaman... Çocuğu kanepeye oturtup doğrulurken ter içinde kaldığını fark etti Melih. Bunun nedeni ne Olcay'ı taşımış olması ne de ona duyduğu büyük öfkeydi. Sadece yer yarılıp içine girecek kadar utanıyordu o an. Olcay'ın tuzağına düşmüştü. Çocuk, kendini ona taşıtarak salondaki misafirlere Melih'in kim olduğunu göstermişti. Ağzından tek kelime çıkmadan, "O bir hizmetli sadece," demişti Olcay. "Böyle havalı havalı şarap içişine, yakışıklı bedenine, şık kıyafetlerine aldanmayın sakın. Asla bizden biri değil." Olcay'a yakışan kötü bir oyundu bu ve sadece Melih'i aşağılamak için kurgulanmıştı.

Gecenin geri kalanında bir türlü toparlanamadı Melih. Çok zevk alacağını umduğu bu davet bir işkenceye dönüşmüştü onun için. Sık sık dışarı çıkıp adamın sokakta olup olmadığına baktı. Bunu da işini sahiplendiğinden değil, içeride çok kalmamak için yapıyordu.

Ne var ki kapının önünde dikildiği o kısa zamanlarda, değil kış ayazının, kutup soğuğunun bile içindeki kötü hissi silemeyeceğini bal gibi biliyordu.

2. KISIM

SELİM...

(17 KASIM 1995 – 4 OCAK 1996)

1
ARKADAŞ
(YILMAZ GÜNEY/1974)

Selim, Recai'yle buluşacağı meyhaneye doğru yürürken insanın geçmişinin asla peşini bırakmadığını düşünüyordu. Hiç hatırlamak istemediği yetimhane yılları tam "unuttum" derken bir yerlerden çıkıveriyor, pis bir sırıtmayla "Biz geldik!" diyorlardı. İşte yine öyle olmuş, o karanlık tarihi binada altlı üstlü ranzalarda yattığı Recai nice zaman sonra aramıştı onu. Selim, neredeyse beş yıldır görmediği arkadaşının küçüklük hâlini gözünün önüne getirmeye çalıştı, başaramadı. Yetimhanedeyken bazı geceler onun içli içli ağladığını duyardı. Günlük hayatta kelimenin tam anlamıyla "fırlama" denecek bu çocuğun gece çökünce böyle hassaslaşmasına pek akıl erdiremezdi. Recai çok dayanamamıştı zaten. Şöyle bir hesapladı Selim; on beş-on altı yaşlarında kaçmış olmalıydı yetiştirme yurdundan. Ona içten içe gıpta ettiğini hatırlıyordu. Giderken, "Sen de gel," demişti Recai. Ama Selim bunu göze alamamıştı. Recai gitmiş, Selim de hemen unutmuştu onu.

Ama Recai kimsenin kendisini unutmasına izin verecek tiplerden değildi. Aralarında "dostluk" denebilecek bir yakınlık olmamasına rağmen bayram ve yılbaşlarında düzenli olarak ona telefon etmeyi sürdürmüştü.

Tamamen Recai'nin gayretiyle süren bu ilişki Selim yetiştirme yurdundan çıktıktan sonra da devam etmişti. Selim'in ev bulmasına yardımcı olmuş, birkaç ay kirasını ödemişti. Tabii en önemlisi, meslek sahibi olmasını sağlamasıydı. Selim araba soymanın inceliklerini ondan öğrenmişti. Önceleri birlikte çıkmışlardı hırsızlığa. Gecelerin başka türlü bir anlamı olduğunu, herkes evine çekildikten sonra karanlığın bir parçası olmanın zevkini o yıllarda anlamıştı.

"Yeteneğin var, koçum. Boynuz kulağı geçecek galiba?" derdi Recai.

Haklıydı. Selim işi kısa zamanda kavramıştı. Araba soymak için yaratılmış gibiydi sanki. Hızlı, akıllı ve en önemlisi soğukkanlıydı. Asla paniğe kapılmaz, asla işi oluruna bırakmazdı. Recai'de olmayan bir başka özelliğe daha sahipti ki bu en önemlisiydi: Selim kullandığı aletlerle bütünleşiyordu. Bir tornavidayı eline aldığında onun yumuşadığını, şekil değiştirdiğini, vücudunun bir parçası hâline geldiğini hissediyordu.

Birlikte çalıştıkları o birkaç yıl çabucak geçti ve yolları kendiliğinden ayrıldı. Recai aramadı, Selim de "Neden aramıyor bu adam?" demedi. Sonra bir gün, birilerinden Recai'nin içeri girdiğini öğrendi, bir karton sigara alıp Bayrampaşa'ya ziyaretine gitti. İstekli bir gidiş değildi bu. Ama kendini zorunlu hissediyordu. Recai sevinmişti onu gördüğüne. Kavruk, ufak tefek bir adamdı. Gülünce sol yanağında belli belirsiz bir gamze oluşurdu. Kısa görüşme sırasında o çukurcuk sık sık gözüne takıldı Selim'in. Çabucak anlattı

Recai: Araba soyarken yakalanmıştı. Önemsemezmiş gibi, şanssız bir gecesi olduğunu ekledi. Uğurunu yanına almayı unuttuğunu ve buna benzer şeyler söyledi. Recai'nin böyle bir sonu olacağını, nihayetinde yakayı ele vereceğini bekliyordu Selim. Çünkü azla yetinmiyor, büyük oynuyor, risk alıyordu. Sonunda kodese düşmüştü işte. Yakalanışının ayrıntılarını sormadı, Recai de anlatmadı. "Bir ay sonra çıkarım," dedi yine sırıtarak. Bu biraz rahatlattı Selim'i. Bir daha gelmesi gerekmeyecekti. "Bir arzun var mı abi?" diye sordu. "Para filan?" Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu Recai'nin. Hapiste keyfi yerindeydi. Bu doğru olmalıydı çünkü dışarıda olduğundan daha iyi görünüyordu.

O ziyaretten sonra uzun yıllar haber almadı ondan. Ve nihayet geçen hafta içinde bir akşam aradı Recai. Onun sesini duyunca hiç şaşırmamıştı Selim. Eninde sonunda bir gün arayacağını biliyordu. "Bir iş var," diyordu Recai. "Önemli bir iş. Görüşelim." Selim, "önemli iş"in ne olduğunu merak etmediği gibi, yeni bir işe de hiç hevesli değildi. Ama telefonda "hayır" demeyi becerememişti.

Birkaç aydır araba soymaya çıkmıyordu Selim. Araba hırsızlığı giderek riskli olmaya başlamıştı ve ağustos ayı içinde üç kez kıl payı kurtarmıştı paçayı. Sonuncusu Rüçhan Adlı'nın öldüğü güne denk gelmişti. Bu da bir işaretti Selim'e göre. Şansa inanır ve şans dönmeye başladığında Allah'ın insana birkaç uyarı mesajı gönderdiğini düşünürdü. Araba hırsızlığı günleri bitmişti. Belki başına gelen aksilikler olmasa da bitecekti. Çünkü ne zamandır aynaya baktığında yaşı otuza yaklaşmış başarısız bir adam görüyordu. Artık bu mânâsız hayat geride kalacaktı. Bütün arzusu sakin bir güney kasabasına yerleşmekti. Küçük bir iş, küçük bir gelir ama bol güneş. Ancak bu hedefe ulaşması için ne yapması

gerektiğini bilemiyor, bu da onu her geçen gün biraz daha gerginleştiriyordu. İşte tam kafasının böyle karışık olduğu günlerde aramıştı onu Recai.

Meyhaneden içeri girdiğinde seslendi arkadaşı. Pek aydınlık olmayan bir masaya oturmuştu. Fırladı yerinden, sıkıca sarıldı Selim'e. "Vay, hiç değişmemişsin be koç!"

Bunun doğru olmadığını biliyordu Selim. İkisi de çok değişmişti. Recai şişmanlamış, yanağındaki çukur kaybolmuştu. Gözlerine ise çok içenlere has, karşısındakine sanki söylediklerini bir kez daha tekrarlaması gerektiği hissini veren boş bir bakış yerleşmişti.

"Sen de öyle," dedi Selim.

Masa donatılmıştı. Bir büyük rakının neredeyse yarılanmış olduğunu gördü Selim. Recai çok önce gelmiş olmalıydı. Hemen Selim'in bardağına da rakı koydu ve bunca zaman neler yaptığını sordu.

"Bildiğin gibi... Araba işi..."

"Sıkılmadın mı?"

Acaba sıkılmış mıydı? Belki de üstündeki tatsızlığın altında, işten vazgeçme arzusunun ezilmiş olması yatıyordu.

"Bilmem, iş iştir. Sen neler yapıyorsun?"

"Hiç, ufak tefek şeyler."

Selim üstelemedi. Recai, birkaç yaş büyüktü. Hep bir abi gibi davranmıştı ona. Bu da zaten insanlarla doğru dürüst ilişki kurmayı beceremeyen Selim'in durumunu daha da zorlaştırıyor, Recai'ye karşı nasıl bir tavır alması gerektiğini bilemiyordu. Başını salladı, rakısından bir yudum aldı.

"Araba işini bıraktım Selim."

Yine başını salladı Selim. Recai ona doğru eğildi, nefesi alkol kokuyordu. "Daha temiz işler var..."

"Doğrudur."

Selim'in gözleri didiklediği küçük bir peynir parçasındaydı.

"Hadi ye biraz, hep böyle iştahsızdın sen."

Selim sıkılıyordu. Şimdi evde olmayı, videoya güzel bir film takıp kanepeye yayılmayı tercih ederdi. Sadece ayıp olmasın diye geldiği bu basık meyhanede her şey üstüne abanıyor gibiydi.

"Canın mı sıkkın senin?"

"Yok bir şey, iyiyim. Biraz üşütmüşüm, ondandır..."

"Seni çok tutacak değilim zaten." Tekrar eğildi Selim'e doğru. "Elimde iyi bir iş var. Tam sana göre..."

"Sağ ol da, ben işimden memnunum abi."

"Tam sana göre dedim, işitmedin mi?"

Selim gülümsemeye çalıştı. "Abi benim yapacağım işin âlâsını yaparsın sen."

İçkisinden büyük bir yudum alıp Selim'e baktı Recai. "Ben iyi değilim. Bak şu ellerime..."

Dikkatinden kaçmış olmalıydı, Recai'nin elleri tir tir titriyordu.

"Geçmiş olsun. Nedir?"

"Parkinson başlangıcı diyor doktorlar."

"Hay Allah, üzüldüm. Yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Yok, sağ ol. Bununla yaşayacağız işte..."

Selim, adını ilk kez duyduğu bu hastalığın bulaşıcı olup olmadığını düşündü. Az önce ona sıkı sıkı sarılmış, nefesini yüzüne üfürmüştü Recai.

"İşe gelelim. Bir eve girilecek..."

"Ev mi?"

"Evet. Düşünür müsün?"

Böyle bir teklif beklemiyordu Selim. Bir evi soymak...

"Ben hiç ev soymadım ki?"

"Çocuk oyuncağı. İş gerçekten büyük."

Başını salladı Selim.

"Madem sen sormuyorsun, ben söyleyeyim," dedi Recai.

Selim kulaklarına inanamadı; duyduğu rakam inanılır gibi değildi: Elli bin dolar!

"Şaka mı ediyorsun abi?"

"Yok be koçum, tamı tamına bu kadar."

"Ne var ki bu evde? Hazine mi?"

"Öyle gibi. Bir büst..."

"Ne?"

"Büst, büst. Hani şu tarihi kelleler vardır ya..."

"Ha, anladım."

"İşte girip onu alacaksın, hepsi bu."

Aklına bir söz geldi Selim'in. "Yol yakın, menfaat çoksa dikkatli ol," demişti birileri.

"Hepsi bu mu?"

Recai güldü. Dişleri iyice kararmıştı. "Evet. Eh, benim de payımı unutmazsın elbette..."

Recai'nin yüzündeki gevşeyişle birlikte Selim'in içine kötü bir his yerleşti. Hemen çıkıp gitmek istedi o köhne meyhaneden.

"Bak, ben pek bir şey anlamadım abi."

"Yahu sen tamam de, ince ince anlatacağım. Hiç soru kalmayacak kafanda."

"Bilmem ki ne desem... Başka birini bulsan? Sen bu dünyanın içindesin, benden daha iyi..."

"Senden daha iyisi yok. Kilit sistemi özelmiş. Ama senin elinden kurtulmaz, eminim ben. Hem güvenebileceğim tek adamsın. Ne dersin?"

"Bilmiyorum. Ben..."

"Hiç düşünme. Böyle fırsat her zaman çıkmaz insanın karşısına."

Selim de tam bunu düşünüyordu.

"Abi, nasıl bir kilit olduğunu bilmek lazım."

"Onu öğreniriz, dert etme."

"Bir çapanoğlu olmasın altında?"

"Bak, kalbimi kırıyorsun ama! Ben hiç sana yamuk yapar mıyım? Söyle, yaptım mı bugüne kadar?"

Dili dolanıyordu Recai'nin.

"Yok, estağfurullah, öyle demek istemedim de... Ne bileyim, eski eser falan olur, başıma bela almak istemem."

"Yok be koçum. Öyle bir tehlikesi yok. Güven bana. Bak, düşün diyeceğim ama müşteriye bir cevap vermem lazım. Anlayacağın, karar vermen gerekiyor..."

Selim, yapacağı işi değil de önerilen rakamı düşündü. Hayallerini gerçekleştirmesinin yanı sıra, gönlünden geçen başka ne varsa yapmasına imkân sağlayacak bu para onu hem ürkütüyor hem de kendisine doğru çekiyordu. Sonunda dayanamadı, gözlerinin önünde yaz güneşinde uzanmış miskin bedeni canlanmışken sordu: "Peki, anlat bakalım abi, nasıl bir iş bu?"

2
BİR ÇİRKİN ADAM (YILMAZ GÜNEY/1969)

Selim, pazartesi günü (27 Kasım) soyulacak evin planını masanın üzerine yaymış, düşünüyordu. Recai'yle görüştükleri o ılık kasım akşamının üzerinden tam on gün geçmişti. Recai bir zaman vermemişti ama fazla bekleyecek gibi görünmüyordu. Onun birkaç gün içinde arayacağından emindi Selim. Ama acele etmek de hiç Selim'e göre değildi. Yaş tahtaya basmazdı. Emin olacak, sonra kolları sıvayacaktı.

Recai, Ortaköy'de oturan aile hakkında çok bilgi vermemişti Selim'e. Çünkü kendi de bilmiyordu. O daha çok büstün nerede olduğundan, evin konumundan ve içeri girilebilecek noktalardan söz etmişti. Selim, Recai'yi dikkatle dinlemişti gerçi ama soygunu yapacak olan kendisiydi. İnceler, nasıl hareket edeceğine yine kendi karar verirdi. Recai meyhaneden çıkmadan bir de plan tutuşturmuştu eline. Selim, önünde serili plana bakarken gözü hep büstün olduğu

yeri işaretleyen koyu kırmızı noktaya takılıyor ve sanki o noktaya dokunsa ateşe değecekmiş hissine kapılıyordu.

Recai o günden sonra sadece bir kez aramış, neler yaptığını sormuştu. Aslında pek bir şey yapmamıştı Selim. Kendine ayırdığı cuma günleri hariç her gün Ortaköy'e gidiyor ve evi gören bir mahalle kahvesinde oturuyordu. Kahveci huylanmasın diye, iş için Konya'dan geldiğini, bir hemşerisinden haber beklediğini söylemişti adama. Bazen çıkıyor, çevrede dolaşıyor, ufak ufak bilgi topluyordu. Öğrendikleri şunlardı: Gözetlediği evde sakat bir oğlanla teyzesi oturuyordu. Kadının adı Sevil, oğlanınki Olcay'dı. İki yıl önce büyük bir kaza geçirmişler, çocuk da o kazada sakat kalmıştı. Anlatılanlara göre "Mabeyinoğulları" dendi mi akan sular dururmuş bir zamanlar. Ailenin Osmanlı'ya dayanan bir geçmişi olduğunu, bu sülalenin son çocukları olan teyze-yeğene İstanbul'un pek çok yerindeki gayrimenkullerinden oluk oluk para aktığını öğrenmişti Selim.

Bu ailenin hayatına girmesiyle Selim'de tuhaf bir değişiklik olmuştu: İlk kez bir kadın, Sevil Hanım, ilgisini çekmişti. Onun pek takıp takıştıran biri olmadığını hemen fark etmişti Selim. Ziynetsiz kadın olmadığını düşünürdü. Ama bazıları sahip olduğu serveti teşhir etmeyi severdi, bazıları ise daha özenli davranırdı. Köklü, eski ailelerden gelenler bu ikinci sınıfa girerdi onun gözünde. Ara sıra evlerindeki kasa açılır, kıymet biçilmez bir gerdanlık ya da aile yadigârı bir kolye gün ışığına çıkardı. Öyleleri, üzerlerinde ne taşıdıklarını biliyor olmanın o sarsılmaz özgüveniyle yürür, bu tavırları da Selim'i kızdırırdı. Ama Sevil Hanım hiçbir gruba girmiyordu. O daha başka türlü bir kadındı.

Selim, bahçe katında oturan teyze-yeğenin o büstten başka, içi aile yadigârı ziynetlerle dolu bir kasaları olduğun-

dan da adı gibi emindi. Derin bir nefes alarak, planını iyice bildiği evin loş yatak odalarından birini düşündü. Kendini, usta parmaklarına fazla direnmeden açılıverecek ve içindeki serveti gözlerinin önüne serecek o kasanın önünde hayal etti. Ama bunu yapmayacaktı. Şu yirmi sekiz yıllık ömründe tamahkâr olmanın insanın başına büyük dert açtığını öğrenmişti. Orada geçireceği fazladan on dakika hayatının akışını değiştirebilirdi. Allah'ın böyle davrananları cezalandırdığına inanırdı Selim. İşini yapacak; büstü alacak ve çıkacaktı.

Eski günleri düşündü; soyacağı sıradan bir araba da olsa, bütün ayrıntıları kafasında tamamlar, sürprizlere asla yer bırakmazdı. Son zamanlarda başına gelenler güveninin sarsılmasına neden olduysa da, bu duygunun uzun sürmesine izin vermemişti. Aksi tesadüflerin insanlar için olduğunu yeniyetme yaşlarında kabullenmişti. Âdemoğlu başka türlü düşünür ve ümit ederse hayata dayanmak zordu zaten. Doğrusu kendi payına da epey aksi tesadüf düşmüştü o güne kadar. Annesini ve babasını hiç tanımamıştı. Türk filmlerini izlerken şahit olduğu sıkı aile ilişkileri ara sıra hafif bir yoksunluk hissetmesine neden olsa da, Selim'in kimsesizliğini bir şans olarak değerlendirdiği zamanlar daha çoktu. İki yaşlı insan, iki büyük dert demekti aslında. Ailesi olsaydı onlara bakmak zorunda kalacaktı. Böylesi çok daha iyiydi; insanlardan ne kadar uzak olursa o kadar az zarar göreceğine inanırdı Selim. Ayakta kalınması zor ama bazılarının dışarı çıkınca da birbirini kolladığı ve hayat boyu süren dostluklar kurduğu yetimhane ortamında bile kimseyle yakınlaşmamıştı. Cinsel olarak da böyleydi. Kendini bildiği günden beri ne kadınlara ne de erkeklere ilgi duymuştu. Televizyonda çıplak bir vücut görmek midesini kaldırır, birine dokunmak tiksindirirdi onu. O gün Recai'nin yanından eve

geldiğinde ellerini sayısız kere yıkamış, yüzünü keseyle kanatırcasına sabunlamıştı.

Uzun yıllardır Fındıkzade'de oturuyordu. Sokağındakiler Selim'i ansiklopedi satıcısı olarak tanıyorlardı. Kirasını düzenli ödeyen ve sorun çıkarmayan, doğru dürüst biriydi onların gözünde. Gündüzleri ara sıra evden çıkan bu adamın, çok geç saatlerde kapıdan süzüldüğünü ve sabaha karşı geldiğini de pek az mahalle sakini biliyordu. Bunlardan biri merak edip gece yarıları nereye gittiğini sorduğunda omuzlarını kaldırmış, utangaç bir ifadeyle konsomatris bir sevgilisi olduğunu söylemişti. Mahallede çabucak yayılan bu söylenti işine yaramıştı aslında. Böylece, çöpçatanlığa meraklı yaşlı komşuların genç bir adamı evlendirme çabasını ustaca savuşturmuştu.

Eski Türk filmlerinden etkilenip aldığı klasik mobilyalarla döşenmiş sıcak salonunda evin planına bir daha bakıp yerinden kalktı Selim. Büyük bir ihtimalle iş Recai'ye teklif edilmiş, o da rahatsızlığı nedeniyle Selim'i önermişti. Geri planda kimler olduğunu merak etmiyordu. Recai'ye güvenirdi. Büstü götürdüğünde parasını alacağını biliyordu. *Büst*, diye tekrarladı içinden. Nasıl bir şeydi acaba? Yetimhanedeyken grup hâlinde gittikleri bir müzeden ve filmlerden başka hiçbir yerde büst görmemişti.

Mutfağa gidip kendine çay koydu. Orada bile, planın çizili olduğu ve adını bilmediği şeffaf kâğıdın kokusunu alıyordu. Selim'in kendisinin de öneminin pek farkında olmadığı bir özelliği vardı: Kokulara karşı çok duyarlıydı. Her insanda olmayan bu Allah vergisi "koku alma hassasiyeti" onu pek çok beladan korumuştu o güne kadar. Yalnız nesne ve canlıların değil, duyguların bile kokusunu alırdı. "Tehlikenin kokusu" bunlar içinde en işine yarayanıydı. Araba

soymak için girdiği sokağın başında durduğunda, kemikli uzun burnunu ileri doğru uzatıp bir köpek gibi koklardı havayı. Sükûnetin kokusu başkaydı, evinden çıkan bir adamın kokusu başka.

Planın kokusundan da hiç hoşlanmamıştı Selim. Bu kötü bir işaret olabilir miydi? Yorgun gözlerini kapadı, uyuyamayacağını biliyordu ama. Çayını çabuk çabuk içti ve salonun bütün camlarını açtı. Serin kış havasının içerideki yoğun kokuyu dağıtmasını beklerken kafasının ağırlığını ancak güzel bir filmin giderebileceğine karar verdi. Kocaman kütüphanenin raflarına özenle dizilmiş video kasetlerin önünde durdu. Ne zaman orada öyle dikilse yüreği tuhaf bir heyecanla, yeni bir maceranın başındaki film yıldızı gibi küt küt atardı. Mükemmel hayat bu kasetlerin içindeydi ona göre. Aslolan penceresinin ardındaki karanlık ve kirlenmiş menfaat dünyası değil, o eski Türk filmlerindeki aşklar, dostluklar, ölümüne fedakârlıkların aydınlattığı dünyaydı. Bazen rüyalarında televizyon ekranına yanaştığını ve film kahramanlarından birinin uzanıp elini tuttuğunu, onu içeriye çektiğini görürdü. Mümkün olsa bunu isterdi Selim. Saatler boyu televizyonun karşısında oturup artık ezbere bildiği, sevişme sahneleri özenle kesilmiş sevgili filmlerini art arda seyrederdi. Defalarca izlediği o filmlerin kendisini hâlâ ağlatabilmesini ya da güldürebilmesini ise hiç yadırgamaz, bunu, son yıllarda çekilen filmlerde olmayan olağanüstü atmosfere, eski filmlerin kendine has sihrine bağlardı.

Televizyondan kaydettiği *Ah Güzel İstanbul*'un kasetini aldı raftan. Ayla Algan'ın genç, Sadri Alışık'ın hüzünlü yüzü belirdi gözlerinin önünde. Az sonra onlarla geçireceği huzurlu saatlerin keyfini düşünüp gülümsedi. Kaseti videoya sürerken bu mutluluk hâliyle soygunun daha kolay olacağı

aklına geldiyse de, biraz daha beklemesi gerektiğini söyleyen ses içinde vızıldamaya devam ediyordu. O da bekleyecekti. Acelesi yoktu.

3
ÂŞIK OLDUM...
(ERTEM EĞİLMEZ/1985)

Selim, çarşamba sabahı (29 Kasım) kahvede oturmuş, bir emeklinin yeni hükümet hakkındaki görüşlerini dinliyordu. Daha doğrusu karşısındaki anlatıyor, o da "dinleyen adam" rolünü oynuyordu. Belki Sevil Hanım'ın evini gözetlerken bir yandan da yaşlı adama kulak verebilirdi ama memleket meseleleri onu hiçbir zaman ilgilendirmemişti. Bildiği tek gerçek şuydu: Bu ülkede gelen gideni aratır, iktidarda olanlar ceplerini doldurmaktan başka bir şey düşünmezlerdi. Sağcı olsun, solcu olsun hepsi birdi Selim'in gözünde. Madem ülkenin başında olanlar dert etmiyordu, o mu düşünecekti "Memleketin hâli ne olacak" diye? Hiç umurunda değildi. Sadece burada doğdu diye neden sorumluluk duyması gereksindi ki? Böyle konular açıldığında sadece dinliyor ve yorum yapmıyordu. İç geçirdi; emekli için de, kendisi için de şanssız bir sabahtı, adam futboldan söz etse Selim belki biraz daha ilgilenebilirdi. Kulaktan dolma bir

şeyler biliyordu futbol takımları hakkında. Zaten insanların büyük bir coşkuyla üzerine atladıkları bu tür konularda Selim'in cılız katılımı kimsenin ilgisini çekmiyordu. O da çoğu kez dinler gibi bir poz takınıyor, belli aralıklarla kafasını sallıyordu. Biri Selim'in sessiz varlığından rahatsız olur da, "Hangi takımı tutuyorsun?" diye sorarsa, "Fenerbahçe," cevabını yapıştırıyordu hemen. Ne Fenerbahçe ne de başka bir takımı tutuyordu oysa. Ama takım tutmaması da tuhaf karşılanıyordu. İşin aslı: Mesleği ve Türk filmleri dışında onu heyecanlandıran bir alan yoktu.

Selim konuyu Mayebinoğulları ailesine getirmeyi başardı sonunda.

"Lanet var onların üzerinde," dedi emekli.

"Lanet mi?"

"Evet, lanet... Birkaç yılda o aileden kaç kişi öldü, biliyor musun?"

Selim "bilmem" gibisinden omuzlarını kaldırdı. Adam düşündü, kafasında saydı ölenleri.

"Önce Gülce ile Olcay'ın babası öldü. Refik Bey. Pek beyefendi bir adamdı doğrusu. Ardından da o kazada Gülce öldü. Aradan bir yıl geçmeden Nejat Bey de öldü."

"O da kim?"

"Çocukların dedeleri. Tatlı adamdı rahmetli. Tıpkı Hulusi Kentmen'e benzerdi."

Hulusi Kentmen benzetmesi, adamın ismini aklına kazımasına neden olmuştu Selim'in.

Emekli çok da önemli değilmiş gibi ekledi: "Şoför de öldü tabii..."

"Gülce kim?"

"Olcay'ın ikizi."

"Peki ya anneleri?"

"Onu tanımam. Çok yıllar önce ölmüş. İkizler daha kundaktaymış o vakit. Teyzeleri pek iyi bir kadındır, o büyüttü çocukları."

"Anneleri niye ölmüş?"

"Ne bileyim? Hastalanmış herhalde."

Bu kadar çok ölüm lafının geçmesi ikisini de tedirgin etmişti.

"Hâlimize şükredelim. Paramız az ama başımızda lanet yok hiç değilse."

"Ben inanmam böyle şeylere..."

"İnanmaz mısın? Hiç duymadın mı böyle olanları? Kennedy'ler de lanetliydi. Diyorum ya, para her zaman işe yaramıyor. Belki de çok para bela getiriyor, kimbilir..."

"Yok canım, paranın kime zararı dokunmuş ki onlara dokunsun. Kader işte..."

"Öyle deme. Çok para, nazar çekiyor. O Gülce'yi görecektin... Ne güzel bir kızdı, bakmaya doyamazdın."

"Teyzesinden de mi güzeldi?"

Emekli, sokağa doğru bakarak düşündü, hayalinde kıyasladı ikisini. "Başka türlü bir güzelliği vardı..."

Sonra da gizli bir şey söyleyecekmiş gibi Selim'e doğru eğildi. Eksik ön dişlerinin arasından yoğun bir ağız kokusuyla birlikte çıktı sesi: "Gülce'nin hayaleti dolaşıyor evde. Üst katlarda geceleri kandille gezdiğini görenler var."

Selim, ailenin laneti, adamın nefesiyle kendisine de bulaşacakmış gibi bir hisse kapılıp geri çekildi.

"Yazık olmuş. Kazada öldü dedin, değil mi?"

"Öyle. Trafik kazası. O da bir garip kazaydı ya..."

"Neden garipti?"

"Valla her kafadan bir ses çıktı. Hatta o zamanlar gazeteler bile yazmıştı. Geçmiş gün, şimdi hatırlamıyorum; teyze

başka söylüyor, oğlan başka söylüyordu galiba. Polis soruşturma yaptı ama bir şey çıkmadı."

"Üst katlar... Onlar boş mu?"

"Evet. Birinci katta Nejat Bey otururdu. O ölünce diğer iki kat da kısa zamanda boşaldı."

"Şey yüzünden mi?"

Adam, Selim'in söyleyemediği kelimeyi tadını çıkararak heceledi: "Hayalet... Gülce'nin hayaleti yüzünden. Kiracılar geceleri tuhaf sesler duymaya başlamışlar. Hepsi kısa zamanda kaçtı."

Daireler boş olmasına boştu ama bütün pencerelerinde tül ve perde vardı nedense. Selim, ev sahiplerinin, "Kiralık mı, satılık mı?" gibi sorulara muhatap olmamak için böyle davrandıklarını tahmin ediyordu. Selim'i hiç ilgilendirmiyordu bu perde ayrıntısı. O sadece apartmanın boş olmasını lehine bir durum olarak değerlendirmişti. İnsan sayısı ile tatsız sürprizler arasında daima doğru orantı olurdu.

Selim bunları düşünürken emeklinin kepekli omuz başından o genç adamın eve girdiğini son anda fark etti. Delikanlıyı ilk defa pazartesi öğle üzeri görmüştü. Daha önceki hafta taksiyle getirilip götürülmüştü Olcay. Çocuğun okula gidiş gelişi için tutulmuş olmalıydı bu ciddi görünüşlü, yakışıklı piç. Taksi kapıya yanaşıyor, bahçıvan önce çocuğu, sonra sandalyeyi taksiye yerleştiriyordu. Bütün bunlar olup bittikten sonra adam öne oturuyor ve taksi hareket ediyordu.

Geçen bir haftanın ardından o pazartesi delikanlı hızlı adımlarla apartmana dalmış, çok oyalanmadan Olcay'ın tekerlekli sandalyesini dışarı çıkarmıştı. Biraz durmuşlardı kapının önünde. Birlikte hafifçe serpiştiren yağmur yüklü bulutlara bakmışlardı. Selim o genç adamı bu süre içinde bir daha incelemiş ve kendisi için tehdit oluşturacak biri

olmadığına karar vermişti. Sonra delikanlının bir şemsiye almak için içeri girip çıktığı o kısa aralıkta Selim, bu kez gözlerini Olcay'a dikmişken, çocuğun iri gözleri bu bakışları hissetmiş gibi Selim'in şaşkın gözlerini bulmuştu. Bu o kadar ani olmuştu ki Selim geri dönüp çay söylemeyi akıl edene kadar biraz zaman geçmişti. Daha sonra, genç adamla birlikte evden uzaklaşırlarken sanki oğlan bir daha dönüp bakmıştı ona. Selim, ikisi sokağın ucunda kaybolana dek çocuğun kendisine bilinçli bir şekilde gözlerini dikmiş olmasının imkânsız olduğunu düşünmeye çalıştıysa da bunu başaramamıştı.

Hesabı ödeyip kalktığında tasasız ruh hâlini çoktan kaybetmişti.

Salı günü apartmana giren çıkan olmamıştı. Selim için Sevil Hanım'ı izlemek giderek daha zevkli bir iş hâline gelmişti. Hep olduğu gibi ev işlerinden sorumlu kadın ve bahçıvan gelmiş, öğlene doğru Sevil Hanım Nişantaşı'ndaki berberine gitmişti. O gün de kadının peşine takılmış, berberi gören güneşli bir bahçe duvarı üzerinde oturup kadının çıkmasını beklemişti. Saçları çok güzeldi Sevil Hanım'ın. Böyle güzel saçları varken neden onlarla bu kadar uğraştığına akıl erdiremiyordu Selim. Oysa bazı günler yaptığı gibi yıkayıp kendi hâline bıraksa daha iyi olmaz mıydı? Onu doğal hâliyle ne zaman görse Türkan Şoray'ın "fedakâr anne"yi oynadığı bir sahne geliyordu gözlerinin önüne. Filmde Türkan Şoray'ın saçları tıpkı Sevil Hanım'ınkiler gibi kızıla yakın kahverengi ve dağınıktı sanki. Eve gidince o kaseti bulup izlemeye karar verdi Selim.

Çarşamba sabahı camın önündeki masaya oturmamış, daha geride bir yere yerleşmişti. Böylece istediğinde emeklinin geniş yüzünün arkasına saklanabilecekti.

Dokuzu biraz geçe çıktılar dışarı. Olcay için tutulan adamın eve girdiğini görmemişti. Selim gün ışıyıncaya kadar film izlemiş, bu yüzden de leş gibi kalkmıştı yataktan. Uzun zamandır uyuyamıyordu. Bu sorunu, araba soyma işinin bitmesiyle daha da artmıştı. Yatağın içinde dönüp duruyor, sokaktan gelen sesleri dinliyordu gece boyu. Birkaç haftadır "uyuyacağım" diye direnmekten vazgeçmişti. Uyumayı başaramayacağını anlayınca kalkıyor, bir kaset sürüyordu videoya. Sevil Hanım'ın evini izlemese, hâlinden hiç de şikâyetçi olmazdı. Güneş doğar, o da kafayı vurup yatardı. Ama sabahları erken kalkıp yola koyulması uyku düzenini altüst ediyordu. Kendine izin verdiği cuma günleri ise dinlenmesine yetmiyordu. Bütün gün kahvede uyukluyor, evden çıkarsa Sevil Hanım'ın peşine takılıyordu. Kadının bir hafta içinde neler yaptığını iyi kötü anlamıştı. En az iki gün berbere gidiyor, bir-iki arkadaşıyla buluşup kibar kafelerde oturuyor, Nişantaşı ya da Akmerkez'de alışveriş yapıyor, mutlaka bir kez de sinemaya gidiyordu. Bir gün sadece, "Bu kadın nasıl filmler izler acaba?" diye merak ettiğinden Sevil Hanım'ın peşi sıra o da sinemaya girmişti. On kişi ya var ya yoktu koca salonda. Kadından birkaç sıra geride oturmuş, film boyunca onun artık çok iyi bildiği kokusunu solumuştu. Bu keyfe rağmen karanlık salonda geçen o bir buçuk saat belki de hayatındaki en sıkıntılı zaman olmuştu. Dışarı çıktığında dikkatle incelemişti afişi. Film, adını sık duyduğu bir Avrupa şehrinde ödül almıştı ve Selim'e göre gerçekten berbat bir şeydi. Sinemadan çıkıp salınarak yürüyen kadının ardından bakarken merak duygusu başka bir kanala geçmişti: Acaba Sevil Hanım sevmiş miydi bu filmi?

Kadın, her geçen gün biraz daha etkiliyordu Selim'i. Selim için Sevil Hanım, Türk filmlerindeki, merdivenden

inerken bütün başların ona doğru döndüğü kadındı. Kadının tavırlarındaki başkalığı adlandıramıyor, sadece o büyük yıldızlardan, biraz Belgin Doruk'tan, biraz Filiz Akın'dan bir şeyler buluyordu onda. Kadının hareketleri de filmlerdeki kahramanlarda olduğu gibi kesik kesikti. Filmlerde bir sahne bitip yenisi başlayınca oyuncular da farklılaşırlardı sanki. Ancak sinema üzerine eğitim almış bir izleyicinin ya da Selim gibi o filmi defalarca seyretmiş birinin ayırt edebileceği küçük değişiklikler, teknik hatalar Selim'e bambaşka bir biçimde yansır ve o, tüm bu değişikliklerin filmin gereği olduğunu, artistlerin de bunlara alışmakta zorluk çektiğini düşünürdü. Duvardaki tablo eğilince, Şevrole Ford olunca, açı birdenbire farklılaşınca oyuncuların da bunlara uyum sağlaması çok kolay olmazdı elbette. Türkan Şoray yeni kıyafetini yadırgar, Fatma Girik şapkasını başka türlü yerleştirirdi kafasına. Sevil Hanım da bu yıldızlara benziyordu işte. Saçlarını savuruşu, durup ayakkabısının altına bakışı, kafasını gelen seslere doğru çevirişi, yaptığı her şey, yaşamayan, sadece filmlerde olabilecek hareketler gibiydi ve Selim de onu bir film gibi izliyordu.

Selim, emeklinin yorgun yüzüne baktı. Yıllar boyu indirip kaldırdığı sayısız dosyanın tozu suratındaki derin çizgilere yerleşmişti sanki. *Onun yaşına geldiğimde böyle mi olacağım*, diye aklından geçirdiyse de çabucak def etti bu düşünceyi kafasından. Gelecek günler, güneşteki tekne, canlı balıkların kaygan derisi belirdi gözünün önünde, keyfi yerine geldi.

Selim bütün gün oturdu kahvede. Sevil Hanım dışarı çıkmadı ve akşamüzeri Olcay ile genç adam sokağın başında göründüler. Bu kez çocuk dönüp bakmadı kahveye doğru. Selim, rahatlayarak onun ilgisiz profilini inceledi ve geçen

gün yaşadıklarının gerçek değil, kendi yakıştırması olduğuna kanaat getirdi. Onlar içeri girdiğinde bekleyip bebek yüzlü genç adamı takip etmeyi düşündüyse de yorgun bedeni hemen karşı çıktı bu fikre, "Başka bir gün," deyip kalktı yerinden. Belki eve gidene kadar uykusu kaçmazdı da dinlenirdi o gece. Yok, olmazsa videoya güzel bir film takar, uykunun gelmesini beklerdi. Seyredeceği "Küçük Hanımefendi" serisinin ilk filmi olabilirdi. Ne zamandır izlememişti onu...

Belgin Doruk'un Ayhan Işık'a cilveli bir bakış fırlatıp kocaman Şevrole'nin içine süzüldüğü sahnenin zihnini kaplaması yüzünden olsa gerek, Mabeyinoğulları Apartmanı'nın önünden geçerken hep yaptığı gibi başını çevirip şöyle bir bakmadı gri binaya. Eğer bakmış olsaydı, ikinci kattaki pencerelerden birinde tülün hafifçe oynadığını fark edebilirdi belki.

4
CEZALARI ÖLÜMDÜ!
(FERİT CEYLAN/1969)

Selim soygun vaktinin geldiğine karar vermişti ama üzerinden atamadığı tedirginlik hâli harekete geçmesine engel oluyordu. Araba soymaktan farklı bir işti ev soymak. Araba boş, metal bir kutuydu sadece. Ama bir evde insanlar, onların da özel dünyaları vardı. Bu dünyaların bilinmezlikleri ve karmaşası Selim'i aşıyor, dahası kendini yetersiz hissetmesine neden oluyordu.

Cumartesi sabahı (8 aralık) hava yağmurlu ve soğuktu. Selim ne zamandır su alan iskarpininin tabanını nihayet değiştirtirken ayakkabı tamircisi, "Paranın gözü kör olsun," diye söze girmiş ve o günlerde çokça konuşulan biri işadamı diğeri borsacı iki kişinin öldürülmesi üzerine düşüncelerini anlatarak konuyu genişletmişti. Laf paradan açılmıştı ve sonunda biraz da Selim'in gayretiyle mahallenin en zenginlerine, Mabeyinoğulları ailesine gelmişti sıra.

"Sevil Hanım da zengin, ama talihsiz..." demişti tamirci.

"Sevgilisi falan yok mu?"

"Bir sevdiği olduğunu duymuştum. Çulsuz bir denizci miymiş, neymiş..."

"Neredeymiş bu adam?"

"Çok eski hikâye canım. Adam falan yok. Gençliğinde öyle bir şey yaşamış derler. Tevatür olabilir. Ben hiç inanmadım zaten. Sevil Hanım'a yakışır mı öyle denizci falan? Hayatta olmaz! Ailesine uygun düşmeyen biriyle aşna fişne yapıp adına leke sürdürmez o..."

Ayakkabı tamircisini gönülden destekleyerek başını salladı Selim. Birden pek sevmişti adamı. Tabanı değişmiş ayakkabılarını eline aldı.

"İyi ustasın, eline sağlık."

"Sağ ol. Bu kışı çıkarır ama seneye yenisini almalısın."

"Param olursa alırım. Yani Sevil Hanım hiç evlenmemiş, öyle mi?"

"Yok. Evlenmedi. Babaya bak, sonra çocuklara bak, şimdi de Olcay'a bak."

Ayakkabı tamircisi, çok konuşmuş gibi birden sustu ve gözlerini Selim'e dikti.

"Pek ilgilisin Mabeyinoğulları'yla?"

Selim kimsenin dikkatini çekmeyi istemezdi. İleri gitmiş, hata etmişti. Adam onun bu konuyla ilgilendiğini unutmayacaktı. Canı sıkıldı.

"Yok canım, bana ne ki? Kiralık ev arıyorum. O daireleri de boş görünce..."

"Mümkünü yok, vermezler. Hem ihtiyaçları da yok."

"İyi, ne yapalım. Sağlık olsun."

"Boyayayım istersen..."

"Sağ ol, her taraf çamur zaten. Borcum ne?"

Parasını ödeyip dışarı çıktığında yağmur iyice artmıştı. Pardösüsünün yakalarını kaldırıp kahveye doğru yürüdü. "Ansiklopedici Selim'i tarif et," deseler kimse onun yüzünü hatırlamazdı ama yürüyüşü herkesin gözünde canlanıverirdi. Omuzlarını geriye atar, kendinden emin adımlarla sertçe basardı yere. Dikkat çekmenin kendisi için çok tehlikeli olduğunu bilse de gösteriş duygusunu yenemez ve insanların ona bakmasını arzulardı. Ama bu bakışlar, Selim'in sandığı gibi görünüşünün etkileyiciliğinden değil, tuhaflığından takılırdı ona.

Pazar gece yarısı (10 Aralık) evde makarna haşlarken bir daha düşündü. Sevil Hanım'ın evine bahçeden girmek gerçekten iyi bir fikir miydi? Görmediği bir ev ve onun bahçesi hakkında plan yapma fikri hiç içine sinmiyordu. Bu belaya bulaşalı neredeyse bir ay olacaktı, arpa boyu kadar yol alamamıştı daha. Araba soyduğu günleri özlemle hatırladı. Böyle tereddütler yoktu araba işinde. Yüzlerce arabaya girmişti o güne kadar ve bir kere bile yakayı ele vermemişti. Bununla övünürdü. Sıkıntıyla içini çekti. Belki de ev soymak ona göre değildi. Daha gözü kara, daha çok risk alabilen biri olmak gerekiyordu böyle bir iş için... *Vazgeçmeli miyim acaba?* diye düşündü makarnasına ketçap dökerken. Bu kadar geciktirmek iyi bir yemeği soğutmak gibiydi. Üstelik bu kez yalnız da değildi. Ondan sonuç bekleyen bir adam, daha önemlisi, büyük hayalleri vardı. Parasının günden güne suyunu çektiği gibi bir gerçek de dağ gibi karşısında dikilirken fazla uzatmadan bir karar vermesi gerekiyordu. Saate baktı, bire geliyordu. Uykusu da yoktu. Birdenbire, "Neden şu evi bir de gece görmüyorum?" diye bir soru belirdi kafasında. Biraz daha yaklaşır, hiç değilse bahçeyi kolaçan edebilirdi. Bahçe duvarla çevrilmişti ve üzerinde dikenli tel vardı. Belki

içeri girebileceği, tamiri unutulmuş bir aralık olabilirdi? Bu ihtimal, aletlerinin arasındaki tel makasını getirdi aklına. Onu yanına almayı bir an düşündüyse de hemen vazgeçti. Teli kesip bırakmak evdekilerin dikkatini çekebilir, ne derece önemsenmiş olduğunu henüz bilmediği emniyet tedbirlerinin artırılmasına neden olabilirdi. O geceki işi sadece bir araştırma girişimiydi, o kadar. Şansı yaver giderse soygundan önce bahçeye bir göz atacak, böylece daha sonra belirebilecek olası tehlikeleri bertaraf edecekti. Bu düşünceyle rahatladı, üstüne koyu renkli bir şeyler giyip çıktı evden.

5
İSTANBUL DEHŞET İÇİNDE...
(İLHAN ENGİN/1966)

Selim pazartesi sabahı (11 Aralık) çoktan vazgeçmişti işten. Başına gelenleri defalarca düşünmüş, ama mantıklı bir açıklama getirememişti. Aksine, düşünmek daha çok dehşete kapılmasına neden oluyordu. Gün ışımadan nefes nefese evine girince bütün kapı ve pencereleri sıkı sıkıya kapatmış, yine de sakinleşmesi epey zaman almıştı. Uyumayı da başaramamıştı. Birkaç saat yatakta dönüp durduktan sonra telefonun başına oturmuştu. Henüz sabahın yedisi olması da engellememişti onu. Bir an önce Recai'yi bulmalı ve yaşadıklarını anlatmalıydı. Ama Recai'nin telefonu cevap vermiyordu.

Bir gece önce her şey yolunda gider gibiydi. Gece rüzgârsız ama soğuktu. Havadaki farklı kokuyu almıştı, ertesi gün mutlaka kar yağacaktı.

Dolunay olmasına ince bir dilimcik kalmış ayın ışığında, evin etrafında bir tur atmıştı Selim. Bahçe evin arkasında

kalıyordu. Ama yan apartmanla Mabeyinoğulları Apartmanı arasında dar, bir ucu sokağa açılan, diğer ucu duvarla kesilen küçük bir aralık vardı. Bahçeye göz atacak ya da eve bahçeden girecekse tek yol bu aralıktı. O da öyle yaptı. Göğsünü duvara yapıştırıp telden engeli yokladı ve insanın ümidini kıracak sağlamlıkta olduğunu gördü. Yine de soğukkanlılığını kaybetmedi. İkinci kez soğuk telin üzerinde dolaştırdığı elleri daha önce fark etmediği, kesilmiş bir yer buldu. Telin üzerindeki yırtığı içeri girebileceği kadar genişletebilir, dışarı çıkınca da eski hâline getirebilirdi.

Bahçe aydınlatılmamıştı ve evden de hiç ışık gelmiyordu. Bu iyiye işaretti. Selim bir köpek olmadığını bilse de belden yukarısını bahçeye doğru sallandırıp biraz bekledi. Yeterli sürenin geçtiğine ikna olunca yaklaşık bir metre kadar aşağıdaki toprağın üzerine bıraktı kendini. Artık evin sınırlarının içindeydi. Sırtını duvara dayayıp etrafa bakındı. Evinde, masasının üzerinde serili duran planı düşündü, hangi pencerenin kimin odasına açıldığını hesapladı. Köşedeki perdeleri sıkı sıkı örtülü oda Sevil Hanım'ındı. Kadının geniş bir yatakta, gölgeler içinde uyuduğunu hayal etti. Rüya gören biri miydi acaba? Eğer öyleyse, o an ne görüyordu kimbilir... Aklına ayakkabı tamircisinin söyledikleri geldi. "Denizci bir sevgili," demişti. Eğer öyle bir adam varsa, çapulcunun teki olmalıydı. Tam bunları düşünürken derinden gelen bir ses çalındı kulağına. Bir şey kazılıyor ya da deliniyor gibiydi. Soluğunu tutup dinledi. Ses evden geliyordu. Başını kaldırıp karanlık apartmana baktı. İkinci katta soluk bir ışık görür gibi oldu ama bundan emin olamadan ışık kayboldu. Selim'in sinirleri gerilmişti. Bir erik ağacının arkasına gizlenip dikkatli gözlerle etrafı çabucak bir daha taradı. Anormal bir durum yoktu. Ama bahçe, ayın zayıf ışığında gerçekten

ürkütücüydü. Neredeyse hiç seçilmeyen kameriye ise bahçenin karanlık gözü gibiydi. İçinden bir ses hemen oradan çıkmasını söylüyordu Selim'e. Yutkundu. Erik ağacının altına çömelip ne beklediğini kendisi de bilmeden beklemeye başladı. Bu süre içinde evden gelen sesi duymaya devam etti. Ama olduğu yerden hiçbir şey göremiyor, bu yüzden az önceki ışığın yeniden belirip belirmediğini bilemiyordu. Bu kez emekli geldi aklına. Ölen kızın geceleri kandille dolaştığını söylememiş miydi? Ama Selim böyle saçmalıklara kulak asmazdı. Hiç hayaletle karşılaşmamıştı o güne kadar. Bu da hayaletlerin olmadığına inanması için yeterliydi. Biraz olsun kendine güveni gelmişti. Tam ayağa kalkıp eve yaklaşacakken hafif bir gıcırtı duydu. Bu, az öncekinden başka, kaynağı daha yakında olan bir sesti. Bahçede biri vardı! Bundan adı gibi emindi. Ama eğer öyle olsaydı, Selim mutlaka kokusunu alırdı. Koku alamamak iyice sinirlerini bozmuştu. Bu nasıl bir şeydi ki kokusu yoktu? Engebeli toprağa uzandı ve kendi nefes alış verişlerinin bile çok gürültülü olduğunu düşündüğü birkaç dakika daha bekledi. Gıcırtı aynı yeknesaklıkta devam ediyordu. Başını ıslak topraktan, sesin geldiği yere doğru kaldırdı ve kameriyenin usulca aydınlandığını, oradaki beyaz koltuğun kendi kendine sallanmaya başladığını gördü. Buz gibi gecede terden sırılsıklam olmuştu. Gözlerine inanamayarak koltuğa bakarken evin salon kapısı hızla açıldı ve karanlık bir erkek gölgesi kapının ağzında bir süre durdu. Eski tip sürgülü demir kapının ardındaki adamın ağzından çıkan buharı görebiliyordu Selim. Mümkün olsa toprağın içine girecekti neredeyse. Tekrar başını kaldırdığında kameriye karanlığa gömülmüş ve salon kapısı kapanmıştı. Selim ellerinin ve dizlerinin üzerinde duvar boyunca titreyerek ilerledi ve zorlukla buldu içeri girdiği yeri.

Binlerce kilo kaldırıyormuş gibi büyük bir acı hissederek kendini bahçenin dışına attı. Nihayet patikadaydı. Duvara yaslanıp biraz soluklandı. Belki dönmemesi, geriye bakmaması gerekiyordu. Daha sonra bu ânı pek çok kez düşünmüş ve her defasında Musa Peygamber'in kabilesinin başına gelenleri anlatan o eski filmi hatırlamıştı. Ama Selim de onlar gibi dayanamamış, başını çevirmişti.

İkinci kattaki pencerelerden birinden az önce olduğu gibi soluk bir ışık geliyordu. Kendini alamayarak pencereye bakmayı sürdürmüş ve o zaman içinde floresan yanıyormuş gibi parıl parıl parlayan bir elin perdeyi çektiğini görmüştü Selim.

Sokağa ulaştığında, bir karabasanın çıkış eşiğinde, ama ne kadar çabalarsa çabalasın kendini gerçek dünyaya hâlâ atamamış gibiydi. Yolun başına kadar olabildiğince sakin yürümüş, sonra geride kalan karanlık hayaller peşinden geliyormuşçasına var gücüyle koşmuştu.

Pazartesi öğlene doğru masaya oturup, görmeyen gözlerle önündeki plana bakarken ne yapması gerektiğini bir daha düşündü. Recai gerek olursa gelmesi için evinin adresini vermişti. Adresin yazılı olduğu kâğıt parçasını telefon defterinin içinde buldu ve saat ikide evden çıktı. Alçak bulutlara bakıp kar kokusunu bir gece önce olduğu gibi yine içine çekti. Recai, Tarlabaşı'nda oturuyordu. Oraya önce taksiyle gitmeyi düşündüyse de giderek azalan parası aklına geldi ve otobüse bindi. Yol boyu, bir önceki gece hiç çıkmadı aklından. Şimdi çok daha sakindi ama yine de olanlara mantıklı bir açıklama getiremiyordu. Kameriyedeki ışık neydi? O beyaz koltuk kendi kendine nasıl sallanmıştı? Ya penceredeki

el? Ölen kızın hayali olabilir miydi gördüğü? Ama bütün bunlardan daha çok kafasını kurcalayan bir şey vardı: Bahçeye açılan kapıda beliren adam. O yoksa şu denizci sevgili miydi? Selim'in böyle olduğundan hiç kuşkusu yoktu aslında. Bu da derin bir aldatılmışlık duygusu salıyordu içine. Otobüsün kirli camından dışarı bakarken ne kadar az şey bildiğini ve olayın ne kadar dışında olduğunu düşündü. Bir hata yapmıştı. Çok anlayıp dinlemeden bir işe girişmiş, boyunun ölçüsünü almıştı. Zaten kolay bir iş olsa Recai kendisi yapardı. Omuzlarını kaldırdı *Boş ver*, dedi içinden. Bitmişti işte. Her şey geride kalmıştı. Kırgınlık hissi tuhaf bir aldırmazlıkla birlikte kuşatmıştı onu.

Recai'nin oturduğu daire arka sokaklardan birinde, izbe, karanlık, her an çökebilecekmiş gibi duran bir binadaydı. Selim, gıcırdayan basamaklardan tırmanırken arkadaşının durumunun tahmininden de kötü olduğunu düşünüyordu.

Adamla işte tam o sırada karşılaştı. Normal şartlar altında hiç dikkat etmezdi ona... Ama yakaları kaldırılmış şık paltosu, kenarları yüzünü gölgeleyen şapkası ve Selim'in İstanbul'un en zengin mahallelerinde bile duymadığı kaliteli tıraş losyonu kokusuyla adam buraya hiç uymuyordu. Dar merdivende kenara çekildi, adam neredeyse ona sürtünerek, ama yüzünü hiç göstermeden yanından geçip gitti. Selim onun ardından eğilip karanlık merdiven boşluğuna baktı; böyle birinin ne iş vardı ki burada?

Recai'nin kapısını defalarca çaldı. Ama Recai'nin değil, yan dairenin kapısı açıldı ve kirli kazaklı bir adam sert bir tavırla Recai'nin birkaç gündür gelmediğini, kapıyı çalarak daha fazla gürültü etmemesini söyledi. Hiç sesini çıkarmadan başını salladı Selim ve bir kâğıda işi bıraktığını, gelir gelmez kendisini aramasını yazıp kapının altından attı.

Dışarı çıktığında hava iyiden iyiye soğumuştu. Ne yapacağını bilemeden İstiklal Caddesi boyunca birkaç kez gidip geldi. Neden sonra tir tir titrediğini fark etti ve eve dönmek üzere otobüs durağına doğru yürüdü.

Selim (13 Aralık) çarşambaya kadar evden hiç çıkmadı. Pazartesi akşamı başlayan kar yağışı o günden sonra da aralıklarla devam etmişti. Yaptığı tek şey film seyretmekti. Ama eskiden olduğu gibi kendini kaptıramıyordu akıp giden filme. Geçen haftalarda yaşadıkları başka bir film şeridi olarak öne geçiyor, ekran karardığında ne seyrettiğini hatırlamıyordu. Hiç tanımadığı bir duyguyla boğuşuyordu bir süredir. Özlüyordu. Birini görmeyi, onun yakınında, aynı zaman diliminde, aynı yerde olmayı istiyordu. Her zaman sıcak bir kucak olan iri çiçek desenli, kadife kaplı koltuğu şimdi batıyordu ona. Sık sık yerinden kalkıyor, videoyu kapatmaya gerek duymadan mutfağa girip çıkıyor, camın kenarında durup görmeyen gözlerle sokağa bakıyordu.

Çarşamba akşam üzeri Recai aradı. Daha önce gittikleri meyhanede buluşmak üzere sözleştiler. Saat dokuz gibi oradaydı Selim. İlk defa istekli gidiyordu biriyle buluşmaya. İçinde "ne olacaksa olsun artık" duygusu vardı.

6
UMUTSUZLAR
(YILMAZ GÜNEY/1971)

Recai daha önce oturdukları masaya yerleşmişti. Gözünde siyah camlı bir gözlük vardı ve sol kolu sargılıydı.

"Geçmiş olsun abi."

"Sağ ol, Selim."

El sıkıştılar. Selim onun kendisini öpmesine engel olacak biçimde durarak bu yakınlaşma ânını geçiştirdi. Recai rakısını koydu Selim'in. Bardakları tokuşturdular. Selim, Recai'ye başına ne geldiğini sormanın aralarında gereksiz bir yakınlaşmaya neden olup olmayacağını düşünüyordu o sırada...

"Nasılsın bakalım?"

"Eh işte, idare ediyoruz abi."

"İş ne durumda?"

"Abi, biliyorsun, ben işi bıraktım."

Recai elindeki bardağı hızla masaya vurdu. Rakı parmaklarından süzülüp beyaz örtünün üzerine yayıldı.

"Bıraktın mı? Ne demek ulan bıraktım?"

Recai'nin sesi yüksek çıkmıştı. Yan masalardan birkaç kişi onlara doğru döndü.

"Abi, sana yazdım ya..."

Recai sözünü kesti.

"Yazdın mı? Ne yazdın?"

"Pazartesi bütün sabah seni aradım telefonla. Bulamayınca da evine geldim, 'İşi bıraktım, beni ara,' diye yazıp kapının altından attım."

Recai bardağı başına dikip neredeyse yarısına kadar içti. Sadece elleri değil, bütün vücudu titriyordu sanki. Hastalık ilerliyor olmalıydı.

"Bir süredir eve gitmiyorum. O yüzden haberim yok."

"Ben de sen arayınca, notumu aldın da aradın sandım."

"Yok. Epeydir senden ses çıkmadı, neler oluyor diye aradım."

Selim rakıdan küçük bir yudum almış, olacakları bekliyordu. Recai'den korkmuyordu. Sadece aralarında tatsızlık çıkmasını istemiyordu.

"Bak koçum, işi bırakamazsın."

"Abi, neler olduğunu bilmiyorsun..."

Selim olabildiğince sakin anlattı pazar gecesi olanları. Recai onun sözünü hiç kesmeden dinledi. Selim bir çift göze değil de siyah camlara baktığından, adamın aklından neler geçtiğini kestiremiyordu.

"Eee, ne var bunda şimdi?"

"Daha ne olsun abi, o ev tekin değil. Camdaki el kesin bir hayaletindi, inan bana. Hadi hayaletten geçtim. Koltuk nasıl kendi kendine sallandı, ışık nasıl azalıp çoğaldı? Kapıdaki adam kimdi?"

Recai pis pis sırıttı.

"Bak, kapıdaki adamın kim olduğunu söyleyeyim, kadının dostudur herhalde."

Selim kendi aklından geçenleri bir başkasının ağzından duyunca şüpheleri birden gerçeklik kazandı. Artık emindi, adam o denizciydi. Rakısından büyük bir yudum aldı ama içinden yükselen acı hissini bastıramadı rakı.

"Peki ya diğerleri? Onları nasıl açıklayacaksın?"

"Selim, saçmalama. Hayalet mayalet zırvalarına inanmıyorsun, değil mi? Hepsinin bir izahı vardır elbette. Biri üst kata bir şey aramaya çıkmıştır. Koltuk da rüzgârda falan sallanmıştır."

"Öyle bir şey değildi abi. Hem rüzgâr da yoktu."

"Neyse, bizim aklımıza gelmeyen bir şey olmuştur. Ne bileyim!"

Recai iyiden iyiye sıkılmıştı. Bir an önce konuyu neticelendirmek istiyordu.

"Orada olsaydın böyle konuşmazdın abi. El diyorum sana, el... Ama senin benim elim gibi değil, içinde neon ışığı yanıyordu sanki..."

"Anladım, anladım, uzatma." Recai onun anlattıklarını hiç dinlemiyordu aslında. "Bak Selim, bu, 'bugün girdim, yarın çıktım' türünden bir iş değil, anlıyor musun?"

Selim'in ağzına attığı lokma boğazına kaçmıştı. Öksürmeye başladı. Sıkı bir yumruk indirdi Recai sırtına. Canı yanan Selim, *Galiba birine böyle vurmak istiyordu, ben denk geldim*, diye düşündü.

"Helal helal..."

"Abi, bak, ben gerçekten bu işi yapmak istemiyorum."

Selim kıpkırmızı kesilmişti. Zorlukla konuşuyordu. Recai'nin yüz hatları sertleşmişti. Selim görmese de onun gözlerinde kötü bakışlar olduğunu tahmin etti.

"Oğlum, sen beni anlamıyor musun? Yapmamak gibi bir şansın yok."

Selim gerçekten anlamıyordu. Omuzları çökmüş, öylece bakıyordu Recai'ye.

Recai sandalyesini ona yaklaştırdı ve daha dostane bir sesle, "Sen işten çıkarsan beni öldürürler," dedi.

Gözlüğünü bir an için burnuna doğru indirdi, Selim onun sol gözünün morarmış ve kapanmış olduğunu gördü.

"Aman abi..."

"Amanı yamanı yok. Gördüğün gibi dayak yedim. Bu bir uyarıydı sadece. Yapacağımız iş için avans almıştım. O da kumarda gitti. Üstüne üstlük daha da borca girdim. Ödemem gereken sürede ödeyemedim. İşte, başıma geleni görüyorsun."

Selim için Recai'nin öldürülüp öldürülmemesinin hiçbir önemi yoktu. Onu ne seviyor ne de başına gelecekleri dert ediyordu. Hissettiği en güçlü duygu kızgınlıktı. Karşısında oturan kavruk adam kendi istemeden hayatına girmiş, bugüne kadar da peşini bırakmamıştı. Ondan hiçbir talebi olmamıştı Selim'in. Ama Recai daima ona bir şeyler vermişti. Selim şimdi karşılıksız olduğunu sandığı bu iyiliklerin başına bela olduğunu ayırt ediyor ve Recai'ye duyduğu öfke artıyordu. Recai hesaplamış, ölçmüş biçmiş, şimdi de "Sıra bende!" diyerek karşısına dikilmişti. Eğer vefa duygusu olsaydı, her şey daha kolay olabilirdi Selim için. "Nihayet adamın bana ihtiyacı oldu," der, o gazla işe devam edebilirdi. Ama öyle biri değildi işte.

Recai'nin yüzüne bakmadan, "Biraz düşüneyim abi," dedi.

"Ne düşüneceksin be koçum. Beni öldürecekler diyorum sana."

"Parayı ödemek için ne kadar zamanın var?"

"Ocağın başı son."

"Anladım."

Sustular bir süre. Recai, Selim'in ne yapacağını anlamaya çalışırken, Selim peçetesiyle oynayarak meyhaneden gelen sesleri dinliyordu. Kalabalık, kalabalık, kalabalık... Her yer ne kadar kalabalıktı ve onun ne çok sükûnete ihtiyacı vardı! Birden aklına Sevil Hanım'ın saçları geldi. Berbere gittiği ya da arkadaşlarıyla buluştuğu günleri hatırladı. Onun peşindeyken nasıl hiç olmadığı kadar mutlu olduğunu... Kafasında bu işle Sevil Hanım'ı birleştirmişti. Sanki biri biterse diğeri de olmayacaktı. Bir daha asla o mahalleye gidemeyecek, Sevil Hanım'ı yaşadıkça göremeyecekti. İçi kasıldı, nefes alamaz gibi oldu, Recai'nin gözlüğüne baktı.

"Tamam abi, devam edelim bakalım."

"Sağ ol be koçum. Göreceksin, ikimiz için de en iyisi olacak... Hayatlarımız kurtulacak!"

Recai rahatlamıştı. Selim'in korktuğunu sanıyordu. Pisliğin neticede ona da bulaşmasını istemediğini düşünüyor olmalıydı. Heyecanla kaldırdı kadehini.

"Güzel günlere."

Zorlukla gülümsedi Selim.

"Sana bir-iki bilgi daha vereyim. Seninkiler yılbaşı tatilinde Antalya'ya gideceklermiş. O zaman rahat rahat girersin eve."

Selim önündeki zamanı hesapladı, yılbaşına kadar daha sağlam bir plan yapabilir, kafasını kurcalayan sorulara bir cevap bulabilirdi.

"Kilit kilit diyordun ya... Al işte, şöyle bir şeymiş."

Selim, Recai'nin kendisine uzattığı broşürü inceledi. Son model kilit sistemlerinden biriydi bu. Üzerinde şifreli tuşlar

olan kutu hem kart okuyor hem de uzaktan kumandayla açılabiliyordu. Üstesinden gelemeyeceği bir sistem değildi. İçeri girdikten sonra sorun yoktu. Başını kaldırdı, Recai merakla, "Eee?" dedi.

"Problem yok. Açarım."

Recai rahatlayarak kadehini kaldırdı ama titremesi artmıştı, rakısı füme rengi, çizgili takımının yakasına döküldü. Bardağı masaya koyup aceleyle yakasını sildi. İzlediği filmlerde bu ceketlerden çok görmüştü Selim. Genellikle mafyaya mensup adamlar giyerlerdi. Belki de mafyadan hazzetmediğinden, o takımlardan almaya hiç heveslenmemişti. Recai hesabı öderken Selim biraz avans istemeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Adamın parasının olmadığı ortadaydı.

Dışarı çıktıklarında kar yeniden başlamıştı. Recai sıkıca sarıldı ona, Selim nefesini tuttu. Recai, Selim'in omzundaki kar taneciklerini eliyle temizledi, sonra da gülümsedi.

"Kolay gelsin koçum."

7
BİRLEŞEN YOLLAR
(YÜCEL ÇAKMAKLI/1970)

Selim ertesi sabah (14 Aralık Perşembe) yine kahvedeki yerini almıştı. Heyecanlıydı. Salı ya da perşembe günleri berbere giderdi Sevil Hanım. Öğleye doğru onu görme ihtimali vardı. Nice zamandan sonra! Bütün gece düşünmüş ve kendini inandırmıştı. Bahçeye açılan kapıda gördüğü adam denizci sevgili değildi. O herif ortalarda dolaşıyor olsaydı, Selim birilerinden duyardı mutlaka. Belki "adam" bile değildi. Gecenin karanlığında ne kadar görebilmişti ki? Bazı filmlerde olurdu. Görgü şahidi katili gördüğüne yemin edebilirdi ama önüne çıkarılan şüpheliler içinden birini seçemezdi.

Sevil Hanım akşama kadar dışarı çıkmadı ve pek değişik bir şey olmadı Mabeyinoğulları cephesinde. O genç adam sekiz buçuk gibi gelmiş, Olcay'ı okula götürmüştü. Bir süredir ortalıkta olmayan, ev işlerine bakan kadının yerine yeni biri alınmıştı. Kadın birkaç kez bahçıvanla birlikte çıkmış,

paketlerle geri döndüklerini gören Selim, evde hafta sonu bir davet verileceğini düşünmüştü.

Recai'den öğrendiğine göre 24 Aralık'ta yola çıkacaklar, 2 Ocak'ta da döneceklerdi. Eve girmek için dolu dolu bir haftası olacaktı. 24 Aralık'a kadar perşembe pazarından alacağı birkaç malzeme dışında yapacağı hiçbir işi yoktu. O da daha önce olduğu gibi haftanın altı günü buraya gelecek, evi, daha doğrusu Sevil Hanım'ı izlemeyi sürdürecekti. Huzurla sandalyesinin arka ayakları üzerinde geriye doğru sallandı. Rahat ve uzun bir zaman vardı önünde.

Selim çayını içerken bu bilginin aileye yakın biri tarafından öğrenilmiş olduğunu düşünüyordu. Ama Sevil Hanım dışında hiçbir şeyi merak etmediği gibi, muhbirin kim olduğunu da merak etmiyordu. Eve girmeyi kabul ettiği günden bu yana daha farklı biriymiş gibi hissediyordu kendini. Bunda da haksız sayılmazdı. Bahçede geçirdiği meşum saatlerin ertesindeki adam değildi artık. Rahatlamıştı. Recai'yle görüşmesinden sonra o geceyi düşünmeyi yasaklamıştı kendisine. Bu kararı aldığından beri de keyfi yerindeydi. O kadar yerindeydi ki, o gün Sevil Hanım'ı görememiş olmayı bile dert etmiyordu.

Cuma günü evde olma kuralını bozarak akşamüstü Ortaköy'e gitti Selim. Yanılmamıştı. Sevil Hanım'ın partisi o geceydi. Pek çok son model arabanın sokak boyunca park edişini izledi. Şık giyimli kadınlar, erkekler indi o arabalardan. Onların arasında denizci sevgili de olabilir miydi? Sevil Hanım'ın böyle bir sevgilisi varsa bile, onu buraya çağırabilir miydi? Buna ihtimal vermedi Selim. Yine de bütün yalnız gelen erkeklere dikkatle bakmaktan alıkoyamadı kendini. Gece boyunca önce kahveden, kahve kapandıktan sonra da sokaktan evi gözetledi.

Eve ilk giren, Olcay'ı okula getirip götüren delikanlı olmuştu. Tek arabasız gelen de oydu. O kadar ürkek görünüyordu ki biri "Höh!" dese kaçıp gidecekti sanki. Bütün gece kimseyi rahatsız etmeyecek, Selim'e yabancı bir müzik sesi geldi evden. Çok umutlandığı hâlde sıkı sıkı örtülü, açık renk perdelerin ardındaki insan gölgelerinden başka hiçbir şey göremedi Selim.

Olcay'ı götürüp getiren delikanlı gece yarısına kadar birkaç kez dışarı çıktı, elleri cebinde, bacakları açık, durdu kapının önünde. Selim onun sıcak nefesinin havaya yükseldiğini gördü. O görüntü, genç adamın ağzından çıkan beyaz duman, bir bütün olarak unutmaya çalıştığı pazar gecesinde sürgülü demir kapının ardında duran adamın görüntüsünün üzerine oturuverdi. Hem de tek açık nokta bırakmadan. Yoksa o muydu? Olabilir miydi? Delikanlının evde ne işi olabilirdi ki bir pazar gecesi? Başını "olamaz" gibilerinden iki yana salladı. Elbette yanılıyordu.

Parti sabaha karşı bitti. İnsanlar gülüşerek arabalarına bindiler. O yakışıklı çocuk da genç bir çiftle ayak üstü biraz konuştu. Adamın uzaktan görüntüsü ona birini hatırlattıysa da kim olduğunu çıkaramadı. Selim'in anladığı kadarıyla onu gideceği yere götürmeyi teklif ettiler ama delikanlı kabul etmedi. Çabucak tokalaşıp hızlı hızlı yürüdü, sokağın köşesinde yok oldu. Elleri, ayakları, her yanı soğuktan uyuşmuştu Selim'in. Ama herkes gittikten sonra evi havalandırmak için pencereleri açan Sevil Hanım'ı birkaç dakika için olsun görebilmek her şeye değerdi.

Selim pazartesi günü (18 Aralık) fena hâlde üşütmüş olarak yatıyordu evde. Eğer cumartesi erkenden kalkıp Orta-

köy'e gitmeseydi gribin bu kadar ilerlemeyeceğini biliyordu. Ama kendisini tutamamıştı işte. Bütün gün kahvede oturmuş fakat Sevil Hanım'ı bir kez olsun görememişti. O akşamüzeri eve döndüğünde bir hemşerisinin onu aradığını söylemişti kapıcı. Gelen kişi adını da vermişti ama unutmuştu Rüstem Efendi. Selim bu ziyaretçinin Recai olduğundan emin, başını sallayıp geçse de adamın evine gelmesi canını sıkmıştı doğrusu. Böyle bir samimiyet kurmak istemiyordu onunla. Derdini telefonda da anlatabilirdi. Hem ilerleyen gribi, hem de onunla konuşmaya pek hevesli olmaması yüzünden Recai'yi aramayı ertelemişti Selim. Eğer bir diyeceği varsa arardı nasılsa.

Pazartesi sabahı bir süre yatakta kaldı, geceyi düşündü. Eve giren çıkanlar, en çok da Sevil Hanım'ın camları açtığı zamanki görüntüsü geçip gitti gözünün önünden.

Saat on bire gelirken kanepeye uzanmış, yarı aralık gözlerle televizyonda yakaladığı eski bir filmi seyrediyordu. Filiz Akın, terk etmek zorunda kaldığı Ediz Hun'a, "Kimsenin seni incitmesine izin verme," demişti ağlayarak. Ediz Hun ise kırgın gözlerle kadına bakmış ve "Kimse beni senin kadar incitemez," diye taşı gediğine oturtmuştu. Selim bu sözden hoşlanarak adamın söylediklerini yüksek sesle tekrarlamıştı. İnsanlar ancak filmlerde böyle mânâlı konuşurlardı ve film seyretmeyi sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Saate baktı. Kapıcı geç kalmıştı. Değil eczaneye, mutfağa gidip çay demleyecek kadar bile gücü olmadığından pek bir şey istememeye çalıştığı kapıcıyı, böyle durumlarda hep kullandığı antibiyotiği alması için eczaneye göndermişti. Bu yüzden filmin ortalarına doğru zil çaldığında onun geldiğinden emin olarak açmıştı kapıyı.

Kapıda Sevil Hanım duruyordu. Üzerinde ona çok yakışan yanık kahverengi bol bir manto, elinde de dumanı tüten bir sigara vardı. Selim'in ilk dikkatini çekenler bunlardı. Kadının ne kadar kızgın olduğunu ise daha sonra ayırt edecekti.

"Neden takip ediyorsunuz beni?"

Selim cevap vermeden Sevil Hanım'a bakmayı sürdürdü. Kadın derin bir nefes çekti sigarasından, sonra dumanı burnundan üfledi. Selim onu seyrederken ilk kez duyduğu sesinin herhangi bir artisti andırıp andırmadığını düşünüyordu. Hafif boğuk, derinden gelen bir sesi vardı kadının. Kimseye benzemeyen, çok kendine has, ona yakışan bir sesti Sevil Hanım'ınki.

"Bakın, ansiklopedi satıcısı olduğunuzu öğrendim. İsminizi, cisminizi, gördüğünüz gibi oturduğunuz yeri de biliyorum. Eğer bana ya da ailemden birinin başına bir şey gelecek olursa sizi sorumlu tutarım, haberiniz olsun."

Selim gözlerini alamıyordu ondan. Sevil Hanım'ın burun delikleri kızgınlıkla açılıp kapanıyordu. Bu köhne apartmana hiç yakışmıyordu kadın. Zaman yolculuğunda kaybolmuş bir ortaçağ kraliçesi gibiydi.

"Sizi bir daha etrafımda görmek istemiyorum. Anladınız mı beni?"

Selim dışarıdan gelen yağmur sesini duyuyordu. Kadının yün mantosu ıslanmış, Selim'in o çok iyi bildiği parfümünün kokusuna karışmıştı.

"Galiba dilsizsiniz! Umarım sağır değilsinizdir."

Sevil Hanım elindeki yarısı içilmiş sigarayı yere, paspasın üzerine attı, sırtını döndü, yürüdü gitti. Kapının önünde bir süre kaldı Selim. Kadının kokusu tamamen yok olunca-ya kadar... O kokuyu koruyabilmeyi, bir kutunun, cam bir

fanusun ya da evinin içinde saklayabilmeyi isterdi. Neden sonra rutubetli apartman kokusu geri geldi, Selim yere eğildi ve henüz sönmemiş olan sigarayı aldı. Kapıyı kapattığında dizleri titriyordu. Hiç gücü kalmamıştı. Mutfağa gitti, özenle sigaranın için için yanan ucunu kesti ve kokladı onu. Tahmin ettiği gibi kadının kokusu sinmişti sigaraya. Onu küçük bir ilaç şişesinin içine atıp kapağını kapattı hemen. Sonra salonda büfenin üzerine, televizyonun karşısına oturduğunda görebileceği bir yere koydu şişeyi.

Kanepeye uzandığında son günlerde yaşadıklarının ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyordu Selim. Sevil Hanım evine gelmişti! Peki, bu nasıl olmuştu? Demek kadın farkındaydı Selim'in? Demek izlemişti onu? Durum önce tedirgin etti Selim'i. Sevil Hanım gibi bir kadının kapısına gelmesi tuhaf, dahası tehlikeliydi. Ama düşündükçe kadının yaptığı kendisi için bir tehdit olmaktan çıkıp sadece çok "gözü kara" bir davranış gibi göründü Selim'e ve ona olan hayranlığı biraz daha arttı. İlerleyen saatlerde hoş bir ürpertiyle, bir gece sahnesi belirdi gözünün önünde; karanlık, ıssız sokaklarda yürüyen Selim ve onu kuytulara gizlenerek izleyen Sevil Hanım! Sonunda kadının kapısında belirmesini, seyrettiği filmlerdeki o anlaşılmaz, insanın mantıklı bir açıklama getiremediği olağanüstü olaylar gibi değerlendirdi ve bunu bozacak hiçbir şey düşünmedi bir daha...

On beş dakika kadar sonra kuvvetli bir öksürük krizine tutulduğunda artık geridönüş olmadığı fikri iyice netleşmişti kafasında. Sıra ondaydı. Şimdi de kendisi Sevil Hanım'ın evine gidecekti. Sevil Hanım başlatmıştı, o da devam edecekti. Hasta olduğu günlerde, belki de eve tıkılıp kaldığı için o gerçeküstü geceyi düşünmekten alıkoyamamıştı kendisini. Şimdi ise Ortaköy'deki evle ilgili korkuları ilk günkü kadar

yoğun olmasa da üzerine abanan karanlık bir kütle gibiydi hâlâ. Ama içindeki devam etme arzusu o kadar güçlüydü ki duyduğu korku ve tedirginlik çok zayıf kalıyordu bu arzunun yanında. Bu hep beklediği, ama beklediğini bilmediği kendi filmiydi ve kafasındaki akışını bulmuştu. Ne olursa olsun, onun sonunu görmeye niyetliydi. Büstü çalmak bir ayrıntıdan başka bir şey değildi artık. Bir neden aradığında kendini haklı çıkaracak ufak bir ayrıntıydı, o kadar. Önemli olan sadece Sevil Hanım'ın evine girmekti.

8

ALTIN PRENS DEVLER ÜLKESİNDE... (MUHARREM GÜRSES/1971)

25 Aralık Pazartesi günü, bütün planlarını tamamlamıştı Selim. Hazırdı artık. Heyecanlı ama aynı oranda da kararlıydı. Geçen hafta içinde Recai aramış, büstü ne zaman alacağını sormuş, o da "Ev boşalır boşalmaz, hemen," demişti. Sesi donuk geliyordu Recai'nin. Halbuki o, neşeli de olsa kederli de olsa daima heyecanlı konuşan bir adamdı. Onun "iş nihayet bitecek" diye sevinmemiş olmasını garipsemişti Selim. Bir kez daha dayak yemişti belki Recai. Ya da o tuhaf hastalığı iyice ilerlemişti. "Tamam," demişti Recai, Selim'e sanki başka biriyle konuşuyormuş duygusu veren sesiyle. "Dikkatli ol. Çocuğu okula getirip götüren biri varmış, galiba o evde kalacakmış." Bu haber, o gece bahçeye açılan kapıda gördüğü adam ile adını bilmediği o yakışıklı delikanlının aynı kişiler olabileceği fikrini güçlendirmişti. Demek evde kalabilen biriydi o. Selim, kendini daha iyi hissediyordu artık. Denizci olmayabilirdi evdeki. Sevil Hanım'ın sıcak yatağından çıkıp

gelmemişti bahçeye açılan kapının önüne. Önemli olan da buydu. O delikanlının evde kalacak olmasını ise ciddiye almıyordu Selim. "Hanım evladı" görüntülü çocuğun kendisi için bir tehlike yaratacağını hiç düşünmüyordu.

Telefonu kapadığında, "Geçen hafta bana gelmişsin?" diye sormayı unuttuğunu fark etti ama üzerinde durmadı. Kafası yapacağı işle doluydu.

Bir gün önce ailenin yolculuğa çıkmasını izlemişti Selim. Havanın gerçekten soğuk olduğu, rüzgârlı bir akşamüzeriydi. Daha dikkatliydi bu gözetleme esnasında. Uzun zamandır karşı sokakta gördüğü, muhtemelen çalışmayan eski bir Şevrole'nin içine girmiş, olan biteni oradan seyretmişti. Eve oldukça uzaktı ama böylesi daha emniyetliydi. Bir taksi çağırmışlar, sanki bir haftalık değil de bir ay sürecek bir seyahate çıkacaklarmış gibi pek çok bavul yüklemişlerdi bagaja. Genç adam, Olcay'ı taksiye yerleştirmişti. Bu sırada hep olduğu gibi ifadesizdi sakat çocuğun yüzü. Sevil Hanım kot pantolon, üzerine de deri bir mont giymişti. Selim'in kapısını çaldığı güne göre çok daha genç görünüyordu. Sevinçli gibiydi. Belki de tatile çıkacağı için böyleydi. Selim, kadını koca bir hafta göremeyeceğini biliyordu. Ama bu çok da kederlendirmiyordu onu. Sevil Hanım'ın evine, onun odasına girecek olmanın heyecanıyla sarhoş gibiydi.

Taksi hareket eder etmez genç adam koşar adım eve dalmış, Selim ise onlar gittikten sonra bir süre daha arkalarından bakmıştı. Sevil Hanım'dan bir esinti kalmıştır ümidiyle havayı koklamıştı sonra. Ama ağır bir is kokusundan başka hiçbir şey yoktu boş sokakta.

Selim pazartesi akşamı gerekli malzemelerini hazırladı, eski sırt çantasının içine yerleştirdi, midesini rahatsız etmeyecek hafif bir kahvaltı yaptı ve evden çıkmadan Recai'yi

aradı. Amacı, işin o gece biteceğini söyleyip adamı biraz rahatlatmaktı ama Recai evde değildi. Onu dumanlı bir odada, tepeden bir ışıkla aydınlatılmış çuha kaplı bir masanın etrafında oturan karanlık yüzlü adamların arasında hayal etti.

Dışarı çıktığında fosforlu saati üç buçuğu gösteriyordu. Biraz film izlemiş, biraz uyuklamış, geceyi ilerletmişti. Araba soymaya çıkarken sanki bakkala gidiyormuş gibi sakin olurdu. Yine öyle sakindi. İçinde, çok derinlerde olan heyecanın ise yapacağı işle hiç ilgisi yoktu. Konuşkan olmayan taksi şoförü uykulu bir sesle nereye gideceğini sordu. Arabaya sıcak havanın yoğunlaştırdığı kesif bir koku yerleşmişti. Gece insanlarına has içki, kusmuk ve nefeslerinden yayılan yağlı yemek kokularını solumamak için böyle durumlarda hep yaptığı gibi ağzından soluk alıp vermeye çalıştı Selim. Caddede indi taksiden. Lastik altlı ayakkabıları grileşmiş kara bastıkça hafifçe gıcırdıyordu. Ama bu kadarcık ses bile gecenin sessizliğinde büyük bir gürültü gibi yankılanıyordu kulaklarında.

Evin olduğu sokak, lambaların yanmaması yüzünden her zamankinden daha karanlıktı. Hava o kadar soğuktu ki Selim deri eldivenlerinin içinde parmak uçlarının uyuştuğunu hissediyordu. Dar patikaya saptı ve telin yırtık olduğu yeri buldu çabucak. İçeri girmeden üst katlara şöyle bir göz attı. Koca binada tek bir ışık bile yoktu. İncecik bir buz tabakasıyla kaplanmış toprağa kendini bırakır bırakmaz ilk baktığı yer kameriye oldu. O da karanlıklar içindeydi. Sadece beyaz koltuk, belki de renginden ötürü kameriyedeki en belirgin eşyaydı. Etrafa göz gezdirdi; komşu evler gecenin üzerine düşmüş, geceden daha karanlık lekeler gibi görünüyorlardı. Bu içini ferahlattı. Her şey bu saatte normal bir dünyada olması gerektiği gibiydi. Sırtını bahçe duvarına

dayayarak eve yaklaştı ve bahçeye açılan salon kapısının sürgülü demirinin duvara doğru çekili, açık olduğunu hayretle gördü. Bunu şansına yordu ve elini uzatıp camı kontrol etti. Çift cam değildi. Bu, işini kolaylaştıracaktı. Yere çömeldi ve kilidin olduğu yerde elinin girebileceği kadar bir delik açacakken salon kapısının hafifçe aralık olduğunu fark etti. Bu inanılmazdı işte! Biri, büyük ihtimalle evdeki genç adam hem demir kapıyı hem de salon kapısını açık bırakmış olmalıydı. Ter içinde kalan sırtını tekrar duvara yaslayıp biraz soluklandı, ardından salon kapısını yavaşça açtı. Salona girer girmez içinde olduğu durumu sindirene kadar bir süre bekledi. Gözleri karanlığa alışınca gölgeler içindeki salona hayran hayran bakındı. Bir daha göremeyeceğini bildiği bir yeri hafızasına kazımak isteyen biri gibi dikkatle inceledi etrafı. Her şey tahmin ettiği gibiydi. Sevil Hanım'a ait bir ev ancak böyle döşenebilirdi işte. Gördükleriyle, pek çok koku arasından ayırt ettiği kadının kokusu birleşiyor, olağanüstü bir karışım olarak Selim'in başını döndürüyordu. Uzun burnunun çeperleri hızla açılıp kapanırken bu zamanı dondurmaktan başka hiçbir arzu yoktu içinde. Camın kenarındaki koyu renk koltuğa yaklaştı, Sevil Hanım'ın kokusu yoğunlaşıyordu orada. Kadın hep burada oturuyor olmalıydı. Koltuğun önünde diz çöktü, yanağını hafif tüylü kadife döşemesine dayadı ve gözlerini kapatıp bir süre öylece kaldı. Güzel, hiç uyanmak istemediği bir rüyada gibiydi. Neden sonra, ama büstü hatırlayarak değil, Sevil Hanım'ın odasına girmek arzusuyla ayağa kalkıp karanlık hole çıktı. Bir şeye çarpıp, evde olan adamı uyandırmaktan korkarak el fenerini yaktı. Tahmininden daha geniş olan hole hiç eşya konmamıştı. Sakat çocuğu hatırladı ve bu nedenle ortalığın boş bırakılmış olabileceğini tahmin etti. Hemen solundaki

kapı, büstün olduğu odaya açılan koridorun kapısıydı. Sevil Hanım'ın odası da o koridor üzerindeydi. Koridor kapısını açtı. Hemen sağında bir kapı vardı. Plana göre bu misafir odası olmalıydı. Yani o anda içerideki tek canlının olduğu oda. Feneri kaldırdı, önce Sevil Hanım'ın oda kapısını, sonra da büstün olduğu odanın kapısının üzerindeki kart okuyucusunu gördü. Bir an, önce hangi odaya gireceği konusunda tereddüt etti. Sonra işini bitirip Sevil Hanım'ın odasında daha çok vakit geçirmeye karar verdi. Kilidin önünde diz çöktü, kart okuyucusunun arkasını açtı, rölenin giriş ve çıkışındaki telleri keserek küçük bir telle birbirine bağladı. Olmuştu. Kısa devre yapmayı başarmış, röleyi devreden çıkarmıştı. Ertesi sabah, kilidin açılmış olduğunun ilk bakışta anlaşılmasını engellemek için telleri sakladı. Eserine baktı, iyi iş çıkarmıştı. Eliyle alnındaki teri silerken, içeri adım attığı andan beri, geçen sefer bahçeye girdiğinde evden dışarı taşan sesi, o derinden gelen düzensiz sesi duymayı beklediğini fark etti. Ama ses yoktu. Ev bir mezar kadar sessizdi.

Yalıtımlı kalın kapı sessizce açıldı. Birden, daha önce hiç duymadığı çok yoğun bir koku doldu burnuna. Midesi bulandı, hep cebinde taşıdığı kolonyalı mendillerinden birini açıp yüzüne bastırdı çabucak. Odada doldurulmuş av hayvanları vardı. Feneri yere doğru tuttuğu için hayal meyal duvardaki büyük geyik başını fark etti önce. Hayvan, mat gözlerini Selim'e dikmiş gibiydi. Feneri kaldırınca diğerlerini de gördü: adını bilmediği kuşlar, bir dağ keçisi, tilki, kurt, irice bir sincap, farklı büyüklükte iki geyik başı, yine duvara asılmış, insanın canlısını düşünmek istemeyeceği, suratı yere dönük bir ayı postu. Belki gündüz ışığında ilgiyle bakılacak bu doldurulmuş hayvanlar gecenin karanlığında ürkütücü bir etki yaratıyordu insanın üzerinde. Farklı kot-

lara yerleştirilmişlerdi ve hepsinin ağzı olabildiğince açık, dişleri tehditkâr bir biçimde ortadaydı. Sanki koleksiyon sahibi, bir yabancının içeriye girme ihtimalini hesaplamış da ona karşı caydırıcı bir önlem almak istemiş gibi, bütün başları kapıya dönük yerleştirmişti. Selim burada biraz daha oyalanırsa kusacağını anlamıştı. Karşı duvara gömülü kasayı görünce biraz ferahladı. İşini yapacak ve hemen çıkacaktı bu ürkütücü odadan. Doldurulmuş gövdelerin arasından geçti, kasanın önünde durdu. Büst bu kasanın içinde olmalıydı. Arkasına döndü, hayvanların mat gözlerinin üzerine dikili olduğundan adı gibi emindi aslında. Ama onlar bakışlarını kapıya, oradan girecek olana çevirmiş korkutucu birer gölgeydiler artık.

Titreyen ellerine rağmen kasayı açışı da kapıyı açması kadar kolay olmuştu. Her şeyin bu kadar yolunda gitmesi rahatsız ediyordu Selim'i. Artık az önce olduğu gibi şanslı bir gecesinde olduğunu düşünmüyordu. İnsan böyle değerli bir büstü bu şekilde mi saklardı? Tuhaf bir şeyler vardı ve bunu hissetmek de en az doldurulmuş hayvanlar kadar tedirgin ediciydi. Feneri karanlık kasaya doğru kaldırmadan içine baktı ve bir çift parlak gözle göz göze gelince feneri düşürdü elinden. Parke döşemeye çarpan fenerin sesi karanlığın içinde büyüdü sanki. Selim soluğunu tutup bekledi. Bir daha kasaya bakmadan, önce kendi kendine orada bir büst olduğunu, onun da elbette gözleri olabileceğini tekrarladı içinden ve feneri kasaya doğru kaldırdı.

Kasada irice, boynuzlu bir koç başından başka bir şey yoktu.

Selim ne yapacağını düşündü. Ona söylenen orada çok kıymetli bir büst olduğuydu. O zaman bu neydi? Şimdi ne yapacaktı? Kendisine söylenenleri bir daha sıraladı kafasın-

da: Tarif edilen kasa buydu. Planda yeri o kadar belliydi ki yanılmış olması imkânsızdı. Yine de duvarlarda bir tablo gibi asılı olan hayvan başlarını görmezden gelerek bir kez daha gözden geçirdi her yeri, başka kasa yoktu ve o kasada olan da doldurulmuş bir koç başından başka bir şey değildi. O hâlde işini yapacak, onu alıp çıkacaktı.

Yanında getirdiği bez torbanın içine koydu koç başını. Elinde eldiven olmasına rağmen hayvanın tüylerini hissetmiş, başın sanki az önce kesilmiş gibi sıcak olduğunu sanmıştı. Koç başıyla birlikte o eski, unuttuğunu sandığı anısı hemen geri geldi. Bütün kurban bayramlarında aynı şey yaşanır, yetiştirme yurdunun bahçesinde hayırseverlerin gönderdiği kurbanlıklar kesilirdi. Çalışanlar evlerinin birkaç haftalık et ihtiyacını karşılayacaklarından, çocuklar ise komşuda pişenin kendilerine de düşeceğini bildiklerinden pek mutlu olurlardı. Selim'in hatırladığı, işte böyle neşeli bir bayram günüydü. O ışıl ışıl panayır tablosuna uymayan tek çocuk, belki de Selim'di. Diğerleri gibi onun da bir görevi vardı. Bir koyun başını alıp, hayvan atıkları için kazılmış çukura atması gerekiyordu. Ama bunu çıplak elle yapamazdı. Sağa sola koşuyor, derdini anlatmaya çalışıyor, ne var ki kimse onu dinlemiyordu. Toprağa bulanmış kanlı başı taşıyabilmek için küçük bir gazete parçası bile bulamamıştı. Herkesin acelesinin olduğu, işlerin çabucak yapılmasının gerektiği o güneşli bayram gününde gözyaşları içinde hayvanın kanlı başını kulaklarından tutup kaldırmaya çalışmış, başaramayınca iki eliyle kucaklamıştı. Kelleden akan kan kendi kanı kadar sıcaktı ve Selim yaşadıkça o tüylü, ıslak sıcaklığı hep hatırlayacaktı.

Saçmalık, diye tekrarladı içinden. *Bu, kimbilir ne zaman ölmüş bir koç sadece.*

Torbanın ağzını büzdü, eşyalarını sırt çantasına yerleştirdi, sonra bir kez daha ama hayvanlara bakmamaya çalışarak göz gezdirdi etrafa. Bir şey unutmaması gerekiyordu. Feneri kaldırdı, beyaz ışık ahşap zeminde, duvarlarda, koyu renk boyayla boyanmış pencerede dolaştı. Aslında iş bitmişti. Kelleyi alıp bir an önce sıvışmalıydı. Ama içi rahat değildi. Bunun da nedeni torbada ondan istenen büstün olmadığını gayet iyi bilmesiydi. O, iyi bir hırsızdı. Kimse Selim'den iyi olmamıştı o güne kadar... O zaman neredeydi bu kahrolası büst? Selim bu evde kendisini atlatabilecek bir sistemin kurulu olduğu düşüncesiyle tahrik olmuştu bir kere. Belki de başka bir yerde, az ötesindeydi asıl çalması gereken... Alnındaki teri sildi, sıkıntıyla sırtını duvara yasladı, etrafa bir daha bakındı. Kendi kendine sakin olmayı telkin edip, dikkatle zemini gözden geçirdi. Ancak ahşap döşeme hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar düzgündü. Zorlu bir bilmece çözer gibi, hem zevk hem de başarma arzusuyla başı dönmüş bir hâlde ayağını hafifçe yere vurarak bir farklılık yakalamaya çalıştı. Odanın ortasına gelmişti ki döşemeden gelen ses değişiverdi. Ayağının altında bir boşluk vardı sanki...

İşte tam o sırada kapının zorlandığını duydu Selim. İçeri girdiğinde kapının standart kilidini kilitlemişti. Nefesini tutup bekledi. Dışarıdaki birkaç kez daha denedi kapıyı açmayı. Selim soluk almadan odanın ortasında dikiliyordu. Evde kalan delikanlının içeride biri olduğunu haber vermesi hâlinde polisin gelmesi ne kadar sürer diye hesapladı içinden ve yakışıklı piçle karşılaşma ihtimaline karşı yün maskeyi geçirdi kafasına. Kapı zorlanmıyordu artık. Bir süre daha bekledi, sonra her ihtimale karşı sustalısını çıkardı, usulca açtı kapıyı. Kimse yoktu. Koridoru geçti, hole ulaştı. Çıt çıkmıyordu evde. Salona girmeden geride bıraktığı karanlık

koridora baktı. Sevil Hanım'ın odasını göremeyecekti. Artık çok riskli olurdu bu girişim. Delikanlı büyük ihtimalle uyanıktı ve kulağı kirişteydi.

Çabucak çıktı evden. Sokağın ışıkları yanmış, gökyüzü hatifçe aydınlanmaya başlamıştı. Havayı kokladı, çoğalan is kokusunu minnetle içine çekti. Dışarıda olmak ne güzeldi!

9
KÖRDÜĞÜM...
(OSMAN SEDEN/1982)

Recai ertesi sabah erkenden gelmişti. Onun eve girince etrafına hiç dikkat etmediğini fark etmişti Selim. Paldır küldür içeri dalmış, hemen büstü görmek istemişti. Koç başını görünce de Selim'in tahmin ettiği gibi nutku tutulmuştu. Selim çaldığı şeyin bir büst değil, doldurulmuş bir koç başı olduğunu telefonda defalarca tekrarlamıştı. Buna rağmen Recai'nin ona hâlâ "büst" demesi komik geliyordu Selim'e. Arkadaşı sabırsızlıkla ayakta beklerken Selim masanın üzerine kalın bir naylon sermiş, sonra bulaşık eldivenleri giyerek koç başını torbadan çıkarmıştı. Recai gözlerine inanamayarak, ağzı açık, kelleye bakmıştı bir süre.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Selim?"

Selim aldırmazlıkla omuzlarını kaldırdı. "Abi, kasada olan buydu."

Selim de koç başı üzerine epey kafa patlatmıştı. Neden kasada böyle bir şey saklardı ki insan?

Recai koç başının etrafında dolaşıyor, ellerini arkasında kavuşturmuş, ona dokunmadan incelemeye çalışıyordu. Selim, Recai'ye bakarken belki de tek kötü kurban bayramı anısının kendisinde olmadığını düşündü. Sonunda arkadaşı durdu ve gözleri hâlâ koç başında takılı olarak sordu: "Eee? Ne olacak şimdi?"

"Bunu alıp götüreceksin abi. İstedikleri bu olmalı."

"Oğlum, deli misin? Bu siktiri boktan şeyi ne yapsın adam? Bir yanlışlık olmalı."

"Ben işimi yaptım."

Recai eve geldiğinden beri ilk kez dikkatlice, hatta şüpheyle baktı Selim'e. "Bak, eğer bir kelek varsa benimle birlikte senin de başın yanar, koçum."

"Bana güvenmiyor musun abi?"

Selim'in sesi kendini bile şaşırtacak kadar sertti ve etkisini gösterdi hemen. Recai çaresizlikle ellerini iki yana açtı.

"Bilmiyorum. Garip bir durum bu..."

"Bence de. Ama dediğim gibi, kasada olan buydu."

"Adam seninle konuşmak isteyebilir."

Selim bir an düşündü. Bu işe daha fazla bulaşmak istemiyordu. "Bunun ne gereği var ki? Ona da söyleyeceğim farklı bir şey değil."

"O öyle düşünmeyebilir."

"Bak abi... Sen güvendiğin için beni tercih ettin. Biliyorsun, hiç hevesli değildim bu işi yapmaya. Ama sen ısrar ettin. Şimdi ise benden şüphe ediyorsun."

"Ben şüphe etmiyorum, ama adam..."

"Ben adam madam bilmem. Muhatabım sensin. Ona söyle, işimi yaptım, paramı istiyorum."

Recai, gözlerinde kötü bir parıltıyla bakıyordu ona. Böy-

le bir Selim'e alışkın değildi. Başı eğik, sorun çıkarmayan bir adam olarak tanıyordu onu.

"Bu kelleyi de götür giderken..."

Recai, hoşlanmayarak bir daha baktı koç başına.

"Ben onunla konuşana kadar burada kalması daha iyi olabilir."

"Kusura bakma, evimde böyle bir şey istemiyorum. Kötü kokuyor."

"Kokuyor mu? Ben fark etmedim."

Selim sesini çıkarmadı.

"Neyse, bugün kalsın, yarın alırım..."

Selim, aralarındaki gerginliği daha fazla artırmak istemediğinden isteksizce başını salladı.

"Pekâlâ, ama yarın sabah ona kadar almazsan atarım, ona göre..."

"Tamam, tamam, merak etme."

Recai geldiği gibi hızla çıkıp gitmiş, ucuz tıraş losyonunun kokusu kalmıştı geriye. Selim kalın naylona sardığı başı tekrar torbasına koydu, balkona bıraktı ve o gün hiç dışarı çıkmadı. Sevil Hanım'ın evinde neler olduğunu merak ediyordu aslında. Delikanlı içeri girildiğini anlamış mıydı? Bahçe kapısı zorlanmamıştı. Ama doldurulmuş hayvanların olduğu kapı açılmıştı. Genç adam koleksiyonun olduğu odanın kapısını kontrol ettiğinde açık olduğunu görecekti. Bu durumda polisi aramış mıydı acaba? Yoksa ev sahiplerinin gelmesini beklemeyi mi tercih etmişti? İpucu yoktu, parmak izi yoktu, Selim'in poliste kaydı yoktu, yani genel anlamda sorun yoktu. Ama kadın döndüğünde olaydan haberdar olur ve Selim'den şüphelendiğini söylerse, polis de gelir, evde koç başını bulursa işler karışabilirdi. Sevil Hanım ne demişti? "Bana ya da ailemden birinin başına bir şey ge-

lirse..." Evet, kadının olaydan haberdar olması hâlinde onu işaret etmesi mümkündü. Doğrusu Selim bunca araba soyup enselenmedikten sonra, böyle iğrenç bir kelle yüzünden hapse düşerse çok komik olurdu.

Selim, polisin kendine ancak bu yolla ulaşmasının mümkün olacağını düşünerek balkondaki koç başından bir an önce kurtulması gerektiğini düşündü. Başka bir ihtimal daha vardı tabii... Bu ihtimalin daha zayıf olduğunu görüyordu: Evde kalan adam eve girildiğinden emin olmayabilirdi.

Selim bütün gün üstünde pineklediği kanepesinden akşama doğru sıkıntıyla doğruldu. Polisin hemen evine geleceğine artık pek ihtimal vermiyorsa da temkinli karakteri ağır basıyor, koç başını saklaması gerektiğini düşünüyordu. Tam ayağa kalkmıştı ki telefon çaldı. Arayan Recai'ydi. Müşteri malı istiyordu. Recai bir saat içinde gelecek ve koç başını alacaktı. Bu haber rahatlatmıştı Selim'i. Arkadaşı geldiğinde, sabah olduğundan daha suratsız göründü gözüne. Recai hiç bilgi vermeden torbayı aldı ve gitti. Tam kapıdan çıkarken rulo yaptığı planı da onun eline tutuşturdu Selim.

Salona döndüğünde üzerinden bir yük kalkmış gibi hafiflemiş hissediyordu. Recai, işi verenden hiç söz etmemişti. Adam Selim'i görmek istememişti anlaşılan. Ya da daha sonra, koç başını inceledikten sonra böyle bir talebi olacaktı.

Selim etrafı bir daha gözden geçirdi. Sevil Hanım'ın evine girerken kullandığı aletleri kutusuna yerleştirdi. Sonra yabancılaşmaya çalışarak şöyle bir baktı onlara. Bir deste anahtardan başka dikkat çekecek bir şey yoktu kutuda. Her evde bulunması gereken, belki biraz daha tamirata meraklı birinde olabilecek türden aletlerin olduğu çantayı kapattı. Sadece anahtarları ayırmıştı. Onları da elbise dolabının al-

tındaki geniş döşeme tahtasını kaldırarak oradaki zulasına koydu. Artık hazırdı.

Bütün gece yarım yamalak uyuyarak ve en ufak bir seste yerinden fırlayarak sabahı etti. Kahvaltı ederken Ortaköy'e gitmeyi düşündü. Orada dolaşmak, olan biteni, en çok da geldiyse Sevil Hanım'ı görmek istiyordu. Ama bunun yanlış bir davranış olacağının da farkındaydı. Sabretmesi gerekiyordu. Birkaç gün daha beklemeye karar verdi.

Ertesi gün öğle üzeri Recai çaldı kapısını. Adamın suratı perşembe pazarı gibiydi.

"O değilmiş. O, o sadece bir kelle... Allah'ın belası bir kelle," deyip kendini bir koltuğa bıraktı. Artık "büst" demiyordu Recai. Anlamıştı sonunda... Bu ifade nedense Selim'i de rahatlatmıştı.

"Eee? Ne olacak şimdi?"

"Bilmiyorum... Düşünecek..."

Selim perişan bir hâlde olan Recai'ye bakıyordu. Müşteri her kimse pek önemli biri olmalıydı. Recai "düşünecek" derken böyle hissetmişti Selim.

"Peki bizim para ne olacak?"

"Ne parası?"

Selim usul usul sinirleniyordu. "'Ne demek 'ne parası' abi? Büstü getirince paramızı almayacak mıydık?"

"Getirdiğin büst mü?"

"İyi de ben ne yapayım? Söylenen yerde olan buydu."

Recai "kısa kes" gibilerinden bir hareket yaptı.

"Dur bakalım, hele iş bir açıklığa kavuşsun, o zaman alırız paramızı."

"Abi, senin tuzun kuru galiba ama ben çok sıkışığım."

"Biliyorum koçum, ben de öyle... Ama adam ne yapacağına bir karar versin bakalım."

Selim elleri pantolonunun cebinde, ayakta duruyordu. "Ne zaman haber çıkar?"

"Birkaç gün içinde."

"Bak abi, başımı derde soktum, hiç değilse paramı alayım."

"Tamam be koçum, amma uzattın ya! Benim başım senden bin kat belada."

Recai titreyen elleriyle bir sigara yakmıştı. Selim'in içinden adamın suratını dağıtmak geliyordu. Bir yandan sakin olmaya çalışırken, bir yandan da ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Zaten sersem gibiydi, iki gecedir doğru dürüst uyuyamamıştı. Dalacak gibi oluyor, o zaman da doldurulmuş hayvanlardan oluşan büyük bir kalabalığın, ayaklarının bağlı olduğu metal tabanlarla birlikte üzerine doğru uçtuklarını görüyordu. Üstelik hepsinin ağzı tıpkı o odada olduğu gibi karanlık birer mağaraydı sanki.

"Belki eve bir daha girmen gerekebilir."

Recai ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Selim onun neden kalkıp buraya geldiğini şimdi anlıyordu.

"Böyle bir şey yapmam."

Recai ona bakmadan, "Yapman gerekebilir," dedi.

"Ya, çocuk oyuncağı mı bu? Evdekilerin gözü açılmıştır, bir daha girebilir miyim sanıyorsun oraya?"

"Ben de öyle dedim, o zaman 'Ben ayarlarım,' dedi."

"Allah Allah! Neymiş bu adam, peygamber mi?"

Recai boş boş başını salladı. Aklı başka yerdeydi.

"Bak abi... Git, o zatımuhtereme söyle, ben bir daha o eve adımımı atmam. Oraya girecek bir salak bulursanız hiç

durmayın, yollayın. Ama ben bu işte yokum artık. Anladın mı beni?"

Selim, Recai'ye doğru eğilmiş, alçak ama ürkütücü bir ses tonuyla konuşuyordu. Recai ondan kurtulup kalktı, hiç çıkarmadığı paltosunun eteklerini çekiştirerek düzeltti.

"Seninle dostluğumuzun bozulmasını istemem."

"Ben de öyle. Ama boktan bir iş için beni de yakma Recai Abi."

Recai'nin bütün vücudu titriyordu şimdi. Onun acınacak bir hâlde olduğunu ve nedense bu dünya üzerinde pek fazla günü kalmadığını düşündü Selim. Çabucak el sıkıştılar ve Recai çıktı.

Kapıyı arkadaşının peşinden kapatırken doldurulmuş hayvanların olduğu odanın tabanından Recai'ye söz etmeyişi, az önce de birkaç kez olduğu gibi yine aklına geldi. Kanepeye uzanırken kendini hafiflemiş hissediyordu. Doğru olan böylesiydi. Eğer yerdeki döşeme farklılığından bahsetseydi iş uzayabilir, onun da tekrar eve girmesi şart olurdu. Gerçi o eve girecekti ama bunun nedeni bodrumda ne olduğunu merak etmesi değildi elbette.

10
ÖLÜM PERDESİ...
(ATIF YILMAZ/1960)

Tam bir hafta kimseden ses çıkmadı. Ne Recai aradı ne de polisler gelip dayandı kapısına. Bu bir hafta içinde biri yılbaşı gecesi olmak üzere iki gece araba soymak için dışarı çıktı Selim. Birikmiş parası suyunu çektiğinden, zorunlu olarak eski işine dönmüştü. Yılbaşı gecesi bu anlamda hareketli bir geceydi onun için. Ama yine de temiz ve kolay bir araba soygunu öncesi dayanamamış, Ortaköy'e gitmişti.

1996 yılının ilk saatleri diğer gecelerden çok farklıydı. Gayet sakin bir semt olan Fındıkzade'de bile bütün evler sokaklara boşalmış gibiydi. Trafik adım adım ilerliyor, sonsuz far ışığı karanlığı dönüştürüp gece-gündüz arası, ucube bir zaman yaratıyordu. Selim zar zor bulup bindiği takside, mümkün olduğu kadar az nefes almaya çalışarak, huzursuz huzursuz düşünüyordu. İstanbul, midesi hep ağzında olan bir şehir değildi bu gece. Nihayet kusmuş, içindeki fazla-

lıklar iğrenç kokularıyla önüne yığılmıştı. Şehir mutsuzdu. Ama Selim de şehir kadar mutsuzdu.

On biri geçerken ulaşabildi Ortaköy'e. Sokağa girer girmez kapkaranlık Mabeyinoğulları Apartmanı'na baktı. Bilmediği, akıl erdiremediği bir şeyler olduğu duygusu taşıyordu Selim. Bir süredir Sevil Hanım'ı da tehdit eden karmaşık bir planın küçük bir parçası olduğunu düşünüyordu. İzlemekten hiç bıkmadığı filmlerdeki gibi... Filmlerde de iyi insanların etrafında kahpe bir tuzak kurulur ve onlar dünya başlarına yıkılana kadar bundan haberdar olmazlardı. İşte, Selim de o kahramanlar gibi çaresiz bir konumda olduğu fikrine iyice kaptırmıştı kendini. Üstelik beklemekten başka yapacağı bir şey olmadığını bilmek fena hâlde canını sıkıyordu.

Yapraklarını hiç dökmeyen bir ağacın dalları arasında unutulmuş eski Şevrole'nin içine bir kez daha gömülmüş, üşüyerek ve neden orada olduğunu bilmeden beklerken sokaktaki fuzuli kalabalığı izliyordu. Üç-beş genç çocuk saatin on iki olmasıyla kendilerini sokağa atmıştı. Ellerindeki maytapları patlatıyor, hoplayıp zıplıyorlardı. Mabeyinoğulları'nın apartmanından iki sonraki apartmanın kapıcısı da ailesiyle kapıya çıkmış, bu suni eğlence havasına eklenmeye çalışıyorlardı. Birkaç evin penceresi açıldı, erkek-kadın gölgeleri sokakta olan bitene baktı, sonra özel gecenin hatırına seslerini çıkarmayıp geri çekildi. Selim'in aklına evlerin sıcaklığını koruyan bu sıradan pencerelerden çok başka bir pencere ve onun gerisindeki tuhaf, parlak el geldi ama kafasını sallayıp uzaklaştı bu tekinsiz hayalden. Yeri değildi, hiç değildi...

On dakika kadar sürdü curcuna. Sonra çocuklar, ardından da kapıcının ailesi üşümüş olmalıydılar ki evlerine girdiler, büyük apartman kapıları pencerelerin kapanışından

farklı bir sesle örtüldü geceye. Selim tekrar eski sükûnetine kavuşan sokağa, bir dosta, ama kendi gibi yalnız, yapayalnız bir dosta bakar gibi baktı.

Biraz daha bekledi, birkaç sarhoş, kontrolsüz gülüşleri ve bağrışlarıyla geçip gittiler yanından. Selim sokak iyice ıssızlaşınca çıktı Şevrole'den, daha zengin semtlere, orada kendisini beklediğini bildiği lüks arabalara doğru yürüdü gitti.

Yılbaşından sonraki perşembe (4 Ocak) sabahı içindeki bunaltının baskısına daha fazla dayanamadı. Yakalanma tehlikesini de göze alarak tekrar gitti Ortaköy'e. Kahveye girdi, kahveciyle biraz laflad ılar, sonra gazetesinin ardından gözünü eve dikip beklemeye başladı. Dokuza doğru, apartmanın kapısı açıldı ve o genç adamla sakat çocuk çıktı dışarı. Yaklaşık bir saat kadar sonra da bir mucize gerçekleşti; Sevil Hanım belirdi kapıda. Selim nefesini tuttu. Kadın, evine geldiği gün üzerinde olan mantoyu giymişti. Şemsiyesine dayanıp birini arar gibi sağa sola bakındı. O bakınırken iyice gazetesine gömüldü Selim. Kadın biraz daha durdu kapının önünde. Sonra gelen taksiye binip gitti. Selim onun nereye gittiğini biliyordu. Bugün berber günüydü kadının. O da peşi sıra gidebilirdi Nişantaşı'na. Ama bu çok riskli olurdu. Biraz daha oturdu kahvede. Ev hep olduğu gibi sessizdi. Giren çıkan olmadı. Sadece bahçıvan geldi, ön bahçedeki güllerin dibine Selim'in ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler döktü ve gitti.

Öğleye doğru kahveden çıkıp mahallede dolaştı Selim. Ayakkabı tamircisi onu görünce eliyle çağırdı, bir çay ısmarladı. Ev bulup bulamadığını sordu, Selim de Beşiktaş'ta küçük bir daire kiraladığını söyledi. Oradan buradan biraz

gevezelik ettiler ama adam Mabeyinoğulları'ndan, evlerine hırsızlık amacıyla girilmiş olduğundan hiç söz etmedi. Eğer duymuş olsaydı mutlaka anlatırdı, öyle biriydi tamirci. Üstelik bu kadar önemli bir haberle bütün mahallenin çalkalanması gerekirdi. Ama her şey on gün önce olduğu gibiydi. Ailenin konusu bir kez geçti, onda da adam yılbaşından hemen sonra tatilden döndüklerini söyledi, o kadar... Ayakkabı tamircisi soluksuz konuşurken Selim, *Al işte sana film*, diyordu içinden. *Çok istediğin kendi filmini yönet bakalım şimdi.* Onca şey yaşanmıştı. Ama elinde bu "onca şey"in yaşandığını ispat edecek küçücük bir ipucu bile yoktu. Bir hafta önce böyle olması kendisini rahatlatıyorken şimdi boğazını sıkıyordu sanki. Bir rüyadan uyanmış gibiydi. Ayakkabı tamircisi her ne anlatıyorsa pek eğleniyor olmalıydı ki kocaman kahkahalar atıyor, Selim ise kendini dokunsalar ağlayacak kadar kötü hissediyordu. Çayı aceleyle içip kalktı tabureden, dışarı çıktı. Günlerdir telefonla arayıp bulamadığı Recai'ye gidecek, bu işi sonlandıracaktı.

Recai'nin evinde onu bir sürpriz bekliyordu: Kapı mühürlenmişti! Daha ne yapacağına karar vermeden yan dairenin kapısı açıldı ve gençten, önlüklü bir kadın çıktı dışarı.

"Recai'yi mi arıyon?"

"Evet... Yok mu?"

Kadın ıslak ellerini önlüğüne sildi. "Yok, yukarıya çıktı."

Selim kadının işaret ettiği yere, yukarıya doğru baktı. Orada camları çatlak bir çatı boşluğundan başka bir şey yoktu. Başını tekrar kadına çevirdiğinde onun pis pis sırıttığını gördü.

"Öldü koçum... Recai öldü."

Selim'in hiç beklemediği bir şeydi bu. Recai'nin öleceği-

ni hissediyordu ama doğrusu bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Nasıl oldu?"

Kadın omuzlarını silkti. Recai'den pek hazzetmediği anlaşılıyordu. Hatta onun ölümüne sevinmiş gibiydi.

"Kendini astı geçen cuma."

"Astı mı?"

"He... Çok kumar borcu varmış galiba. Böyledir bu işler! Su testisi su yolunda kırılır."

Selim bir kadına, bir Recai'nin kapısına bakıyordu. Demek kendisini görmeye geldikten hemen sonra olmuştu bu iş. Ama neden? Neler olmuştu da Recai intihar edecek duruma gelmişti?

"Arkadaşı mısın?"

Kadın dikkatle ona bakıyordu.

"Uzaktan tanırım."

"Niye geldin ki? Sana da mı borcu vardı?"

"Bir hatırını sorayım dedim, çoktandır görünmüyordu."

Kadın yeniden az önceki gibi sırıttı. Galiba başka türlü gülmesini bilmiyordu. Tekrar eliyle yukarıyı işaret etti.

"İyi ya, vakti gelince orada görüşürsünüz..."

Bu kez onun gösterdiği yere bakmadı Selim. Çabucak çıktı apartmandan. İstiklal Caddesi boyunca yürürken, yaşadıklarını artık ispat etmenin bütünüyle imkânsız olduğunu düşünüyordu. Olan biteni tek bilen Recai'ydi. O da ölmüştü. Belki bu da bir işaretti; işi daha fazla uzatmaması, eski yaşamına geri dönmesi için bir işaret. Her şeyi silip yeniden başlayabilirdi. Soyulacak pek çok araba, izlenecek pek çok film vardı. Unutabilirdi, unutmalıydı. O zaman gözünün önünde, böyle düşünmeye çalıştığında hep olduğu gibi yine Sevil Hanım belirdi. Evine geldiği günkü hâli,

sesi, sigarası... Sigara! Kalbi tekrar hızla çarpmaya başlamıştı Selim'in. Unutmaktan korkarcasına "sigara" diye mırıldandı birkaç kere. İşte, bir tek o sigara vardı. Onca gerilimden, takipten, heyecandan, hatta Recai'nin ölümünden geriye Sevil Hanım'ın kokusunu taşıyan küçük bir izmarit kalmıştı, o kadar.

3. KISIM

VE SONRASI...

(15 ARALIK 1995 – 28 ŞUBAT 1996)

1
BEN BİR DEDEKTİFİM...

Parti (15 Aralık Cuma) Melih için çok uzun sürmüştü. Nihayet misafirler dağılırken Yeşim Hanım ve Bora Bey'le alelacele vedalaşmış, çiftin onu eve bırakma teklifini de kabul etmemişti.

Gece boyunca birkaç kez kapının önüne çıkmıştı. Sevil Hanım'ın adresini istediği adamı da görmüştü bu sırada; sokağın köşesinde, gölgelerin arasına gizlenmiş, duruyordu. Allah'ın ayazında mutlaka soğuktan titreyerek dikiliyordu karanlığın içinde. Peki, onu buna zorlayan neydi? İnsan gece yarısı bir evi neden gözetlerdi? Melih, hırsız olduğunu düşünüyordu onun. Hatta bir ara adama acımıştı bile. Ama kendine duyduğu acıma hissi o kadar kuvvetliydi ki az sonra bir yabancıya duyduğu bu acımayı unutacak ve bir daha hiç hatırlamayacaktı.

Melih sokağın başında bir evin girişine sokulup beklemeye başladı. Adam epey sonra, o tipik yürüyüşüyle önünden geçti, caddeye çıktı. Önlü arkalı ama aralarında epey

bir mesafe olarak biraz yürüdüler. Adamın tuhaf yürüyüşü gündüz olduğu gibi komik görünmedi Melih'e. İçindeki "vazgeç bu işten" diyen sesi susturdu ve adamın peşi sıra bir taksiye atladı.

Şoföre biraz sıkılarak, "Öndeki taksiyi takip et," dedi. Şoför hiç yadırgamadan "olur beyim" gibilerinden başını sallayınca da çok şaşırdı. İnsana garip geliyordu ama belki de böyle olaylarla çok karşılaşıyordu taksi şoförleri. Şoför Tophane civarında sevimsiz bir sırıtışla arkaya dönerek, polis olup olmadığını sordu Melih'e. Melih kırk yıl düşünse aklına böyle parlak bir fikir gelmezdi. Gözleri öndeki taksinin stop lambalarında, sertçe, "Evet, polisim," dedi. Bu tavrı etkili olmuş olmalıydı ki bir daha hiç konuşmadı taksi şoförü.

Takip ettiği adamın arabası Fındıkzade'de bir sokağa girip eski yüzlü evlerden birinin önünde durunca Melih taksiyi durdurmadan yoluna devam etti. Adamın yerini öğrenmişti nasılsa, gerisi kolaydı.

Melih, ertesi sabah Fındıkzade'ye giden bir otobüsün içinde sarsılarak yol alırken masraf olarak Sevil Hanım'dan artı bir ücret istemediğini düşünmüş, zaten bir gece öncesinden beri pek yerinde olmayan keyfi iyice kaçmıştı. Daha akıllı davranmış olsaydı, otobüsle gidiş gelişlerini de taksiyle yapmış gibi parasını alabilirdi kadından. Belki de hâlâ şansı vardı, bunu konuşmak için hiç de geç olmayabilirdi. Sevil Hanım'a adresi ve topladığı bilgileri verince kadın mutlaka çok memnun olacak ve Melih'in bu küçük talebini geri çevirmeyecekti.

Peşinde olduğu adamın sabah kahvedeki yerini aldığını öğrenmişti Sevil Hanım'dan. Bu yüzden gayet rahat, onun oturduğu evin kapıcı zilini çaldı. Esmer, irikıyım kapıcı ölçüp biçerek baktı karşısındakine. Ama adamın yüzündeki

ifadeyi görünce iyi fiziğinin bir kez daha işine yaradığını anladı Melih.

"Buyur beyim?"

"Hüsamettin'e geldim ama hangi dairede oturuyor bilmiyorum."

"Hüsamettin mi? Öyle biri yok bu apartmanda."

Melih çok şaşırmış gibi elindeki krokiye baktı. Ve kapıcının görebileceği gibi ona doğru uzattı.

"Billur Sokak, Firuze Apartmanı... Kaç numara diyor burada?"

İkisi birlikte dikkatle silinmiş, bu yüzden de okunmayan rakama bakıyordu.

"İki numara mı acaba?" dedi Melih.

Adamın gözleri hâlâ kâğıdın üzerindeydi. Sonra kalın parmaklarıyla kafasını kaşıdı. "Hiç okunmuyor valla... Nasıl biri senin bu Hüsamettin?"

Melih ayrıntılara girerek tarif etti adamı. Kapıcının yüzü aydınlandı hemen.

"Ha, sen bizim Selim Abi'yi diyorsun o zaman..."

Melih derin bir soluk aldı ama işi bitmemişti, devam etti: "Selim mi? Kırk yıllık Hüsamettin Selim mi oldu şimdi?"

"Beyim senin bu arkadaşın ansiklopedi satıcısı değil mi?"

"Eskiden ev eşyası pazarlardı."

"Valla senin anlattığın gibi bir tek Selim Abi var bu apartmanda."

"İş değiştirmiştir belki. Hangi dairede oturuyor?"

"Bir numarada oturur."

"Neyse, gelince anlarız, o mu değil mi. Ne zaman gelir?"

"Bilmem ki, onun işi hiç belli olmaz. Akşamüstü bir daha uğra istersen..."

"Pekâlâ, yine gelirim. Sağ olasın."

"Kim aradı diyeyim?"

"Hemşerin Metin geldi dersin."

"Tamam beyim."

"Hadi eyvallah."

Melih otobüs durağına doğru giderken keyiften zıplaya zıplaya yürümemek için zor tutuyordu kendini. Her şey tereyağından kıl çeker gibi çok kolay olmuştu. Evde hazırladığı o basit kroki tahmin ettiği gibi kapıcıyı kandırmaya yetmişti. Üstelik yaptığı ufak sahtekârlık, özgüvenini yeniden kazanmasını sağlamıştı.

Otobüste Beşiktaş'a doğru yol alırken, yarım saat öncesine göre çok daha iyi hissediyordu kendini. Harika bir iş başarmış, küçücük bir iş için beş yüz dolar kazanmıştı. Sevil Hanım ile Olcay gösteriş düşkünü iki geri zekâlıydı sadece. Akıllı olan, becerikli olan kendisiydi. Yaşananlar da böyle olduğunu göstermiyor muydu zaten?

Cumartesi öğleden sonra Sevil Hanım'ı aradı Melih. Kadın adresi yazarken, kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı sesi duyabiliyordu. Sevil Hanım, Melih'in tahmininin aksine, sevindiğini hiç belli etmemişti. Soğuk denmeyecek ama mesafeli bir sesle teşekkür etmiş, telefonu kapamıştı. Ahize elinde, bir süre öylece kaldı Melih. Kadın biraz daha yakın davransa para konusunu açacak, taksi ücretlerini isteyecekti ondan. Ama olmamıştı işte. Omuzlarını silkip ahizeyi yerine koydu.

Çarşambaya kadar (20 Aralık) değişik hiçbir şey olmadı Mabeyinoğulları cephesinde. Melih işini yaptı, Olcay'ı okula götürdü, getirdi. Bu kısa yolculuklar sırasında da zorunlu hâller dışında pek konuştukları söylenemezdi.

Çarşamba akşamı Sevil Hanım yine briç partisine gitmişti. Melih de yine Olcay'la sakin bir gece geçirmiş, yine sözünü etmeden evden gelen o tuhaf sesleri dinlemişlerdi. Ve yine son zamanlarda, hemen her çarşamba gecesi geç saatlerde olduğu gibi Sevil Hanım yeni bir teklifle onun evde kalış süresini uzatmıştı.

"Yılbaşında ne yapıyorsun?"

"Bilmem, bir programım yok henüz..."

"İyi, bir program yapma o zaman."

Melih, Sevil Hanım'ın buyurgan tavrına katlanmaya çalışsa da alttan almak bazen çok güç geliyordu.

"Neden?"

"Hafta sonu Antalya'ya gideceğiz. On gün kadar burada olmayacağız. Akşamları evde birinin kalmasını istiyorum."

Sevil Hanım böyle deyince Melih'in aklına Selim gelmişti. Acaba kadın o konuda ne yapmıştı? Bir ansiklopedi satıcısının adresini öğrenmek işine yaramış mıydı?

"Selim'in eve girmesinden mi korkuyorsunuz yoksa?"

Sevil Hanım hafifçe, ait olduğu sınıfı unutup şaka yapmaya çalışan bir tezgâhtara haddini bildirir gibi gülümsemişti Melih'e. "Bence bundan sen korkmalısın..."

"Henüz teklifinizi kabul etmedim."

"İyi... Kabul edince haber ver. Ama çabuk karar ver lütfen. Eğer kalmayacaksan başka birini bulmalıyım."

Sevil Hanım hemen arkasını dönüp çıkmıştı salondan. Melih'in canı sıkılmıştı. Kadın son zamanlarda ilk günlere nazaran daha özensiz davranıyordu ona. Melih bunun nedeninin paraya hayır diyemeyişi olduğunu gayet iyi biliyordu. O güne kadar Sevil Hanım'dan gelen her teklifi kabul etmişti. Sevil Hanım da zeki bir kadındı ve Melih'in bu zayıf tarafını fark etmişti tabii. Ama onun da paraya ihtiyacı vardı

ve bu çeşme akarken bardağı doldurması gerekiyordu. Para düşüncesi, aklına, *Sevil Hanım ne kadar verecek acaba*, sorusunu getirdi hemen. Yaklaşık on gün evde kalacağına göre, her kim olursa olsun mutlaka iyi bir ücret alacaktı, hele de Sevil Hanım'ın elinin açıklığı düşünülecek olursa...

Melih ertesi gün bu işi başka birine kaptırmanın salaklık olacağına karar vermişti. Hem iyi para kazanacak, hem de on gün Gülce'nin odasında yatacaktı. Bundan başka ne isteyebilirdi ki? Sevil Hanım'ı arayıp evde kalmayı kabul ettiğini söyledi. Kadının teklif ettiği ücret tahminlerinin çok çok altındaydı. On gün için altı yüz dolar! Biraz pazarlık etmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Kadın o insanı üşüten tonlamasıyla, "En çok bu kadar, işine gelirse," demişti. Melih onun sesini kullanmakta usta olduğunu, bu yeteneği sayesinde karşısındaki insanla arasına aşılamayacak mesafeler koyduğunu gayet iyi bilse de, ilk kez kadının böyle amiyane konuştuğuna şahit oluyordu. Evet, hisleri yanıltmıyordu onu, Sevil Hanım iyice küçük görmeye başlamıştı Melih'i.

Can sıkıntısıyla evin içinde dolaşırken daha önce bir hafta sonu için kadının üç yüz dolar ödediğini düşünmemeye çalıştı.

Melih, pazar öğle üzeri Sevil Hanım'la Olcay'ı yolcu etti ve bütün günü Mabeyinoğulları Apartmanı'nda geçirdi. Evde yaptığı ilk şey, Sevil Hanım ile Olcay'ın odasını açma girişimiydi. İki odayı da deliler gibi merak ediyordu. O odaları ince ince karıştırma fikri çarşambadan bu yana Melih'i iyice heyecanlandırmış, evde kalma arzusunu güçlendirmişti. Kendini Olcay'ın gardırobunun karşısında görüyor, makasının pek çok ceket üzerinde özgürce dolaştığını hayal

ediyordu. Ama ne yazık ki iki odanın kapısı da kilitliydi ve Melih buna fena hâlde bozulmuştu. Ona güvenmiyorlar mıydı? O zaman nasıl oluyor da evlerini emanet ediyorlardı?

Doldurulmuş hayvanların olduğu odadan ise uzak durdu. Onun gerisinde olanlar Melih'i hiç ilgilendirmiyordu.

Yine de olabildiğince evin tadını çıkarmaya çalıştı. Kendinden başka kimsenin olmaması onu evin sahibi yapıyordu. Koltuğa oturup ayaklarını sehpaya uzatıyor, mutfak dolaplarını karıştırıyor, ceketini çıkarıp Sevil Hanım'ın çok kıymetli olduğunu söylediği çıplak çocuk heykelinin üzerine atıveriyordu.

Evde, oranın sahibiymiş gibi yaşayıp giderken, bir yandan da kalbinin atışlarını hızlandıran bir ümit besliyordu içinde. Gülce mutlaka bu yalnız gecelerden birinde tekrar kapısını çalacaktı.

Pazartesi okuldan sonra kendi evine uğradı, Mıcır'ın mamasını verdi ve öğleden sonra Ortaköy'e döndü. Betonarme sınavı vardı, istemeye istemeye salondaki masanın üzerindekileri toplayıp kitaplarını açtı. Acıktığını hissettiğinde ise birkaç saatin su gibi akıp gitmiş olduğunu gördü. Alışkanlıkla evi dinledi; insanın beynini oyan ses yoktu o akşam. Salon kapısına yaklaştı, hava tam kararmamıştı dışarıda. Koyulan gölgelerin arasında zorlukla seçilen kameriyeye dikti gözlerini. Sallanan koltuk da kameriyeye çöken karanlıkla birlikte görünmez olmuştu. Bir konuşma sırasında Sevil Hanım koltuğu atmak istediğini söylemiş, Olcay buna izin vermemişti. Tıpkı Yeşim Hanım'ın alaycı tonlaması gibi "Aile yadigârı," demişti. O zaman koltuğun Gülce'ye ait olduğuna iyice emin olmuştu Melih... Bahçe zifiri karanlığa gömülünce salon kapısının kilidini kontrol etti ve masada kendisine yemek yiyecek kadar bir yer açıp mutfağa yollan-

dı. Buzdolabının içine –Yeşim Hanım'lardaki kadar olmasa da– zevkle baktı. Sevil Hanım düşünceli davranmış, çoğu dondurulmuş pek çok yiyecek bırakmıştı Melih'e. Eve geldiğinde buzluktan çıkardığı mezgiti unlayıp kızarttı. Salata malzemesi olmasına rağmen üşendi ve sadece bir bira açtı kendine. Yemek yerken, *Hayat bu işte*, diye düşünüyordu. Her şey yolundaydı. Parası vardı, dersleri iyiydi ve en önemlisi âşıktı. Yüksek sesle, "Bu soğuk aralık akşamında kaç kişi benim kadar mutludur acaba?" diye sordu ve zevkle gerindi sandalyesinde.

Yemekten sonra bira içmeyi sürdürerek, yüzü bahçeye dönük, bir süre oturdu. Her zaman olduğu gibi bahçeyi yine göremiyordu ama camın ötesinde esrarlı ve sonsuzluğa uzanan bir dünya var gibiydi. Böyle olması çok hoşuna gidiyordu Melih'in. Bambaşka bir âlemin az ötesinde olduğunu bilmek, Gülce ile onu ruhani bir çemberle gerçek hayattan ayırıyordu sanki. Neden sonra masayı topladı, bulaşıkları makineye yerleştirmek hiç içinden gelmedi ve bir bira daha alıp televizyonun karşısına yayıldı.

Yatağa girdiğinde saat neredeyse bire geliyordu ve o süre içinde tam beş şişe bira devirmişti. Canı neskafe içmek istediyse de bunu yapmak için yeterli gücü bulamadı kendinde. Sadece içinden gelen çağrıya uyarak, son bir çabayla önce salon camını açtı, sonra sürgülü demiri toplayarak karanlık bahçeye çıktı. Hava buz gibiydi dışarıda... Donmuş, eğri büğrü toprak ise yürümesini zorlaştırıyordu. Kameriyeye birkaç metre kalana kadar yaklaştı. İşte, şimdi her şeyi daha iyi görebiliyordu. Sadece sallanan koltuğu ve eskimeye yüz tutmuş o güzelim masayı değil, kameriyeye sarılmış bahçenin tek gül fidanının yapraksız dallarını bile seçebiliyordu. Ne var ki alkol görüşünü de bozmuştu. Kameriye hareketli

bir zeminin üzerindeymiş gibi kayıyor, ikinci bir kameriyeyle birleşip ayrılıyordu. Sendeleyerek, zorlukla eve döndü. Salon camını kapattı ama ne onu ne de sürgülü demiri çekip kilitlemeyi akıl edebildi. Sevil Hanım'ın bu çok önemli tembihi, alkollü beyninde eriyip gitmişti.

Çok geç bir saatte, gerçekliğinden hiç şüphe etmeyeceği bir ses duydu Melih. Gözlerini zorlukla araladı. Bekledi, arkası gelmedi sesin. Duyduğu, evde kaldığı gecelerde olan o tuhaf ses silsilesine benzemiyordu. Sarhoş olsa da bu farkı ayırt edecek kadar bilinci yerindeydi. Yatağın içinde doğruldu. Aklına hemen Gülce geldi. Başucu ışığını yaktı ve bacaklarını yataktan sarkıtıp oturdu bir süre. Belki de hayallerini süsleyen o müthiş karşılaşma bu gece olacaktı. Zorlukla yürüyerek kapıyı açtı. Başının dönmesine bir de göz kararması eklenmişti. Bir kez daha kulak kabarttı, ev mutlak bir sessizlik içindeydi. Koridor boyunca ışığı açmadan yürüdü, gecenin soluk ışığıyla aydınlanan salona girdi. Yaptığı ilk şey, sürgülü camı açıp bahçeye bakmak oldu. Ama bu bakış birkaç saat önce olduğu gibi ne ona huzur vermiş ne de kendini daha mutlu hissetmesini sağlamıştı. Sadece sonsuz bir boşluk hissi dolmuştu içine. Gece, karanlık ve ıssızlık... Kameriyede en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Ne o usulca aydınlanış ne de kendi kendine sallanan koltuk. Bir şeyler olur ümidiyle biraz bekledi, sonra hayal kırıklığı içinde kapıyı kapadı. Az önce duyduğu o sesin hiç de özel bir anlam yüklenmeyecek bir kaynağı olduğunu düşünüyordu artık. Ama odasına dönerken koleksiyonun olduğu odanın kapısının altında bir an için belirip kaybolan ışık huzmesini gördü. Hiç düşünmeden kapı koluna uzandı, ne var ki kapı açılmadı. Gerçi bu kapının kilitli olduğunu biliyordu. Ama o tuhaf gecedeki ışığı hatırladı. Kapının altından sızan ışık

da kameriyeyi aydınlatan ışığa benziyordu. Bu demekti ki, Gülce oradaydı! Gülce'nin hayalini daha sonra o doldurulmuş hayvanların arasına yerleştirmeyi hiç başaramasa da, o an kapıyı açmaya çalıştı Melih...

Neden sonra, omuzları düşük, döndü ve ayaklarını sürüyerek yatağına ulaştı. Bir süre uyanık kalmaya çalışarak bekledi. Ama fazla dayanamadı ve rüyasız, koyu bir uykuya daldı.

Ertesi gün öğleye doğru hafif bir baş ağrısıyla uyandığında geceyi pek de net olmayan bir biçimde hatırladı. Henüz ayılmamış kafasıyla büyük bir tehlike atlatmış olabileceğini düşündü. Belki de eve biri girmişti? Bir hırsız ya da bir katil? Olamaz mıydı? Her ne kadar Gülce'nin gelmiş olma ihtimalini hâlâ birinci sırada tutsa da içeriye birinin girmiş olması pekâlâ mümkündü. Yahut yanılmıştı, ışık falan yoktu. Fazla içki, ona küçük bir oyun oynamıştı belki de, kimbilir... Yine de zayıf bir sorumluluk duygusuyla kalktı, oda kapılarını kontrol etti. Hepsi kilitliydi. Sadece doldurulmuş hayvanların olduğu odayı açmaya cesaret edemedi. Ayık kafayla, kapının arkasında Gülce'nin onu beklemediğini ve o odada olanları görmeye dayanamayacağını gayet iyi biliyordu. Sadece eğilip değişik kilit sistemine yakından baktı, bir tuhaflık göremedi. Yine de eli bir süre kararsız, kapı kolunun üzerinde kaldı, sonra uzaklaştı oradan.

Açık olan tek yer salondaki kapı ve ardına dek toplanmış olan sürgülü demir kapıydı. Sanki hemen biri gelmek üzereymiş gibi çabucak ikisini de kilitledi ve geceyi unutmaya çalıştı.

2
SENİ KAYBEDERSEM...
(ATIF YILMAZ/1961)

Selim perşembe günü (4 Ocak) büyük bir hayal kırıklığı içinde döndü evine. Recai ölmüş, koç başı bilinmeyen bir adama gitmiş ve işi bitmişti. Yatağına girmek, uyumak, uyumak, uyumak istiyordu. Olmayacağını gayet iyi bilse de tek dileği, uyandığında her şeyi unutmaktı. Hiçbir şey yemeden erkenden yattı. Bölük pörçük bir uykudan sonra gözlerini açtığında saat on ikiyi geçmişti. Kendini hâlâ iyi hissetmiyordu ama yorgun bedeni biraz olsun dinlenmişti. Yatağından çıkmadan, son bir buçuk ay içinde yaşadıklarını bir daha geçirdi aklından... Hatırlamak acı verse de bir şeylerin sahiden yaşanmış olduğu duygusunu güçlendirdiğinden, gözlerini kapayıp geçmişe küçük yolculuklar yapmaktan kendini alıkoyamıyordu.

Gecenin bir yarısı kanepeye uzanmış, başrollerini Göksel Arsoy'la Nurhan Nur'un paylaştığı *Seni Kaybedersem* adlı filmi seyrediyordu. Göksel Arsoy'un yüzü kaplamıştı ekra-

nı. Selim kendini gördü onda ve "Seni kaybedersem," dedi Göksel Arsoy'la birlikte. Tam o sırada çaldı telefon. Bu çok seyrek olan bir şeydi ve her telefon sesi bir bela habercisi gibi gelirdi Selim'e. Recai'nin yıllar sonra kendisini aradığı o kasım akşamı geldi aklına ve sıkıntıyla açtı telefonu.

"Evet?"

"Sen Selim misin?"

Ses, bir okyanusun dibinden geliyormuşçasına boğuktu.

"Evet... Siz kimsiniz?"

"Yalnız mısın?"

Selim bir an telefonu kapatmayı düşündü, sonra sinirli bir tonda, "Siz kimsiniz?" diye tekrarladı.

"Ben Recai'nin arkadaşıyım. Hani şu büst işi vardı ya..."

Selim, Recai'yi ve onunla gelen tatsız günleri unutmaya, sadece Sevil Hanım'a yoğunlaşmaya çalışırken geçmişi bugüne taşıyan o boğuk sesle yeniden gerçek hayata tepetaklak yuvarlanıvermişti.

"Eee?"

"O işi ne zaman bitireceksin?"

Selim son bir çabayla üste çıkmaya çalıştı. "Ben yapacağımı yaptım ama paramı alamadım."

"İş bitmedi ki. Getirdiğin doldurulmuş bir koç başından başka bir şey değil."

"Bana söylenen yerde o vardı."

"Ben sana başka bir yer söyleyeceğim."

Selim derin bir nefes alırken elinin acıdığını fark etti. Ahizeyi öyle sıkıyordu ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Başka birini bulun. Ben yokum artık."

"Başka biri yok. Sen başladın, sen bitireceksin."

Adamın sesi insandan çok robota benziyordu.

"Bak, anlatamadım galiba... Ben bana söyleneni yaptım. Para falan da istemiyorum, bırakın peşimi..."

Kısa bir sessizlik oldu telefonda. Arkadan gelen araba seslerini duyabiliyordu Selim. Adam, bir telefon kulübesinden arıyor olmalıydı.

"Recai'nin başına geleni biliyorsun, değil mi?"

Selim şaşırmadı, sanki halihazırda bildiği bir şeyi duymuştu. Zaten Recai'nin ölümünde bir çapanoğlu olduğunun farkındaydı. Ama adamın tehdidi de etkilememişti onu. Ölmekten korktuğu bir dönemde değildi.

"Böyle tehditlere pabuç bırakmam."

"Ben senden söz etmedim ki..."

Adamın sesi değişmişti. Selim onun konuşurken sırıtıyor olabileceğini düşündü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin sevdiğin kimse yok mu bu hayatta?"

Selim televizyona baktı, Nurhan Nur'un çoktan unutulmuş, acı dolu yüzünü gördü. Birini sevmek... Bu, o kadar yabancı olduğu bir histi ki! Ama işte şimdi, adamın öylece dümdüz sorduğu bu soruyla ilk defa Sevil Hanım'ı sevdiğini düşünüyordu. Kan beynine sıçradı. Karşısındaki piç, Sevil Hanım'a olan duygularını biliyor ve sevdiği kadını yok etmekle tehdit ediyordu onu.

"Ne istiyorsun?"

"Hah, şöyle yola gel bakalım! Sadece bir daha eve girecek ve gerçek büstü alacaksın."

"Nerede o?"

"Odanın tabanında... Orada bir kapak var."

Selim, kendi kendine sırıttı. Bir adım öndeydi adamdan... "Bana verilen planda öyle bir şey yoktu."

"Aslında biraz dikkatli olsan fark ederdin."

"Siz bana kasa dediniz, ben de..."

"Neyse, aşağıda küçük bir mahzen var. Büst orada olmalı."

"Olmalı mı? Ya yoksa?"

"Başka bir ihtimal yok."

Adamın durumdan emin olmadığını anlamıştı Selim. Girecek ve arayacaktı. Ondan beklenen buydu.

"Oraya nasıl gireceğim?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?"

"Hırsız olan sensin. Recai senin işinde çok iyi olduğunu söylemişti. Şimdi göster bakalım maharetini..."

Selim, bu hem meydan okuyan hem de onu onurlandıran tavra çabucak kapılmıştı. Adam haklıydı; Selim işinde iyiydi ve hiçbir gizli giriş elinden kurtulamazdı. Hafifçe dikleşti olduğu yerde. Ne zamandır aklını kurcalayan o mahzene girememiş olma fikri, şimdi iyiden iyiye tahrik ediyordu onu. Üstelik böylece sevdiği kadının hayatını da kurtaracaktı. Selim, epeydir aklına gelmeyen, kendi filminin içinde kayıp gittiği duygusuna yeniden kapıldı ve çok hoşlandı bundan.

"Evdekiler daha sıkı önlem almış olabilirler."

"Sanmam..."

"Ben emin olmadan girmem bir daha."

Adam içini çekti telefonun diğer ucunda. "Ne önlem alacaklar ki? Özel koruma mı tutacaklar? Ya da kamera mı yerleştirecekler?"

"Neden olmasın? Belki alarm bile taktırmışlardır."

"Öyle bir şey olsa ben bilirdim."

Kısa bir sessizlik oldu. Selim kıskançlıkla düşündü; adam aile hakkında ne çok şey biliyordu?

"En fazla, odanın kilidini yenilemişlerdir, onu da açarsın nasıl olsa..."

Selim düşündü, açardı; ne kadar gelişmiş bir model olursa olsun, elinden kurtulacak bir kilit sistemi yoktu.

"Çarşamba akşamı eve girebilirsin. O gece Sevil Hanım briç partisine gidiyor ve çok yorgun dönüyor."

"Yani onlar evdeyken gireceğim içeri, öyle mi?"

"Başka zaman yok. Uykuları derindir, merak etme."

Adam yine sırıtıyor olmalıydı. Uykularının derin olduğunu nasıl biliyordu ki bu herif! Selim, az önce Sevil Hanım tehdit edildiğinde bile bu kadar öfkelenmemişti. Kendini kontrol etmeye çalışarak konuştu: "Biraz avans istiyorum."

"Tamam. Beş bin dolar yatırırım hesabına. Söyle hesap numaranı."

"Recai'nin hakkını da istiyorum."

Selim blöf yapmıştı. Recai'ye para verecek olan kendisiydi. Adam, artık çok oluyorsun gibilerinden bir ses çıkardı.

"Peki, senin alacağının üçte birine anlaşmıştık Recai'yle... Ama onu sonra veririm. İş bittikten sonra."

"Tamam."

Selim hesap numarasını verdi. "Para gelmeden eve girmem, ona göre..."

"Merak etme. Pazartesi hesabına bak."

Telefon kapandı. Selim, sanki konuşacakları başka bir şeyler daha varmış gibi, elinde ahizeyle olduğu yerde kalakaldı. Neden sonra yapacağı işin zorluğu dank etti kafasına. *Ya yakalanırsam*, diye düşündü. O zaman sadece Sevil Hanım'ı korumak için böyle bir şey yaptığına kim inanırdı ki? Dikkatli olmalı, hiçbir açık kapı bırakmamalıydı.

3
EVE BİRİ Mİ GİRMİŞ?

Sevil Hanım ile Olcay geldikten sonraki birkaç gün boyunca Melih birinin, "Eve hırsız girmiş," demesini huzursuzluk içinde bekledi. Kimseden ses çıkmayınca da pazartesi gecesi yaşadıklarının alkolün neden olduğu bir halüsinasyon olduğunu düşündü ve çabucak unutulması gereken bir anı olarak hafızasının uzak köşelerine iteledi.

Günler yine sıradan akışını bulmuştu. Bir süre Sevil Hanım heyecanlı heyecanlı tatil anılarını anlatmış, sonra ev eski sükûnetine kavuşmuştu. Melih, Olcay'ın yılbaşı öncesine göre biraz daha durgunlaştığını, daha sinirli ve tahammülsüz biri hâline geldiğini görüyordu. Önce taksiyle okula gidip gelmelerine söylenmeye başladı. Giderek ağırlaşan kış şartlarında mecburen böyle yaptıklarını anlamak istemiyor, "Temiz hava alamıyorum hiç..." diye surat asıyordu. Melih onun şımarıklık yaptığını düşünüyordu. "Temiz hava istiyorsan, odandaki camı aç, otur," demek dilinin ucuna kadar

gelse de pozisyonu gereği diyemediğinden için için öfkeleniyordu çocuğa.

Nihayet, Antalya'dan dönmelerinden bir hafta kadar sonra bir çarşamba gecesi ağzından baklayı çıkardı Olcay: "Melih, biz evde yokken tuhaf bir şey oldu mu?"

Sevil Hanım briç partisine gitmişti (10 Ocak Çarşamba). İkisi de yemeklerini yemiş, televizyonda bir futbol maçı izliyor ve kahve içiyorlardı. Melih, Olcay'ın sorusuyla, o aklından silmeye çalıştığı gecenin koşa koşa kendisine doğru geldiğini gördü. Sakin olmaya çalışarak, "Ne gibi?" diye sordu.

O geceyle ilgili olarak ne bahçeye açılan salon kapısını ve sürgülü demir kapıyı açık unuttuğunu ne evde bir ses duyduğunu ne de koleksiyonun olduğu odanın kapısının altında ışık gördüğünü söylemeye niyeti vardı.

"Koleksiyonun olduğu odaya girmişler."

Melih'in boğazı kurudu, aklına ilk geleni söyledi: "Ben hep evdeydim. Biri girmiş olsa mutlaka duyardım."

Olcay uzaktan kumandayla televizyonun sesini kıstı.

"Kapının özel bir kilit sistemi vardı, biliyorsun. Onu açmışlar."

"İyi de neden?"

Durum Melih'e hiç de mantıklı gelmiyordu. Geçen günlerde kendini rahatlatan ama o an hiç işe yaramayan soruyu yine sordu kendine: *Neden doldurulmuş hayvanların olduğu bir odaya girmek ister ki insan?*

Olcay ona bakmadan konuştu: "Bilmiyorum... Manyağın biri olmalı."

Melih bu "manyak" kelimesini üstüne alındı. "Bak, benim gerçekten hiçbir şeyden haberim yok."

Olcay sesini çıkarmadı.

"Peki bir şey alınmış mı içeriden?"

"Hayır..."

Melih azıcık rahatladı. "Tuhaf..." Olcay susuyordu. Melih onun onayını bekleyerek yineledi: "Tuhaf değil mi?"

Olcay o donuk hâliyle, başka bir şey düşünüyormuş gibi omuzlarını kaldırdı. "Bilmem, öyle galiba..."

Melih içinden hiç gelmese de kendini temize çıkarmak için sordu: "Neden polise haber vermedin?"

"Önemli bir olay değil..."

Ama Melih bunun Olcay için pekâlâ çok önemli olduğunu bir süredir devam eden tatsız hâlinden çıkarabiliyordu.

"Sevil Hanım biliyor mu?"

Olcay bir yerine iğne batmış gibi hızla ona doğru dönüp, "Hayır," dedi ve Sevil Hanım'da da olan o buyurgan tavırla hemen ekledi: "Bilmesini de istemiyorum, tamam mı?"

Melih ellerini dostça açtı ve gülümsemeye çalışarak, "Elbette" dedi. "Hiç endişelenme."

İkisi de susup yeniden televizyona döndüklerinde Melih tehlikeyi atlatıp atlatamadığını düşünüyordu. Bir yandan neden birinin o odaya girmek istediğini anlamaya çalışırken, bir yandan da bu belanın ne kadar büyük olduğunun ve kendisine ne kadar sıçrayabileceğinin hesabını yapmaya çalışıyordu. Eğer eve biri girmişse bira içip sızdığı saatlerde olmalıydı. Televizyona görmeyen gözlerle bakarak, istemeye istemeye o geceyi düşünmeyi sürdürdü. Adamla burun buruna gelebilir ve şimdi hayatta olmayabilirdi. Karşılaşmamaları büyük şanstı doğrusu. Birden aklına Selim geldi. Acaba o muydu eve giren? Adamın tedirgin edici görüntüsünü getirdi gözlerinin önüne, sonra o görüntünün karanlıklara sinmiş vaziyette, hemen az ötesinde, doldurulmuş hayvanların arasında, elinde bir silahla beklediğini düşün-

dü. Ağır bir sıkıntı duygusu içine çöreklendi, belli etmeden baktı Olcay'a. Çocuk dikkatle maçı izliyordu. Az önce konuşulanları çoktan unutmuş gibiydi. Melih, Kadir'in nasıl bir tuzakla işten uzaklaştırıldığını hatırladı, bu kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Her şeyin yolunda gittiği şu günlerde böyle tatlı bir işi kaybetmek istemezdi doğrusu. Hem de tam para biriktirmeye başlamışken...

"Senden birini izlemeni isteyeceğim."

Melih duyduklarına inanamayarak baktı ona. Olcay'ın gözü ise hâlâ televizyondaydı.

"Kimi izleyeceğim?"

"Kabul ediyor musun?"

"Bilmem, işi anlayalım, ona göre..."

"Önce söyle, kabul ediyor musun?"

"Ya deli misin sen oğlum, kim bu? Bilmeden olmaz."

"Bir adam..."

"Çok açıklayıcı oldu, teşekkürler."

"Karşı kahveye geliyor. Sıska biri. Tuhaf bir yürüyüşü var. Belki dikkatini çekmiştir."

Melih şaşkınlıktan elindeki fincanı düşürecekti. Olcay da bunu fark etti: "Ne oldu?"

"Yok bir şey..."

"Adamı duyunca çok şaşırdın sanki. Onu tanıyor musun yoksa?"

"Saçmalama, nereden tanıyacağım."

"Onun oturduğu yeri öğrenmeni istiyorum."

"Neden?"

"Seni ilgilendirmez. Karşılığında üç yüz dolar veririm."

Melih dudak büktü. Bu işin piyasasını biliyordu artık. "Beş yüz dolar."

"Dört yüz."

"Pekâlâ."

"Ne zaman sonuç alırım?"

"Yarın akşam."

"Tamam." Olcay elini cebine soktu, iki yüz dolar çıkardı. "Kalanı iş bitiminde."

Melih iki yüz doları cüzdanına yerleştirirken teyzenin yeğenden daha hesapsız biri olduğunu düşünüyordu.

"Ayrıca yine aramızda kalacak. Bunu da bilmeyecek kimse."

Bu "kimse" Sevil Hanım'dı. Sanki Olcay'la Sevil Hanım onlardan başka kimsenin görmediği bir satranç tahtasında ölümüne kafa patlatıyorlardı.

"Neden hepsini vermiyorsun ki? Dört yüz doları alıp kaçacak değilim herhalde..."

"Olsun, işe biraz polisiye hava katalım."

Olcay pis pis sırıtıyordu. Ama bu kez hiç aldırmadı Melih. Elindeki kozların giderek çoğaldığını görüyordu. Eve birinin girmiş olmasını da adamı takip etmesini de Sevil Hanım'ın bilmeyecek olması şimdilik önem taşımıyordu. Ama zaman içinde şartlar değişebilir, bu bilgiler sayesinde Olcay hem para sızdırılacak hem de manevi olarak eziyet edilebilecek biri hâline gelebilirdi. Melih çocuğu giderek köşeye sıkışan bir fareye benzetiyordu. Kendisi de iri bir kedi olup o çaresiz fareyle oynamayı, ona ecel terleri döktürüp yavaş yavaş ağır yaralar vermeyi çok istiyordu.

4

KISKIVRAK...
(HALİT REFİĞ/1986)

Selim, Çarşamba (10 Ocak) günü sabaha karşı üçte Ortaköy'deki evin sokağındaydı. Rüzgâr yoktu, belki de bu yüzden keskin bir kükürt kokusu çökmüştü semte. Usulca, artık aşina olduğu aralığa saptı, teldeki açıklığı buldu ve bahçeye atladı. Son iki gelişine kıyasla kendine çok daha fazla güven duyuyordu bu kez. Şatodaki sevgilisine ulaşacak bir şövalye gibiydi. Ama prenseslere kavuşmanın hiç de kolay olmadığını, aşması gereken engellerin büyüklüğünü gayet iyi biliyordu. Hem kahramanları sevmez miydi prensesler? Bedel ödemeden, tehlikeye atılmadan, hatta yaralanıp kanını dökmeden hangi prenses dönüp bakardı adama? Başını bilinçsizce apartmana doğru kaldırdı, hiç ışık yoktu. Bu biraz daha rahatlattı onu. Önce bahçe duvarını aştı, sonra da binayı kendine siper ederek salon kapısına yaklaştı. Sürgülü demir de kapı da bu kez kilitliydi. Ama tedbirli gelmişti Selim. Önce demir kapının kilidini açtı, sonra olabildiğince

sessizce kapı camını kesti. Elini soktu, kilidi açtı. Az sonra içerideydi. Soluk alıp kulak kabarttı. Çıt çıkmıyordu evde. Adamın dediği gibi, derin uykuda olmalıydılar. Sıcak salonun ortasında dikilirken kendine şaşıyordu. Daha önce bu eve girdiğinde o genç çocuktan başka kimse yoktu, onu da adamdan saymıyordu... Yine de nasıl heyecanlıydı o gece! Şimdi ise hem Sevil Hanım hem Olcay yataklarında mışıl mışıl uyurken eve girmişti ve en küçük bir korku duymadığı gibi, kendi evindeymişçesine rahattı.

Salondan çıktı, sola döndü, koridorun kapısını açtı. Adam doğru söylemişti. Koleksiyonun olduğu odanın şifreli kilidi yenilenmemişti. İçeri girdiğinde hayvanların gözlerini dikmiş, ona bakıyor olmalarından etkilenmedi Selim. Sadece kokuya dayanmak zor geliyordu. Fazla oyalanmadan zeminde farklı ses veren döşemeyi bulmaya çalıştı. Bu kez yan odada Sevil Hanım'ın olduğunu bilmek daha dikkatli davranmasına neden oluyordu. Diz çökmüş, eliyle hafif hafif vuruyordu ahşap döşemeye. Parmakları, odanın ortalarına doğru aradığı yeri buldu.

"Kim var orada?"

Selim boş bulundu, el fenerini yere düşürdü. Karşısında Sevil Hanım duruyordu. Üzerinde Selim'in rengini seçemediği askılı bir gecelik vardı ve eski model, büyükçe bir tabancayı iki eliyle birden kavramıştı. Selim filmlerde olduğu gibi iki elini havaya kaldırdı, mutlulukla kadının kokusunu içine çekti. Tuhaftı ama hâlâ korkmuyordu.

"Kimsin sen?"

Selim hiç sesini çıkarmadı. İçerisi neredeyse karanlık denecek kadar loştu. Gizlenmiş bir ışık kaynağının mat ışığı hafifçe aydınlatıyordu odayı. Sadece fenerin güçlü ışığı bir tilkinin gözlerine takılmış projektör gibi ışıl ışıl parlatıyordu

onu. Az sonra yaşanacaklar tilkiyi olayın kahramanı yapacaktı sanki. Kadın bir adım daha yaklaştı.

"Sen ha? Ansiklopedi satıcısı!"

Başını eğdi Selim.

"Ne arıyorsun burada?"

Selim sesini çıkarmadı.

"Büst için mi geldin?"

Kadın nedense alçak sesle konuşuyordu. Yeğeninin uyanmasını mı istemiyordu?

"Sana bir şey sordum."

Selim başını salladı.

"Ama bulamadın..."

Sevil Hanım bir adım daha yaklaştı Selim'e. Selim bu durumdan kendini nasıl kurtaracağını düşünmüyordu o sırada. Beyni tamamen durmuştu. Tek yapabildiği, kadının kokusunu bilinçsizce, derin derin içine çekmekti.

"Kim tuttu seni?"

"Bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum? Paranı kim verdi, kiminle konuştun bu iş için?"

"Telefonla aradılar, parayı da hesabıma yatırdılar."

"Kim yatırdı?"

Selim bankaya gittiğinde parayı kimin havale ettiğini öğrenmişti. Bu ismi söylemenin bir tehlikesi olup olmayacağını tarttı kafasında. Ama adı gibi emindi, adam sahte bir isim kullanmıştı.

"Nejat Kumcu."

"Kim bu?"

"Dedim ya, tanımıyorum."

Selim hâlinden memnundu. Sanki ikisi bambaşka bir ortamda sohbet eder gibiydiler. Farkında olduğu tek şey, bu

zamanın tadını çıkarması gerektiğiydi. Nasılsa birazdan polisler gelecek ve her şey bitecekti.

"Bana bak!"

Selim kafasını kaldırdı ve kadının pek de sıkıca kavramadığı tabancaya takıldı gözü.

"Ona söyle, burada büst falan yok."

Selim yeniden başını salladı.

"Şimdi defol git!" Selim anlamayarak baktı Sevil Hanım'a. Polis çağırmayacak mıydı? O da aklından geçenleri bilmiş gibi devam etti: "Polis çağırmayacağım. Ama bir daha böyle bir şey yaparsan hiç acımam, bilesin."

Hızlı adımlarla dışarı çıkarken Sevil Hanım'ın çıplak kolu ceketine değdi Selim'in. Bu ilk temas başını döndürdü, durdu, kadına döndü, tıpkı Göksel Arsoy'u andıran bir tonlamayla, "Seni kaybedersem," dedi usulca. Kadın hiç kıpırdamadı, gözleri daha da irileşerek baktı Selim'e. O an, Selim'in beyninde Sevil Hanım'ın gözleri Nurhan Nur'un gözleriyle yer değiştirdi. Kadın şaşkın ya da korkmuş gibi bakmıyor, aksine anlıyor, hak veriyor, hatta seviyordu onu.

Selim az sonra bahçenin dışında, daracık aralıktaydı. Mutlulukla gözlerini kapattı, biraz olsun soluklanmak için duvara dayandı ama çok uzun sürmedi bu hâli. Kötü bir ürperişle geri döndü ve ikinci katın penceresinde uzun saçlı, elinde soluk ışıklı bir kandil taşıyan kadını gördü. Selim onun yüzünü seçemese de kadının kendine baktığını biliyordu. Az önce gerçek bir tehlike karşısında kılı kıpırdamamıştı da şimdi uzaktaki belli belirsiz bir hayal bütün gücüyle yüreğini avuçlamış, sıkıştırıyordu. Gözlerini bu kez korkuyla sımsıkı kapatıp geri geri yürüdü. Ancak arkadaki evin duvarına çarpınca araladı gözkapaklarını. Yukarıdaki pencere karanlık bir delikti artık. Orada kimse yoktu. Tam o sırada

alt katın salonu aydınlandı. Sevil Hanım bahçe kapısında belirdi. Arkadan vuran ışık dağınık saçlarına tuhaf bir renk vermişti. Kadın etrafa bakınırken Selim sokağa çıkmış, hızlı adımlarla caddeye ulaşmaya çalışıyordu.

5
GALİBA UCUZ KURTULDUM...

Melih perşembe sabahı (11 Ocak) Ortaköy'e geldiğinde kapıyı açan yardımcı kadın az önce cinayeti görmüş hizmetçi yüzüyle içeri aldı onu. Olcay ve bahçıvan salondaydı. Olcay çabucak Melih'e baktı, sonra başını yeniden bahçıvana çevirdi. Bahçıvan, Melih'in gelişini duymamış gibiydi. Salon kapısının büyük camının macunlarını söküyordu. Adam camı yerinden çıkarınca dikkatle duvara dayadı. Melih o zaman camdaki yuvarlak deliği gördü. Bir sürü şey birleşti kafasında ve hâline şükretti. Eğer yılbaşı öncesindeki gece kapıyı açık bırakmasaydı cam değiştirme işi on gün önce gerçekleşecek, Sevil Hanım da olayı o zaman öğrenmiş olacaktı. Böyle bir durumda sorumlu tutulacak olan da kendisiydi.

Melih daha tek kelime etmeden Sevil Hanım girdi içeri. "Görüyor musun olanları?"

"Hırsız mı girmiş?"

Sorusu anlamsızdı, her şey ortadaydı zaten.

"Evet... Bu ne cesaret, anlamıyorum. Hem de biz evdeyken..."

Olcay hafifçe sırıtarak Melih'e baktı. Melih ortak sırlarını hatırlayarak kıpkırmızı kesildi.

Sevil Hanım sinir içinde salonda dolaşıyor ve olayı anlatıyordu. Sabaha karşı eve girmişti adam. Sevil Hanım'la salonun kapısında karşılaşmışlardı. Allah'tan adam Sevil Hanım'a bir zarar vermemişti.

"Onunla yüz yüze mi geldiniz yani?"

Sevil Hanım başına gelenler önemli değilmiş gibi omuzlarını kaldırdı. "Ben pabuç bırakmam böyle çapulculara."

"Teyzem Kalamiti Jane'in ruhunu taşıyor..."

"Olcay, lütfen... Bu dalga geçilecek bir konu değil."

"Adamı gördünüz mü?"

"Yüzünde maske vardı."

"Hay Allah! Bir şey almış mı?"

"Hayır, anlaşılan fırsat bulamamış."

Melih giderek daha da tedirgin oluyordu. "Polis gelmedi mi?"

Sevil Hanım sanki çok korkunç bir şey söylemiş gibi Melih'e baktı. "Polis mi? Buna ne gerek var ki? Şimdiye kadar hangi eve giren hırsız yakalanmış, söyler misin bana?"

Olcay gözü yeni camı yerine oturtmaya çalışan bahçıvanda, sırıttı. "Sen varken polise ne hacet Melih? Bütün soruları sordun!"

Melih tekrar kızardığını hissetti, içinden küfretti bu berbat fizyolojik yapısına. "Ben sadece parmak izi falan bırakmıştır diye dedim."

Sevil Hanım sinirli bir nefes çekti sigarasından. Onun bu hâlinin ne anlama geldiğini biliyordu artık Melih. Kadın, bedeniyle, "Konu kapandı!" diyordu.

"Bıraksa ne olacak Allah aşkına!"

Melih, sadece olayın dışına çıkabilmek için yeni camı yerleştirmeye çabalayan bahçıvana yöneltti dikkatini. Adamı daha önce pek çok kez görmüştü. İriyarı biriydi, kırk yaşlarında olmalıydı. Sabahları genellikle ön ya da arka bahçede çalışırdı. Birkaç kere adama, "Günaydın," demiş ama cevap alamamıştı. Bahçıvan lütfedip ona bakmamıştı bile. Melih, belki de varlığı ile yokluğu pek fark edilmeyen tiplerden olduğundan, ne adını ne de doğru dürüst yüzünü hatırlıyordu onun.

"Neyse ki Tahsin'in elinden her iş geliyor."

İşin tuhaflığını o zaman kavradı Melih: Bahçıvan cam değiştiriyordu! Bir camcı çağırmamıştı Sevil Hanım. Olayın mahallede duyulmasını istemiyor olmalıydı. Polise haber vermemesinin asıl nedeni de bu endişeydi elbette. Dokunulmaz "Mabeyinoğulları ailesi" sendromu...

Melih, Tahsin'in camı dengelemekte zorlandığını gördü, yardım etti. Birlikte camı kaldırdılar. Melih geldiğinden bu yana adamın ağzından tek kelime çıkmamıştı.

"Sağ tarafı biraz daha kaldırır mısın?"

Tahsin ne cevap verdi, ne de onun dediğini yaptı.

"Tahsin sağır ve dilsizdir."

Olcay hâlâ sırıtıyordu. Melih koca camı yerine oturtmak için kan ter içinde debelenirken Olcay'ın alaycı hâline çok sinirlenmişti. O hırsla kaldırdı camı ve Tahsin'le birlikte yuvasına yerleştirdiler.

"Bravo... Ne kadar kuvvetliymişsin!"

Melih, Olcay'a ters bir bakış fırlattı. Sevil Hanım yardımı için ona teşekkür etti. Tahsin delik camı bahçeye taşıdı, az önce çalışırken gösterdiği özenle küçük parçalar hâlinde kesti onu, gazeteye sardı ve çıktı salondan.

Evden ayrılmadan önce Sevil Hanım holde, yalnız kaldıkları bir sıra Melih'in eline bir zarf tutuşturdu. Bu esnada Melih'in parmakları kısa bir süre kadının sıcak avcu içine hapsedildi.

"Melih, dün gece olanlar burada kalacak, tamam mı?"

Melih anlamıştı, kendisinin de bilmediği, geçmişte kalan pek çok benzeri gibi bu olay da Mabeyinoğulları Apartmanı'nın kasvetli duvarlarının gerisine saklanacaktı.

"Elbette, merak etmeyin."

Melih, Olcay'ı okula bıraktıktan sonra bakabildi zarfın içine. Sır tutmanın bedeli yüz dolardı Sevil Hanım için...

12 Ocak Cuma akşamı Etiler'deki lüks evin kapısını Yeşim Hanım açtı. Bora Bey yoktu ve o gece gelmeyecekti. Bu bilgi Melih'in içine büyük bir ferahlık duygusu saldı. Yol boyunca, Bora Bey'in o bakımlı dişlerini sergileyen gülümsemesiyle kendisine sıkı sıkı sarılacağını düşünerek iyiden iyiye gerilmişti. Belki de bu nedenle Yeşim Hanım'ın ikram ettiği Fransız birası ilaç gibi geldi ona. Kısaca yılbaşından konuştular. Yeşim Hanım arkadaşlarıyla İtalya'ya gitmiş ve çok eğlenmişti.

"Eee, Sevil'e hırsız girmiş ha?"

Yeşim Hanım, yine gayet önemsiz bir şeyden söz eder gibiydi. Kadının olaydan haberdar olması Melih'i rahatlatmıştı. Aksi takdirde o hırsızlıktan söz etmedikçe, Melih de suskun kalmaya kararlıydı. Boş konuşan dedikoducu biri konumuna düşmek istemezdi. Hele ki Sevil Hanım'ın gözünde irtifa kaybettiği şu günlerde...

"Evet, çarşamba akşamı olmuş."

"Bir şey çalmış mı?"

"Çalmamış. Salonda karşılaşmışlar Sevil Hanım'la."

"Hımm, söyledi. Niye girmiş acaba?"

Melih büst için olduğunu tahmin ediyordu ama bir yorum yapmadı.

"Büstü arıyordu herhalde..."

Kadın onun yerine konuşmuştu. Melih heyecanlandı. Büst hakkında bir şeyler öğrenme fırsatı çıkmıştı belki de önüne.

"Bilmem... Ama Olcay öyle bir büst olmadığını söylüyor."

"Belki de yoktur?"

Yeşim Hanım sigarasını söndürüp ayağa kalktı. Pek neşeli bir akşamı değildi kadının. Yine konudan çabucak sıkılmış gibiydi. Melih sırasını savmıştı, şimdi sırada muhabbet edeceği başka insanlar, öğreneceği başka ilginç olaylar vardı sanki. Sessizlik uzayınca Orkun'u sordu Yeşim Hanım'a. Bayramda o ne yapmıştı? Babasıyla kalmıştı çocuk... Melih, Bora Bey'in Ulus'ta oturduğunu biliyordu ve büyük bir ihtimalle Fransa'da okuyan o ukala dümbeleği Sadık, bayramda sevgilisiyle birlikte olabilmek için Türkiye'ye gelmişti. Bu gerçeği bile bile oğlunu o eve göndermek bir anneye yakışır mıydı? Değil birkaç gün, birkaç saat için bile öyle bir babaya çocuk emanet etmek aymazlığın daniskasıydı. Yeşim Hanım'a fena hâlde kızmıştı Melih. Kadın ise her zamanki gibi ondaki değişikliği fark etmemişti.

Yeşim Hanım, hırsızlık olayı kapandıktan sonra eski enerjisini kazanmıştı sanki. Salonu çınlatan kahkahalarını arka arkaya savuruyor, İtalya gümrüğünde başlarından geçen komik bir olayı abartarak anlatıyordu. Taklit yeteneği olan Yeşim Hanım'ın neşesi karşı konulmaz bir biçimde insanı içine alıveriyordu. Yine öyle olmuş, Melih az önceki kızgın-

lığını ve kullanılmışlık hissini unutup onun coşkusuna kapılıvermişti. Ta ki Orkun'u salonun kapısında görene kadar... O zaman tekrar öfkelendi kadına. Orkun'la kucaklaştılar. Birbirlerini özlemişlerdi. İkisi de yalnız onlara ait olacak saatlerin bir an önce gelmesini istiyordu. Yeşim Hanım da çok oyalanmadı zaten ve o gittikten sonra eğlence başladı.

Birkaç saat sonra Orkun yorgunluktan bitkin ama mutlu, uykuya daldı. Melih ise karnını olağanüstü yemeklerle doldurmuş olarak keyifle televizyonun karşısına kuruldu. Kanallara bakarken Kazım Karabekir üzerine hazırlanmış bir belgesel programa takıldı. Konu ilgisini çekmişti. Ama belgeselde birbirine çok yakın olan iki adamın, Mustafa Kemal'le Kazım Karabekir'in arasında neler geçtiği, yollarının neden ayrıldığı ve giderek nasıl iki düşman hâline geldikleri açıklanmıyordu. Program bitene kadar bekledi Melih. Sonra çalışma odasına gitti, kütüphanenin önünde dikildi ve kitapların nasıl sıralandığını anlamaya çalıştı. İlk kez alıcı gözle inceliyordu kütüphaneyi. Yeşim Hanım'ın kitap okuduğunu hiç görmemişti. Ama evde büyük denebilecek bir kütüphane vardı. Kitaplar konularına göre dizilmişti. Çabucak tarih kitaplarının olduğu yeri buldu, merakını giderebileceğini umduğu birkaç kitap vardı aralarında. Sırayla onlara bakmaya başladı. Son kitabın sararmaya yüz tutmuş sayfalarını karıştırırken karşısına çıktı fotoğraf. Daha sonra da o ânı sık sık hatırlayacaktı Melih. Önce anlamadan baktı resme. Güneşli bir sahilde Yeşim Hanım, biri kız biri erkek iki genç insanın arasında durmuş, elleri onların omuzlarında, neşeyle gülümsüyordu. Kadının solundaki, Olcay'dı. Diğeri ise Sevil Hanım'ın gençlik hâli denebilecek kadar güzel bir genç kızdı. Melih onun Gülce olduğunu kavrayınca bacaklarının dizlerinden itibaren âdeta kesildiğini sandı.

Ruh hâli, inşaat temeli kazan bir adamın hazine bulmasına benziyordu. Yere oturup gözlerini resme dikti. Üç-dört sene öncesine ait bir fotoğraf olmalıydı bu. Herkes mutluydu. O güneşli yaz gününün keyfiyle yüzleri ışıldıyor gibiydi. Melih, dikkatini Gülce üzerinde yoğunlaştırdı. Nasıl da hayalindeki kıza benziyordu! Gülce'yi rüyalarında böyle görmüş, Sevil Hanım'a her bakışında onun içinde gizlenen kız çocuğunun böyle olacağını düşlemişti. Salona geçti, televizyonu kapatıp Yeşim Hanım gelene kadar resme daldı, gitti.

O gece eve dönerken yanında "Mıcır için" verilmiş yiyeceklerden başka, bir de fotoğraf vardı. Melih yaptığının hırsızlık olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Hakkı olan, ona ait olan bir şeyi almıştı. Üstelik bu, yokluğunu kimsenin fark etmeyeceği, kitap sayfaları arasında unutulmuş bir fotoğraftı sadece. Eve mutluluktan sarhoş bir hâlde girdi. Ceketinin iç cebindeki resim bütün yol boyunca hafif bir sıcaklık yaymış, kalbini ısıtmıştı. Kapıyı kapatıp katalitiği yakmadan fotoğrafı çizim masasının üzerine koydu. Sonra cebindeki küçük makasla, resimden Yeşim Hanım ile Olcay'ı kesip çıkardı. Tekrar baktı fotoğrafa, işte şimdi olmuştu. Gülce, arkasında uzanan ışıltılı bir denizin önünde durmuş, Melih'e gülümsüyordu. Ertesi gün ilk işi bir çerçeve almak olacaktı. İçi sızlayarak annesini hatırladı. Annesinin bir resmi kalmış olsaydı, ona da benzer biçimde davranırdı mutlaka. Ama babası o kadınla evlendikten sonra mutlu geçmişe dair fotoğraflar birer birer yok edilmiş, kendi de çok küçük olduğundan bu kahpece davranışı ne anlamış ne de engelleyebilmişti. Sevgiyle bir daha baktı resme, usulca okşadı Gülce'yi ve neden sonra Mıcır'ın evde olmadığını fark etti. Küçük mutfak penceresi açıktı ama bu saatlerde evde olması gereken hayvan görünürde yoktu. Akşam evden

çıkmadan bıraktığı mamasını da yememişti. Odanın camını açıp birkaç kez seslendi ama sesi gecenin içinde kaybolup gitti. Ümitle kulak kabarttıysa da kedisinin, çağrısını yanıtlayan o sevgili mırıldayışını duymadı. Her iki cam bir süre açık kaldı. Saat ikiye kadar uyumadı Melih. Buz gibi soğuyan odada kedisini bekledi. Sonra sadece mutfak camını açık bırakıp rahatsız bir uykuya daldı. Sabaha karşı sanki Mıcır'ın sıcaklığını hissetmiş gibi uyandı. Doğruldu olduğu yerde. Alışılmış bir hareketle elini uzattı ama kedisi yoktu yanında. Mıcır hep yaptığı gibi gelip yanına kıvrılmamıştı.

Tekrar yorganın altına girerken bir daha onu hiç göremeyeceğine dair karamsar bir duygu yerleşmişti Melih'in içine.

6
ŞEYTANA UYDUK BİR KERE...
(FERİT CEYLAN/1971)

11 Ocak Perşembe günü öğleden sonra Selim yatağın içinde kara kara düşünürken zil çaldı. Hemen doğruldu. Nihayet gelmişlerdi. Kapıyı açtığında karşısında polisleri bulacaktı. Tuhaf bir heyecanla başı dönerek yürüdü. Az sonra her şey, uyanamadığı bir kâbus olmaktan çıkacak, böylece hiç değilse geride kalanın gerçekten yaşanmış bir geçmiş olduğu ispatlanacaktı.

Karşısında Sevil Hanım duruyordu. Selim gözlerini kırpıştırdı, utanmasa gerçek olduğuna inanmak için uzanıp kadına dokunacaktı. Sevil Hanım bu kez sigara içmiyor, yüzünde ona çok yakışan bir gülümsemeyle Selim'e bakıyordu. Selim hemen tanımıştı bu gülümseyişi: Neriman Köksal, baştan çıkarmak istediği erkeğe tam da böyle gülümserdi. Belki biraz farklı bir duruşla... Elini kapıya koyup başını da o yumuşaklığı belli beyaz koluna dayayarak...

Neriman Köksal'dan çok hoşlanmazdı Selim. Ama bundan sonra onun filmlerini zevkle izleyecekti.

"Merhaba..."

Sevil Hanım'ın yüzündeki gülümseme kulaklarına doğru uzamıştı.

"Merhaba..."

Selim gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Bu kez bir tehditle gelmemişti kadın. Selim bunu anlamıştı hiç değilse.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

"Buyurun..."

Kenara çekildi, kadın Selim'in çok iyi bildiği kokusunu savurarak yanından geçti. O kadar kendinden emin bir hâli vardı ki onu gören biri bu eve defalarca gelmiş olduğunu düşünürdü. Selim kadının peşi sıra seyirtti. Sevil Hanım hiç tereddüt etmeden salonu buldu ve bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Selim salon kapısının ağzında dikilmiş, gözleri kadının üzerinde, bekliyordu. Dar bir blucin, dik yakalı siyah bir kazak ve yine siyah spor botlarını giymişti Sevil Hanım. Deri montunu çıkarmamıştı, hâlâ üzerindeydi.

"Oturmayacak mısın?"

Sanki ev sahibi oydu artık. Selim kanepenin ucuna ilişti. Ellerini nereye koyacağını bilemeden beklemeye başladı.

"Neskafen var mı?"

Selim kendisine bir emir verilmiş gibi ayağa fırladı. "Elbette. Nasıl içersiniz, sütlü, sütsüz?"

"Sade olsun lütfen..."

Selim mutfakta neskafe hazırlarken kendine gelmeye çalışıyordu. Bu nasıl olmuştu? Kadın neden gelmişti? Düşünmenin işe yaramadığı, aksine kafasını iyice karıştırdığı bir ruh hâli içindeydi. Titreyen ellerle kahveyi hazırladı, ısıttığı sütü başka bir fincana koyup servis yaptı. Kadın süte do-

kunmayınca onun "sade" dediğini hatırladı. Neskafesinden bir yudum alıp çakmağıyla sigarasını yaktı Sevil Hanım. Selim'in bir sigara yakacak kadar bile mecali kalmamıştı. Kadının konuşmasını bekliyor, böylece her şeyin açığa çıkacağını umuyordu.

"Önce şunu söyleyeyim, korkma benden. Şu adam, Nejat Kumcu... Biraz ondan konuşalım mı?"

"Onu tanımıyorum ki..."

"Biliyorum... Ama hikâyeyi baştan anlat bana."

Selim her şeyi anlattı. Söz etmediği birkaç şey kaldı ama: eve daha önce de girmiş olduğu, koleksiyon odasının altındaki mahzen ve Recai...

Kadın gözlerinin içine bakıp, "Hepsi bu kadar mı?" dediğinde, hızlı hızlı salladı başını. Asıl nedenin büst olmadığını, sadece onun için bu tehlikelere atıldığını bilmesini istemiyordu kadının. Daha zamanı değildi. O, henüz işini tamamlamamış, prensesi hak etmemiş bir şövalyeydi; önünde uzun bir yol vardı. Aklına klasik bir film sahnesi geldi; nasıl ki orada da sevdiği kadının iyiliği için kendini kötü biri gibi gösteren iyi kalpli adamlar vardı, işte Selim de onlardan farklı bir rolde değildi bu hikâyede... Varsın, Sevil Hanım onu herhangi bir hırsız olarak görsündü... Nasılsa gün gelecek, gerçek ortaya çıkacak, işte o zaman Selim'in değerini anlayacaktı kadın. Sevil Hanım'a kaçamak nazarlarla baktı, kadın ikna olmuş gibiydi anlattıklarından.

"Bir daha aradı mı seni?"

Adam o sabah aramış ve Selim'in Sevil Hanım'a yakalanmış olmasına çok sinirlenmişti. Ağır bir de küfürle bitirmişti konuşmasını.

"Aradı."

"Ne dedi?"

"Size yakalanmış olmama kızdı."

"Başka bir şey istedi mi senden?"

"Tekrar arayacak."

"Pekâlâ. Bu adamla ilgili her şeyi bilmek istiyorum bundan sonra..."

Selim tekrar başını salladı.

"Şimdi gelelim asıl konuya."

Selim neden elinde olduğunu bilmediği çay kaşığıyla oynayarak yere bakıyordu. Kulak kesilmişti. Birden aklına o gece, bir soluk mesafesinde kadına yakınlaştığında sakınmasızca söylediği cümle geldi: "Seni kaybedersem." Ve ardından da kadının ona bakışı...

"Senden bir ricam olacak, Selim."

Selim adının ilk kez böyle telaffuz edildiğini duyuyordu. Sevil Hanım Selim derken, "Seni seviyorum," demişti sanki. Belki de adına yoğunlaştığından kadını dinlememişti.

"Beni duydun mu?"

"Buyur?"

"Beni duydun mu dedim."

"Evet, duydum. Selim dediniz..."

Kadın ilgi duyarak baktı ona. "Senden bir ricam olacak, Selim. Yapar mısın?"

"Nasıl bir iş bu?"

"İş değil, bir rica ama zahmetinin karşılığını öderim tabii."

Selim hemen atıldı: "Yok, estağfurullah, öyle demek istemedim..."

"Hem artık daha yakınız birbirimize, değil mi?"

Sevil Hanım yine gülümseyerek bakıyordu gözlerine. Ama bu öyle bir gülümseyişti ki sanki uzanıp elini tutsa kadın razı olacakmış gibi gelmişti Selim'e. Selim hayatında ilk

kez birine dokunmak istiyordu. Kadın sanki onun aklından geçenleri bilmiş gibi yerinden kalktı, yaklaştı, başında dikilip güç vermek istercesine omzunu hafifçe sıktı. Selim o güne kadar hiç tatmadığı müthiş bir zevkin kasıklarına doğru yükseldiğini hissetti.

"Senin için çocuk oyuncağı..."

Sevil Hanım söyleyeceğini söyleyip on beş dakika kadar sonra gitmişti ama Selim'in kendine gelmesi uzun zaman aldı. Evin içinde, bağlı bir köpek gibi bir o yana, bir bu yana savrulup durdu. Neden sonra kadının kokusunun yoğunlaştığı koltuğa oturduğunda, Sevil Hanım'ın çakmağını sehpada unuttuğunu gördü. Metalik renkte, Zippo bir çakmaktı. Yan tarafında, zarif bir el yazısıyla "Sevil" yazıyordu. Bu çakmakla kadın geri gelmiş gibi sevinmişti Selim.

Avcunun içinde çakmak, kadının ona anlattığı hikâyeyi düşündü gece boyu... Demek "aile" kavramı sadece film kahramanları için önemli değildi. Demek gerçek hayatta da böyle insanlar olabiliyordu. Film kahramanlarına biraz daha benzediği için Sevil Hanım'ın değeri arttı gözünde. Onun için yapacağı işi nasıl kotaracağını hesapladı, üstesinden gelebilirdi. Hem zor bile olsa yine de "hayır" demezdi ona. Çünkü böyle olağanüstü bir kadına kötülük yapılmıştı. Sevil Hanım'ı sevindirecek, ona kendini gösterecekti.

İçi içine sığmayarak geceyi bekledi. O gittiğinden beri kendini dinliyordu aslında. Aklını kurcalayan, kısacık bir an süren dokunuştu. Kadının o temasıyla, iyi tanıdığını sandığı vücudunu bir başkasınınmış gibi hissetmesi, onda meydana gelen değişiklikleri bir havai fişek patlaması gibi yaşaması inanılmazdı. Böyle bir ânı bir daha yaşayabilmek için neler vermezdi ki?

Kadının ruj lekeli fincanını, çakmağını aldı, içinde sigara izmariti olan küçük ilaç şişesinin yanına koydu. Sonra da koltuğa oturup uzun uzun baktı onlara.

O gece Sevil Hanım'ın istediği işi yaptı Selim. Tahmininden de kolay olmuştu. Saat üç gibi evine döndü. Elindeki torbayı ayakkabılığa astı ve hemen yattı.

7
SEVGİLİ KEDİM NEREDE?

Melih pazar akşamı kedisini bir daha göremeyeceğinden emindi artık. Mıcır sırra kadem basmıştı! Onun yokluğu derin bir acı salıyordu içine. Annesini yitirdiğinde çok küçüktü, ne hissettiğini pek hatırlamıyordu. Eğer hatırlasaydı bile bundan daha büyük bir acı olabileceğini sanmıyordu. Her şeye rağmen içinde bir ümit vardı hâlâ. Pek çok kedinin uzun süre ortadan yok olduğunu, günler, hatta aylar sonra çıkıp geldiğini duymuştu. Belki Mıcır da... Kimbilir...

Birkaç gün hiç sesini çıkarmadan bekledi. Ama giderek ümidi azaldı ve o zaman derdini birilerine anlatma ihtiyacı duydu Melih. İlk kez böyle bir ruh hâli içindeydi. Acısını paylaşmayı bilmezdi. Ama şimdi bunu istiyordu işte. Sıkıntısını anlatınca karşısındaki hiç aklına gelmeyen şeyler düşünmesine, yeniden ümitlenmesine neden olacaktı belki de. Peki kim vardı konuşabileceği? Yeşim Hanım olabilir miydi? Ama onun da kapısını çalıp, "Ben geldim, bir sorunum var," diyemezdi ki! "Yüzeysel" olduğunu düşündüğü bu kadınla

dertleşmek istemesinin nedeni, onun olaya olumlu yaklaşacağını ve kendini avutacağını biliyor olmasıydı.

Ancak Melih'i şaşırtan bir şey oldu ve hiç ummadığı biri, Sevil Hanım ondaki durgunluğu fark etti. Çarşamba gecesiydi (17 Ocak). Soğuk, berbat bir hava vardı dışarıda. Ortaköy'deki eve yürürken Mıcır'ın bu havada ne çok üşüyeceğini düşünüyordu Melih. Artık kedisinin dönmeyeceğini biliyordu ama evden çıkmadan yine de mutfak camını açık bıraktı.

Sevil Hanım neşeli karşıladı onu. Her çarşamba gecesi olduğu gibi yine pek süslenmişti. Bir süredir Melih, kadının herkesten gizlediği bir sevgilisi olabileceğini düşünüyordu. Çarşamba geceleri briç partisine gidiyorum diyerek sevgilisinin yanına kaçıyor olmalıydı. Otuzlu yaşları yarılamış, modern bir yaşam süren Sevil Hanım'ın böyle bahanelerin ardına sığınarak sevgilisiyle görüşmesi aileye yabancı birine tuhaf gelebilirdi. Ama Melih artık Mabeyinoğulları'nı iyi anlamıştı ve bu ihtimal hiç de olmazmış gibi gelmiyordu ona. Ne var ki bu düşünce fena hâlde üzüyordu onu. Sanki kadın Gülce'ymiş gibi, onun ihanetine uğramış gibi, tuhaf bir aldatılmışlık hissi besliyordu. Beyni böyle çalışmaya başlayınca da önünü alamıyor, giderek büyüyen alevden bir öfke topuna dönüşüyordu. Bu yüzden "gizli sevgili"nin varlığı hakkında fazla kafa yormamaya çalışıyordu. Konu aklına geldiğinde ise Gülce'nin masum olduğunu, ona hiçbir kirli erkek elinin değmediğini tekrarlıyordu kendi kendine.

Ev sessizdi. Olcay ortalarda görünmüyordu. Sevil Hanım'ın bu akşam her çarşamba olduğu gibi acelesi yoktu sanki. Birlikte salona geçtiler. Kadın ona taktırmayı düşündüğü alarm sistemini anlattı. Bütün pencerelere, salon kapısına ve dış kapıya yerleştirilecekti alarm. En son model

olacaktı, sinek bile giremeyecekti böylece eve... Melih, Sevil Hanım'ın bir yabancıyı eve sokmayacağına, bu işi Tahsin'e yaptıracağına emindi. Merak ettiği ama soramadığı bir şey daha vardı: Koleksiyonun olduğu odaya da alarm takılacak mıydı acaba?

Sevil Hanım aç olup olmadığını sordu.

"Sağ olun, yedim."

Melih yılbaşından beri orada hiç yemek yememişti. Biraz daha kanaatkâr davranıp Sevil Hanım'ın gözünde eski itibarını kazanmaya çalışıyordu.

"Bir şeyler içer misin?"

"Sonra neskafe alırım."

Kadının kırmızı şarap içmekte olduğunu o zaman fark etti Melih.

"Neyin var?"

İşte, yine gözlerini gözlerine dikmişti Sevil Hanım. Melih, Gülce'nin fotoğrafını düşündü. O da insana böyle bakıyor olmalıydı.

"Kedimi kaybettim."

"Öldü mü?"

Eh, böyle bir kadın, konuya böyle yaklaşırdı elbette.

"Umarım dediğiniz gibi değildir... Ama geçen cumadan beri yok ortalıkta."

Kadın başını salladı.

"Neredeyse bir hafta. Ama dert etme. Bakarsın çıkar gelir."

"Belki..."

Biriyle konuşmak sandığının aksine hiç iyi gelmemişti Melih'e. Belki de karşısındaki Sevil Hanım olduğu için böyleydi.

"İnşallah bir kazaya kurban gitmemiştir."

"Ben de bundan korkuyorum aslında."

"Onu çok seviyordun, değil mi?"

Melih'in gözleri doldu. "Evet."

"Seni anlıyorum."

Yine aynı şeyi yapmış, sesine duygusunu geçirmişti kadın. Melih içine dokunulmuş olmasının sarhoşluğu içinde sordu: "Siz kedileri sever misiniz?"

Sevil Hanım öyle donuk baktı ki, onun bu soruyu anlamakta zorlandığını sandı Melih. Kadın neden sonra bakışlarını indirip, kadehin ağız kısmında gezdirdi ince parlaklarını...

"Severim..." dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Sonra hızla kadehi başına dikti. Gerekli olan cesareti toplamış gibi, mırıldandı yine: "Çocukken üç kedim vardı. Öldüler."

Melih ne diyeceğini bilemedi, bir kedi ile üç kedi kaybetmenin farkını düşündü, bir sonuca varamadı. Sevil Hanım kadehi sehpaya koydu, geçmişin kötü anılarından sıyrılmış hâlde, gülümseyerek döndü Melih'e.

"Neyse, bekle bakalım... Kedi bu. Belli olmaz sağı solu."

"Zaten yapacak başka bir şey de yok."

Sevil Hanım kalktı, çabucak yanına geldi ve hafifçe sıktı omzunu. "Ümidini yitirme."

İşte buydu. İstediği, beklediği, arzuladığı buydu. Minnetle başını kaldırdı, kadın iri gözlerini gözlerine dikmiş, ona gülümsüyordu. Ama bu büyülü paylaşım ânı çok uzamadı. Sevil Hanım elini Melih'in omzundan çekerek saatine baktı.

"Ooo... Geç kalıyorum!"

Melih onun yanında kalmasını, birlikte uzun bir zaman geçirmelerini isterdi. Saatlerce hayattan, aşktan, kedilerden,

yalnızlıktan konuşabilirlerdi. Öyle bir geceydi bu, hissediyordu. Uzaklaşan kadının ardından terk edilmiş bir çocuk gibi baktı. Kapanan kapının sesini duydu. Gitmişti işte. Acısıyla baş başaydı artık. Biraz daha oturdu koltukta. Sessizlikte (ki bu sessizliğin kısa süreceğini tahmin ediyordu) Gülce'yi, Sevil Hanım'ı ve kedisini düşündü. Dünya, birkaç gün önce olduğu gibi ışıltılı bir gelecek vaat etmiyordu ona.

Tam kendisine kahve hazırlamak için hole çıkmıştı ki koridorun kapısının açıldığını ve Olcay'ın tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıktığını gördü. Demek doldurulmuş hayvanların yanındaydı. Kedisini kaybettiğinden bu yana, ne zaman aklına ailenin bu tuhaf merakı gelse daha büyük bir kızgınlık duyuyordu. Duygularını gizlemeye çalışmadan baktı çocuğa.

"Hoş geldin, Melih."

"Merhaba."

"Keyfin mi yok?"

"Biraz öyle..."

"Ne oldu?"

Melih ona hiçbir şey söylememeye kararlıydı.

"Önemli değil. Okulla ilgili."

Olcay'ın koridorun kapısını kapamasından önceki kısacık zaman içinde Melih diğer kapıyı, onun insana ardında çok kıymetli bir şeyler saklanıyor duygusu veren sağlam gövdesini gördü. Hep geldiği bir evde değil de yabancı bir yerde olduğu duygusu büyüdü içinde. Salona doğru tekerlekli sandalyesiyle ilerleyen Olcay'ın seyrek saçlı kafasına küçümseyerek baktı. Zenginlik bazılarının elinde nasıl da basitleşiyordu. Doldurulmuş hayvan koleksiyonunun bu kadar sıkı sıkı korunması görgüsüzlükten başka neydi ki?

O gece çıt çıkmadı evde. Olcay'la o sesi konuşmadıkları

gibi, sesin olmamasını da konuşmadılar. Televizyon izlediler ve saat on bire gelirken Olcay yatmaya gitti. Melih kanepede uyuklayarak Sevil Hanım'ı bekledi. Kadın ilk kez on ikiden önce gelmiş, çıkarken de epeydir görmediği bir içtenlikle teşekkür etmişti ona.

Melih eve doğru yürürken bu çarşambanın daha öncekilere hiç benzemediğini düşünüyordu.

Hafif bir ümitle açtı kapısını. Karanlıkta durdu, eli yüreğinde, Mıcır'ın bir yerlerden çıkıp bacaklarına sürtünmesini bekledi. Hiçbir şey olmadı. Soğuk evde yapayalnızdı. Sonra omuzları düşük, ışıkları yaktı, çantasını masanın üzerine koydu. Canı çok istemesine rağmen, bir neskafe daha içerse sabaha kadar oturacağını biliyordu. Amaçsızca dolandı evin içinde. Sonra kesik kumaş parçalarının olduğu rengârenk duvarın önünde durdu. Onun neşeli duvarı... O bile nasıl da donuk görünüyordu gözüne? Epeydir yeni bir parça ekleyememişti koleksiyonuna. Oysa Olcay'ın ceketlerinden birine makas atmak çok hoşuna gidebilirdi. Ne zamandır bunu yapmamak için zor tutuyordu kendini. Onun partide kendisini nasıl küçük düşürdüğünü unutmamıştı. Unutabileceğini de hiç sanmıyordu. Olcay cezalandırılmayı fazlasıyla hak etmişti. Düşündü, kahverengi süet ceket iyi bir adaydı aslında. Duvara yaklaştı, parmakları kumaşların üzerinde gezerken süet parçasını onların arasında görür gibi oldu, zevkle gülümsedi.

Mutfak penceresini tam olarak kapatmadı ama bir gece öncesine göre daha az aralık bıraktı. Gülce'nin şık bir gümüş çerçeveye yerleştirilmiş fotoğrafını öptü. Banyoya girmeden elektrikli battaniyenin düğmesine bastı. Dişlerini

fırçalarken aynadaki yüzü her zamankinden daha solgun göründü gözüne. Mıcır'ı düşünmemeye çalışarak pijamalarını giydi ve yatmadan önce hep yaptığı gibi çantasının içini boşaltmaya başladı. Defter ve kitaplarını çıkarırken beyaz bir kâğıt kayarak yere düştü. Melih düşenin ne olduğunu anlamak için eğildi. Bu bir zarftı. Ona ait olmayan bir zarf. Hemen o geceki yakınlaşmaları, bu zarfın Sevil Hanım tarafından çantasına konmuş olabileceğini düşündürdü Melih'e. Küçük bir bahşiş? Hoş bir jest? Gülümseyerek açtı zarfı. İçinden para değil kısacık bir not çıktı sadece:

"NEDEN KEDİNİ UZAKLARDA ARIYORSUN?"

Bütün gece yatağın içinde dönüp durdu Melih. Sık sık yerinde doğruldu, başucundaki ışığı açtı ve esrarengiz soru cümlesini defalarca okudu. Kısa not, tıpkı filmlerde olduğu gibi, gazeteden kesilen değişik renk ve fonttaki harflerle kaliteli bir kâğıda yazılmıştı. Kısa cümlenin el yazısı, daktilo ya da bilgisayar çıktısı olmaması Mıcır üzerindeki tehdidi büyütüyordu sanki. Melih'i notu kimin yazdığından çok, yazılanın anlamı ilgilendiriyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün, sonuçta başladığı yere geliyordu. "Kedim eğer uzakta değilse nerede? Yakın olarak kastedilen yer neresi? Kendi evimin etrafı mı? Yoksa neresi?" Sabaha karşı Mıcır'ı düşünmekten vazgeçip notun çantasına nasıl girdiğini çözmeye çalıştı. Bu olay ancak Sevil Hanım'ın evinde gerçekleşmiş olabilirdi. Çantasını antreye bırakmıştı, bundan hiç kuşkusu yoktu çünkü hep öyle yapardı. Hatta çıkarken çantayı ona kadın uzatmıştı. Gayet iyi hatırlıyordu. Sevil Hanım olabilir miydi notu yazan? Kadın kediyle kendini özdeşleştiriyor olamaz mıydı? Melih'in kedisi; yani Sevil Hanım! Bu

düşünce çok zayıf olsa da onu rahatlatıyor, kendine olan güvenini artırıyordu. Peki Sevil Hanım değilse kimdi? Sevil Hanım'dan sonra aklına ilk gelen isim Olcay'dı. Evde ikisinden başka kimse yoktu çünkü. Ama oğlan Sevil Hanım'la konuşmalarını nasıl duymuş olabilirdi ki? O sırada koleksiyonun olduğu odada değil miydi Olcay? Sevil Hanım da yeğenine bu konuda bilgi verecek kadar kalmamış, hemen gitmişti. O hâlde?.. Bir şekilde duymuş olmalıydı. Çocuk önce odasına çekilmiş, sonra da Melih'in uyumasını fırsat bilerek çantasına bu notu bırakmıştı mutlaka. İyi de neden? Eğer kedisiyle ilgili bir şey biliyorsa neden ona söylemiyordu ki? Olcay pek normal biri değildi. Ama bu da çok saçma bir davranıştı. Sonra Melih onun ne kadar kötü niyetli biri olduğunu hatırladı, ardından da Kadir'in anlattıkları bir kez daha geldi aklına. Ruh hâli zaten berbattı. Bu notla birlikte kötü olan her şey katlanmıştı sanki.

Gün ışırken biraz daldı. Sabah sekizde, kendini sürükleyerek çıktı evden. O gün Olcay'ı görmemeyi yeğlerdi. Ne yazık ki böyle bir şansı yoktu. Dışarıda insanın derisini kesen nemli bir soğuk karşıladı onu. Yine de sert hava iyi gelmişti. İncecik bir kar tabakasıyla kaplı yokuştan dikkatle aşağı inerken kendini dün geceye göre daha rahatlamış hissediyordu. O notta kedisinden söz ediliyor olması Mıcır'ın canlı olma ihtimalini güçlendiriyordu sanki. Uykusuzdu ama kafasının içindeki karışıklık biraz durulmuş gibiydi. Notu yazan her kimse şüphe tohumlarını serpmiş, ikinci adımı atmayı bekliyor olmalıydı. Bundan emindi Melih. Karşısındakinin mutlaka bir hamlesi daha olacaktı. Melih de olay netleşene kadar kimseyle konuşmayacak, bekleyecekti.

8

BİR KADIN UĞRUNA...
(LALE ORALOĞLU/1971)

Selim pazartesi günü saat ikide (15 Ocak) Sevil Hanım'la Beyoğlu'nda bir kafede buluşacaktı. Pazar gecesi boyunca gözünü kırpmadı, ertesi günü düşündü. Bir kadınla ilk randevusu gerçekleşecekti. Üstelik bu kadın bütün dünyası, sevdiği, ilk aşkıydı. Biliyordu ki beraberliklerinin devamı da gelecekti. O güne kadar yaşadıkları süprüntüden başka bir şey değildi Selim'in. Hayat yeni başlıyordu onun için.

Pazartesi sabaha karşı kanepede biraz uyuyakaldı. Kapıcının ekmek getirmesiyle de kalktı hemen. Ekmek sıcacıktı, mis gibi kokuyordu. Filmlerde benzer çok sahne görmüştü. Adam böyle taze bir ekmeği koklar, "Hayat bu işte!" gibilerinden bir şeyler söylerdi. Selim şu yaşa gelmiş, o kahramanınkine benzer bir coşku hissetmemişti. Ama o sabah öyle iyi anlıyordu ki onu...

Yine de doğru dürüst kahvaltı edemedi. Lokmalar boğazından geçmiyordu. Saat daha dokuz olmadan yıllar önce

yetimhaneden bir arkadaşının nikâhı için aldığı, sonra da bir daha giymediği siyah takım elbisesini ve beyaz gömleğini çıkarmıştı dolaptan. Alıcı gözle baktı takıma. Fena görünmüyordu. Modası geçmiş olabilirdi ama temizdi hiç olmazsa. Arkadaşı onu nikâh şahidi yapmasa asla almazdı bu takım elbiseyi. Kıyafetlere ağır bir dolap kokusu sinmişti. Önce güzelce ütüledi hepsini, sonra havalandırmak için balkona astı. Siyah iskarpinlerini boyayıp denedi. Onları da en son nikâhta giymişti. Hep rahat ayakkabılar giymeye alıştığından biraz ayağını sıktı iskarpinler. Ama alışırdı, sorun yoktu. O gün hiçbir şeyin keyfini kaçırmasına izin vermeyecekti. Beyaz çoraplarını iri, sarı, metal tokalı kemerinin yanına, yatağın üstüne koydu. Hazır olduğunda saat on bir buçuktu. Bir taksiye bindi, Taksim'in yolunu tuttu.

Kafeye geldiğinde oranın ne kadar şık bir yer olduğunu fark etti hemen. Güvenle süzüldü kapıdan. Metal ağırlıklı döşenmiş sıcak salon neredeyse boştu. Cam kenarında bir masaya oturdu, torbasını da dikkatle diğer sandalyeye astı. Sulu kar yağmaya başlamıştı o sırada. Dar sokak birden boşalmıştı sanki. Saat ikiye çeyrek vardı. Sakinleşmesi için ihtiyacı olan bir zamandı bu. Arkasına yaslandı, uzaktan onu süzen iki garson kıza el etti.

"Bir çay lütfen."

Kızlardan biri başını sallayıp gitti. Diğerinin yanından geçerken ona bir şeyler söyledi, birlikte hafifçe gülüştüler.

Selim, Sevil Hanım'ın yoğunlaşan karın içinden gelişini bir masal kitabındaki resme bakar gibi seyretti. Devetüyü bir manto giymişti kadın. Topuklu çizmeler vardı ayağında. Kıpkırmızı bir ruj sürmüş, saçlarını toplamıştı. O kadar güzel görünüyordu ki! El sıkışırlarken Selim kasıklarında hiç alışık olmadığı o sıcaklığı bir kez daha hissetti.

"Cam kenarı soğuk olur, şöyle geçelim," dedi kadın.

Gösterdiği masa kafenin en karanlık yerindeydi. Selim bundan da olumlu bir anlam çıkardı. Sevgililer hep böyle loş köşeleri seçmez miydi? Torbayı kapıp hevesle seyirtti kadının peşinden.

Selim saat üç olmadan İstiklal Caddesi'ndeydi. Başı, bir büyük şişe rakı içmiş gibi dönüyordu. Görüşmenin bu kadar kısa sürmesi hayal kırıklığına uğratmıştı onu. Cebinde sımsıkı yapıştığı kadının çakmağı, bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Eğer kadın çakmağı sorsaydı verecek miydi? Bu sorunun yanıtını bilmediği için yanına almıştı çakmağı.

Sevil Hanım bir kadeh kırmızı şarap içmiş, yaptığı iş için teşekkür etmiş, para vermek için ısrar etmiş, Nejat Kumcu olarak bilinen adamdan bir haber olup olmadığını sormuş, hesabı ödemek istemiş, sonra da torbayı alıp gitmişti. İnanılır gibi değildi ama her şey yarım saat içinde yaşanıp bitivermişti. Şimdi düşünüyordu da kadın, "Nasıl, kolay oldu mu?" diye sormamıştı. Hatta torbanın içine bile bakmamıştı. Ama tam çıkarken, "Yine görüşeceğiz," demişti. Bu kısa cümle Selim'in kafasında yankılanıp durdu bütün gün. Sevil Hanım'ın bunu söylerkenki umut vaat eden ifadesi gözlerinin önünden gitmedi bir türlü. Kadını o kadar çok hayal etti ki sonunda bir yüz göremez oldu. Ürktü kendi hâlinden ve huzursuz bir uykuya daldı.

Salı sabahı (16 Ocak) telefon çaldı. Selim, Sevil Hanım olduğunu umarak, kalp çarpıntılarıyla açtı telefonu. Ama arayan Nejat Kumcu'ydu.

"Tekrar gireceksin eve," dedi adam hemen.

"Tamam..."

Selim'in bu kadar çabuk kabul etmesi şaşırtmıştı adamı. "Cesur herifsin, korkmuyorsun galiba?"

Adamın işkillenmesinden çekindi Selim. "Korkuyorum ama para önemli benim için."

Kararlı sesi kendisini de şaşırtmıştı. Kısa bir sessizlik oldu. Selim yine uzaktan gelen cadde seslerini duydu.

"Pekâlâ. Ama artık çok dikkatli olacaklardır. Sevil akıllı karıdır..."

"Sevil" demişti adam, "karı" demişti. Sıkı bir yumruk yemiş gibi nefesi kesildi Selim'in. Kendisi bile onu düşünürken, hayalinde onunla konuşurken "Sevil" demiyordu. Kadın daima "Sevil Hanım"dı Selim için.

"Sen sadece evin ne zaman boş olacağını söyle bana."

"Şu sıralar... Bilmiyorum... Pekâlâ, ben seni ararım."

Adam başka bir şey demeden yine çat diye kapatmıştı telefonu. Selim o gün hiçbir şey yapmadı. Uzun zamandır film seyredemiyordu zaten. Sevil Hanım'ın aramasını bekledi bütün gün. Hemen söyleyecekti adamın aradığını, yeni yapılan planı. Ama çalmadı telefon...

Nejat Kumcu akşama doğru tekrar aradı. Sevil Hanım'la Olcay'ın 26 Ocak'ta Bodrum'a gideceklerini, bir hafta sonra da döneceklerini söyledi. O hafta evde birinin kalıp kalmayacağını bilmiyordu. Öğrenince tekrar arayacaktı.

Selim telefonu kapatınca bu tatilin sömestr nedeniyle olabileceğini tahmin etti. Sabahtan beri beyninin çok gerilerinde olan "eve nereden gireceğim" düşüncesi bir daha geldi aklına.

Sevil Hanım çarşamba günü de aramadı. Ama Selim endişeli değildi. "Ararım," demişti, mutlaka arayacaktı. Öyle, adamı atlatacak kaltaklardan olmadığını biliyordu onun.

Hem daha pazartesi günü görüşmemişler miydi? Kadının da işleri olmalıydı. Seyahate çıkacaklarına göre hazırlık yapıyordu mutlaka. Nasılsa hafta sonuna kadar arardı. Belki yarın... Perşembe mutlaka telefonu çalacak, Sevil Hanım o buğulu sesiyle, "Görüşelim," diyecekti.

Selim hazırlıklıydı, bu kez buluşmaya eli boş gitmeyecekti. İlk defasında bir cahillik yapmıştı. Bunun bilincindeydi, çok utanıyordu. Ama hatasının telafisi yok değildi. Ertesi gün Beyoğlu'na çıkmayı, güzel bir mücevher almayı planlıyordu kadına. Ne alacağına da karar vermişti. Şöyle gösterişli bir yüzük olmalıydı bu. İri taşlı, kıymetli bir şey... Sevil Hanım'ın yüreği o yüzüğü görünce hop etmeliydi. Nasıl bir sevgilisi olduğunu iyice anlamalıydı. "Sevgili" kelimesinin aklından geçmesiyle ürperdi Selim. Öyle miydi gerçekten? O olağanüstü kadın sevgilisi miydi? Kendi kendine gülümsedi. Elbette öyleydi. Sevil Hanım sadece onu korumak uğruna hayatını nasıl tehlikeye attığını bir gün öğrenecekti. O zaman değeri daha da artacaktı sevgilisinin gözünde. Bu kez "sevgili"yi yadırgamadı. Kadının sevgilisi olduğu fikrine iyice alıştırmıştı kendini.

Cuma günü (19 Ocak) akşama doğru, telefonu aldığından bu yana hiç kullanmadığı telesekreteri devreye soktu ve çıktı evden. İçinde ufacık olsun bir şüphe yoktu. Döndüğünde telesekreterin kırmızı ışığını yanıp söner hâlde bulacağından emindi.

Beyoğlu'nda istediği gibi bir şey bulamadı. Bir taksiye atlayıp Kapalıçarşı'ya gitti. Sakin bir günüydü çarşının. Beyoğlu'nun kalabalığında savrulduktan sonra bu huzurlu sükûnet hoşuna gitmişti Selim'in. Yine de aklı evde, tele-

fondaydı. Acele etmemeye çalışarak kuyumcuların pırıl pırıl vitrinlerine baktı. Bu kez aradığını çabuk buldu. Yüzük, küçük bir kuyumcunun vitrininde onu bekler gibiydi. Yıllar yıllar önce bir kadın gelmişti yetiştirme yurduna. Böyle ziyaretlerde hep olduğu gibi bütün çocuklar etrafını sarmışlardı kadının. Selim ise uzakta durmuş, onlara bakmıştı. Kadının yüzünü hiç hatırlamıyordu da, çocukların başını okşayan uzun kırmızı tırnakları ve kırmızı taşlı yüzüğü dün gibi aklındaydı. İşte, Sevil Hanım'a aldığı tam da öyle bir yüzüktü.

Selim, dayanamayıp bir şey daha yaptı Kapalıçarşı'da. Sevil Hanım'ın çakmağındaki "Sevil" yazısının yanına küçük bir kalp işletti ve sonra da "Selim" yazdırdı.

Kapalıçarşı'dan çıktığında hava kararmış, kar yağmaya başlamıştı ama Selim hiç umursamadı, uçuyordu sanki. Kuyumcu çok şanslı olduğunu, her zaman böyle bir parça bulamayacağını söylemişti. Selim de adama inanmıştı. O berbat, karanlık günde bütün yüzler yaz güneşi altındaymışçasına pırıl pırıl parlıyordu Selim'in gözünde. Dünya mucizelerle dolu, bambaşka bir evrendi artık. Âşık olmak ne müthiş bir şeydi!

Paltosunun cebindeki küçük kutuyu avcunun içine aldı. Olmuştu işte. Tam istediği gibi olmuştu. Adamın hesabına yatırdığı paranın çoğu bu yüzüğe gitmişti ama Sevil Hanım'a bayılacağı bir hediye almıştı. Kadın kimbilir nasıl hayran hayran yüzüğe bakacak, sonra bakışlarındaki anlam hiç değişmeden gözlerini Selim'e doğru kaldıracaktı.

Eve dönerken sokağın başında indi taksiden. Şoför, "Buzlanma var, giremem," demişti, onu da hoş görmüştü Selim. İki adım yol yürüyecekti, sorun değildi. Üstelik adama fazla para verdi, gülümsedi, iyi işler diledi.

Evine birkaç apartman kalmışken kar hızını iyice artırdı. Selim'in aklına bir gün önce olan uçak kazası geldi. Ünlü bir besteci özel uçağıyla Bursa yakınlarında bir yere düşmüştü. Acaba Sevil Hanım nasıl gidecekti Bodrum'a? Yoksa o da uçağa mı binecekti? Kadını bestecininkine benzer bir kazada kaybedebileceğini düşünüp canı sıkıldı. Ama çok uzun sürmedi sıkıntısı. Aklına evinde, telefonun içinde onu bekleyen sevgili ses geldi. Az sonra salona girecek ve Sevil Hanım'ın yarın için nerede buluşmayı istediğini öğrenecekti. Karamsar düşüncelere yer yoktu artık hayatında...

Bunlar o gece düşündüğü son şeyler oldu Selim'in. Arkasından yaklaşanı daha önce fark edebilirdi aslında. Ama kafasının meşgul olması, onun, yine de herhangi birinden daha önce ama kendisi için geç bir zamanda arkasına dönmesine neden oldu. Tamamen içgüdüsel bir biçimde kafasını çevirdiğinde kar tanelerinin arasında kendine doğru savrulan çekici gördü. Geri çekilmeye çalıştı, ne var ki artık çok geçti. Çekiç, bütün hızıyla sol şakağına indi. Beyninde yankılanan sesi duydu, kaldırım taşları hızla yaklaşırken kendini kaybetti.

9
BEN NEDEN ZENGİN OLMAYAYIM?

Perşembe günü (18 Ocak) hava çok soğuk olmasına rağmen taksiye binmek istemedi Olcay. Yine temiz hava krizi tutmuştu. Melih akşamüzeri onu okuldan aldığında da değişen bir şey yoktu. Olcay, Melih'i buzdan adam yapmaya kararlıydı; taksiye binmeyeceklerdi. Melih içinden küfrederek ve fena hâlde üşüyerek tekerlekli sandalyeyi iterken bir yaz günündeymiş gibi mutlu görünen Olcay sakince soruverdi: "Kedin kaybolmuş, öyle mi?"

"Sen nereden biliyorsun?"

"Teyzem söyledi."

Melih sanki paylaştıkları bir sırrı ele vermiş gibi kırıldı Sevil Hanım'a.

"Evet. Bir süredir gelmiyor eve."

Olcay kediyle ilgili başka bir şey söylemedi. Evin sokağına girdiklerinde ise "Önümüzdeki hafta Bodrum'a gideceğiz," dedi.

Melih'in bundan haberi yoktu. Acaba Sevil Hanım ondan evde kalmasını isteyecek miydi? Olcay, düşüncelerini okumuş gibi sordu: "Sen mi kalacaksın evde?"

"Bilmiyorum, konuşmadık."

Eve geldiğinde Melih'in ilk işi yine çantasını açmak oldu. Ama ne bir not bulabildi orada ne de başka bir şey. Keyfi biraz daha kaçtı. İstemeye istemeye çizim masasına oturdu. Kedisinin yokluğu hayatın bütün neşeli yanlarını alıp götürmüştü sanki. Hiçbir şey kendini iyi hissetmesini sağlamıyordu. Ama sömestre kadar teslim edeceği bir hastane projesi ve çalışması gereken pek çok ders vardı. Sınavlar yaklaşmıştı. Sıkıntıyla arkasına yaslandı, böyle zamanlarda hep yaptığı gibi Gülce'nin fotoğrafını okşamaya başlamıştı ki telefon çaldı.

"Efendim?"

"Melih, ben Kadir..."

"N'aber Kadir?"

"İyidir. Seninle görüşmemiz lazım. Önemli..."

Çocuğun sesi endişeli geliyordu.

"Hayrola?"

"Anlatırım. Ne zaman buluşabiliriz?"

Kadir'le buluşmak hiç içinden gelmiyordu Melih'in.

"Bu akşam olur mu?"

"Olur. Sekizde, yine aynı yerde, tamam mı?"

"Tamam."

Melih telefonu kapadıktan sonra çizim yapamadı. Kadir'le randevulaşması kara bir bulut gibi çökmüştü üstüne. Kötü bir şeylerin onu beklediğini hissediyordu. Kadir yeni bir dertle gelecekti, bundan adı gibi emindi.

Beşiktaş'taki kafe yine sıcak ve kalabalıktı. Yıldız'da oturan Kadir önce gelmiş, olabildiğince köşede bir masaya yer-

leşmişti. Yarılanmış bir ıhlamur bardağı duruyordu önünde. Yüzü kapıya dönüktü. Melih'i görünce ayağa fırladı. Kadir'in rengi çekilmiş, daha da ufalmıştı sanki.

Heyecanlıydı, lafı uzatmadan hemen konuya girdi: "Para kazanmak ister misin?"

Melih'in son zamanlarda duymaya alışık olduğu bir soru cümlesiydi bu...

"Bilmem, işler fena değil şu sıralar. Yeni bir iş için..."

Kadir sözünü kesti: "Bu öyle çekirdek parası değil, çok para..."

"Çok para kolay kazanılmaz."

"Bazen de o kadar zor olmaz."

"Dilinin altında ne var senin Allah aşkına?"

Kadir bir an sanki söylemekle söylememek arasında kararsız kalmış gibi bocaladı. Emer gibi içtiği sigarasını söndürdü, "Hani şu büst var ya..." dedi gözleri izmaritte.

Melih bir süredir büstü unutmuştu. Mıcır'ın yokluğu her şeyin önüne geçmiş, bu gizemli hikâyeyi geri plana itelemişti.

"Eee?"

"Ona sahip olmaya ne dersin?"

"Hani yoktu öyle bir şey?"

"Bak, o zaman sana doğruyu söylemedim. Yani... Ne bileyim, güvenemedim işte."

"Şimdi ne oldu da güveniyorsun?"

"İşler değişti."

Melih paranın kokusunu almıştı. Bu yüzden Kadir'e kızmış olsa da üstüne gitmemeye karar verdi.

"Şu hikâyeyi baştan anlatsana..."

Kadir, Melih'in sinirlenmediğini görünce biraz rahatlayarak arkasına yasladı.

"Ortak mıyız?"

"Öyle mi olması gerekiyor?"

"Tek başıma bu işin altından kalkamam."

"Ben de anlayıp dinlemeden sana bir şey diyemem."

Kadir ellerini açtı. Yüzünde, "Denize düşen yılana sarılır" gibilerinden bir ifade vardı.

"Pekâlâ, dinle, sonra karar ver o zaman. Ama önce söz ver; anlattığım her şey aramızda kalacak."

Melih onun çaresizliğine güldü içinden. Söz ha? Hangi zamanda yaşıyordu bu çocuk? Kadir'e ciddiyetle, "Tamam, söz," dedi. Eğer bu onu rahatlatacaksa kendisi için sorun yoktu. Kadir bir ıhlamur daha isteyip anlatmaya başladı.

"O büst evde..."

"Evde mi? Nerede peki?"

"Koleksiyonun olduğu odanın altında bir mahzen var. İşte orada."

"Eee, evdekiler bunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Kimsenin haberi yok."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Olcay için çalışırken keşfettim orayı..."

"Gördün mü büstü?"

"Görmedim ama orada, biliyorum."

Kadir'in gözleri hırsla parlıyordu. O kadar büyük bir inançla konuşuyordu ki Melih, onun kendisinden bir şeyler gizliyor olabileceğini düşündü.

"Eee, benden ne istiyorsun?"

"Onu çalmanı."

"Olur, istersen Topkapı'daki Kaşıkçı Elması'nı da çalayım senin için!"

"Melih, bu iş gerçekten çok ciddi. Büste değer biçilemiyor. Onu biz götürürsek, sülalemiz kurtulur, inan."

"Böyle bir şey yapamam, Kadir."

"Çok kolay. Vallahi çok kolay. Ben atılmasaydım işten, şimdi Las Vegas'ta kumar oynuyordum."

Melih elinde olmadan güldü. Kadir'i Las Vegas'ta, rulet masasında düşünmek... Kadir cesaret aldı bu gülüşten.

"Eve rahatça girip çıkıyorsun, üstelik kalıyorsun. Kolayca yaparsın."

"Eve alarm sistemi kuracaklar. Mutlaka koleksiyonun olduğu odaya da koyacaklardır."

Kadir hiç önemsememişti alarm sistemini...

"Ne zaman olacak bu iş?"

"Bilmiyorum, bugün yarın herhalde."

"Elleri ağırdır, hemen yapmazlar. Sevil Hanım kimseye güvenmediği için işi yapacak firmayı ince ince araştırır."

"Peki sonra? De ki çaldık; satabilecek misin?"

"Deli misin, müşterisi hazır!"

"Ben ne kazanacağım bu işten?"

"Adam başı yarım milyon."

Melih, sorar gibi çattı kaşlarını, Kadir o gürültüde birinin duyması mümkünmüş gibi eğildi Melih'in kulağına...

"Yarım milyon dolar..."

Melih heyecanlanmıştı. Bu, rüyalarında bile göremeyeceği bir rakamdı. Kadir'in ne düşündüğünü anlamak isteyen bakışlarına yakalanmadı ama.

"Bilmiyorum, Kadir... Elini ateşe sokacak olan benim. Biraz düşünmem gerek."

"Bak, aymaları an meselesi. Elimiz şeyimizde kalmayalım."

"Beni sıkıştırma. Düşüneceğim dedim. Reddetmiyorum ama... Bakalım ne oldu alarm meselesi falan."

"Tamam... Ama çabuk karar ver, gözünü seveyim."

Gece yarısı eve dönerken Melih'in kafası karmakarışıktı. İş kolay görünüyordu gerçekten. Ama göze alınması gereken büyük bir risk vardı. Apartmanın önüne geldiğinde nefes alamıyormuş gibi içine çekti soğuk havayı. Bütün hayatı değişebilirdi. Hem olumlu hem olumsuz anlamda. Bu işin sonunda "çok zengin bir adam" olabileceği gibi, karanlık bir hapishanede çürüyerek, "gelecekte çok zengin bir adam" olma hayalini tamamen yitirebilirdi de. Ama içindeki terazi hiç adil çalışmıyordu. Genç yaşta büyük bir servete kavuşmak herkesin düşü değil miydi? Şu adaletsiz dünyada risk almadan kim hayal ettiklerine ulaşmıştı ki?

10
DOKUZUNCU HARİCİYE KOĞUŞU (NEJAT SAYDAM/1967)

Selim, kalabalık bir hastane odasında, berbat bir kokuyu soluyarak açtı gözlerini. Nerede olduğunu anlamak için başını yana çevirmek istedi, müthiş bir ağrı saplandı beyninin gerilerinde bir yerlere. Tekrar tavandaki soluk ışığa dikti gözlerini, vücudunu kontrol etti yattığı yerden. Bacakları, kolları yerinde miydi?

Esmer, tombul parmaklar üzerinden geçerek serumunu değiştirdi. Selim, sahibini göremediği ele seslendi: "Ne oldu bana?"

Sesi yabancı geldi kulağına; daha zayıf, daha hasta bir sesti duyduğu.

"Kafanı kırmışlar..."

Selim düşünmeye çalıştı. Sadece karanlık bir gecede karın yağdığını hatırlıyordu. Karanlığı aydınlatan, lapa lapa yağan bir kar... Bir de mutlu olduğunu, çok mutlu olduğu-

nu... Zorlukla konuştu. Boğazında ses tellerine baskı yapan bir yumru vardı sanki.

"Nasıl olmuş?"

El, serum şişesiyle birlikte görüş alanından çıktı.

"Bilmem. Yirmi dikiş var kafanda. Yine ucuz atlatmışsın."

Görmediği başka biri Güneydoğu şivesiyle konuştu: "Ölecek dediler kardaş senin için. Yine sağlammış saksı. Geçmiş olsun."

Selim cevap vermedi adama. Zaten tek kelime edecek hâli yoktu. Tekrar kapattı gözlerini, derin bir uykuya daldı.

Salı günü (23 Ocak) taburcu oldu. Aslında tam iyileşmemişti ama hastanenin yatak ihtiyacı vardı ve ondan daha kötü durumda olanlar bekliyordu sırada.

Selim, kafasına şiddetli bir darbe aldığı dışında bir şey öğrenememişti ve daha da kötüsü o ânı hatırlamıyordu da. Olay günü ayrıntılarıyla aklına gelmişti daha sonra... Ama ne başına kimin vurduğunu görmüştü ne de olayın nasıl gerçekleştiğini. Biri onu öldürmek istemişti, tek gerçek buydu. Bütün bu olup bitenler arasında onu sevindiren mucizevi bir şey olmuş, ceketinin cebinde Sevil Hanım'a aldığı yüzüğü ve kadının çakmağını bulmuştu. Kimse dokunmamıştı onlara! Bu da önemli bir işaretti Selim'e göre; aşklarına, onun el değmezliğine ve sonsuzluğuna dair benzersiz bir işaret...

Eve girdiğinde telesekreterin kırmızı ışığını yanar buldu. Üç mesaj vardı telefonda. Selim, Sevil Hanım'ın sesini duymayı umarak telefonun tuşuna bastı. Ama üç mesaj da Nejat Kumcu'ya aitti. Adamın boğuk ve uzak sesi gittikçe hiddetlenerek doldu salona; Selim'in nerede olduğunu soruyordu. Nasıl böyle ortadan kaybolabilirdi haber vermeden?

Selim, banyodaki aynanın karşısında durmuş, sarılı kafasını inceliyordu. Beyaz sargı sol kaşının biraz üzerinden geçerek kafasına dolanıyor, açıkta kalan gözü şişmiş ve morarmış olarak ölü bir göz gibi ışıksız bakıyordu. Doktor, saçlarının tıraş edildiğini söylemişti. Çok mu çirkin olmuştu acaba? Sevil Hanım onu görünce ne yapacaktı? Korkar mıydı görüntüsünden? Aklına bir Killing filmi geldi. Killing'in sevgilisi umursuyor muydu o çirkin kılığı? Nasıl sevgiyle sarılıyordu soğuk iskelete? Sevil Hanım da öyle davranacaktı mutlaka.

Selim başına ne geldiğini kestiremiyordu. Hafızası yavaş yavaş açılıyor, büyük bir çekicin hızla yaklaştığını görüyordu zihninde, ama görüntünün devamı yoktu. Durmadan onu kimin, neden öldürmek isteyeceğini düşünüyor, bir sonuca ulaşamıyordu.

Aynı gece Nejat Kumcu yeniden aradı. Selim başına gelenleri anlattı. Adam bir süre sessiz kaldı telefonda. Düşünüyordu. Selim arkadan gelen araba seslerini dinledi onu beklerken. Adam, "İşler karışıyor," dedi sadece. Selim onun kafasından neler geçtiğini merak etti. Bu işle ilgili bilmediklerinin çokluğunu ve bu bilinmeyenlerin nasıl karanlık, ürkütücü hayaller hâlinde üzerine geldiğini düşündü. Tuhaftı ama korkmuyordu. İçinde olduğu durum, filmlerdeki başrol oyuncularının karmakarışık olayların ortasına çok araştırıp soruşturmadan, tamamen kahramanlık dürtüsüyle atlayışlarından pek farklı değildi.

Adam ne yapacağını sordu, Selim yine hiç düşünmeden, "Eve gireceğim, bir şey değişmedi," dedi. Telefonu kapattıktan sonra ise artık Sevil Hanım'la bağlantı kurmanın zamanı geldiğine karar vererek rahatlattı kendini, erkenden yattı.

Selim, ertesi sabah (24 Ocak) Ortaköy'deydi. Kahveye girdi, kahveci yanına gelip geçmiş olsun, dedi, ne olduğunu sordu. "Araba kazası," dedi Selim. Mahallede onu görenlere de böyle demişti. Birkaç kez daha tekrarlayıp bu yalana kendi de inansa, öldürülmek istendiği hiç aklına gelmese ne güzel olurdu. Bir çay söyleyip beklemeye başladı. Heyecanlıydı. Ne zamandır görmemişti Sevil Hanım'ı. Karşılaşma ânını binbir şekilde hayal ediyor, hiçbirini yeterli bulmuyordu. Bugüne kadar çevrilmiş bütün filmlerde düşünülmüş olandan daha mükemmel, daha göz yaşartıcı bir sahne olmalıydı iki sevgilinin birbirlerini gördükleri an...

Kadın öğleye doğru çıktı evden. Görünmeyen bir yağmur başlamıştı tam o sırada. Şemsiyesini açtı, caddeye doğru uzaklaştı Sevil Hanım. Selim de hesabı ödeyip seyirtti peşinden. Caddeye çıkmadan yetişti ona.

"Sevil Hanım!"

Kadın irkilerek geriye döndü.

"Sen ne arıyorsun burada?"

Selim onun gözlerindeki korkuyu bambaşka yorumladı. Kadın kafasını sargılar içinde görünce ürkmüştü elbette. Doğal bir tepkiydi verdiği.

"Bir maruzatım var..."

Kadın, sağa sola kaçamak baktı, sonra yürümeye devam etti.

"Şimdi işim var."

Selim hata yaptığını anlamıştı. Namuslu, aile değerlerine önem veren bir kadındı o. Böyle sokak ortasında yabancı bir erkekle görüşmesi hiç de hoş karşılanmazdı. Artık dönüş yoktu ama.

"Çok önemli... Nejat Kumcu'yla ilgili."

Sevil Hanım bu adı duyunca durdu, döndü.

"Ne oldu?"

"Trafik kazası."

"Geçmiş olsun. Nejat Kumcu ne dedi?"

Selim, kadının öncelikli olarak ne sorduğundan emin olamadı. Yoksa onu hiç ilgilendirmiyor muydu kaza geçirmiş olması?

"Tekrar eve girmemi istiyor."

Sevil Hanım bu konunun ayaküstü konuşulmayacak kadar önemli olduğuna karar vermiş bir tavırla, "Gel benimle," dedi ve caddeden geçen ilk taksiyi çevirdi. Bindiler.

"Bebek," dedi kadın. Sonra da ne tek kelime etti ne de bir kez olsun dönüp baktı Selim'e. Hiç konuşmadan, "Bu Sabah Yağmur Var İstanbul'da" şarkısını dinleyerek yol aldılar. Selim hâlinden hoşnuttu. Şarkıya eşlik eden soğuk yağmurun denize inişini seyrediyor, biraz ötesinde oturan sevdiği kadının yoğun kokusunu en derininde hissediyordu. Çabucak geldiler Bebek'e. Kadın, cüzdanına davranan Selim'i neredeyse tersleyerek parayı ödedi. Selim alınmadı ama. Henüz birbirlerini yeterince tanımıyorlardı. Gün gelecek Sevil Hanım da Selim'in bu gibi konularda nasıl hassas davranan bir erkek olduğunu öğrenecekti.

Kadın önden yürüdü, deniz kenarında bir kahveye girdiler. Selim iyi bilirdi Bebek'i. Güzel arabaların, kaliteli müzik setlerinin semtiydi ona göre. Eğer Sevil Hanım çok seviyorsa, ileride burada da oturabilirlerdi.

Yine arkalarda bir masa seçti kadın, Selim'in yüzüne bakmadan sordu: "Ne içersin?"

"Çay."

Selim onun keyifsiz olduğunun farkındaydı. Bu Nejat Kumcu olayı mı üzmüştü acaba onu? Yoksa sevdiği adamı bu hâlde görmek mi? Elini, güç almak istermiş gibi cebine soktu, yüzüğün içinde olduğu kadife kutuyu okşadı. Hediyeyi vermenin zamanı olup olmadığını kestiremiyordu. Belki başka bir zaman...

"Demek tekrar eve girmeni istiyor..."

Sevil Hanım, Selim'in cevabını beklemeden sıkıntıyla başını denize çevirdi, gri ışık profilini netleştirdi ve o zaman kadının gözlerinin ıslandığını fark etti Selim. Yanağından süzülen bir damla yaş, camdaki yağmurla birleşti. Sevdiği kadının üzüntüsüne bir çare bulamadığı için kendi kendine küfretti. Onu üzenleri bir eline geçirse ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Sevil Hanım, cebinden çıkardığı bir kâğıt mendille gözlerini sildi ve yine Selim'e bakmadan konuştu: "Sen ne dedin?"

"Olur, girerim dedim. Eğer siz..."

Kadın onu dinlemiyordu.

"Ne istiyor bu herif, anlamıyorum ki! Artık kimse giremez eve. Alarm taktırıyorum." Selim şefkatle baktı kadına. Alarm ha? Kadınlar böyleydi işte; teknolojiye sığınıyor, ama onun kâğıttan bir kale olduğunu bilmedikleri için de kendilerini emniyette sanarak savunmasız, "Allah'a emanet" yaşayıp gidiyorlardı.

"Neredeymiş bu büst?"

Kadının büstün yerini bilmediğinden zaten emindi Selim. Bu soruyu sorarken yüzündeki ifade ise küçücük bir şüpheye bile yer bırakmıyordu.

"Daha söylemedi."

"Salak herif! Salak! Büst falan yok, deli mi bu!"

Kadın kendi kendine konuşur gibiydi. Selim onun çay bardağını tutan ince parmaklarının titrediğini görüyordu. Ne kapısına geldiğinde ne de gecenin bir yarısı evinde onu karşısında bulduğunda bu kadar hiddetlenmişti Sevil Hanım.

"Ne yapmamı istiyorsanız öyle yapayım."

Kadın düşünüyordu.

"Girdim ve bulamadım dersin. O ne verecekse sana daha fazlasını öderim ben."

"Aman Sevil Hanım, ne demek..."

Kadın sıkılmış gibi dikildi olduğu yerde.

"Neyse, neyse, sonra konuşuruz bunu. Ne zaman girmeni istiyor eve?"

"Galiba Bodrum'a gidecekmişsiniz hafta sonu."

"Maşallah, her şeyi de biliyor." Selim'in bir yorum yapmasına fırsat bırakmadan ayağa kalktı kadın. "Gidelim... İşim var."

Hesabı yine Sevil Hanım ödedi, dışarı çıktılar. Yağmur kesilmişti. Caddeyi geçip yan yana durdular.

"Ben Hisar'a gideceğim. Bir daha mahalleye gelme. Ben seni ararım," dedi Sevil Hanım ve gelen ilk taksiye binip gitti.

Soğuk rüzgâr pardösüsünün eteklerini uçuştururken Selim ilk kez başındaki derin sızıyı hissetti. Dizleri titriyor, vücudu çökmek üzere olan bir bina gibi sallanıyordu. Kadınla birlikte bütün yaşam gücü de gitmişti sanki... Ayaklarını sürüyerek karşıya geçti, bir taksiye bindi. Başını arkaya yaslamış, gözlerini yummuş, cebindeki kadife kutuyu sımsıkı tutarken, neredeyse bedenî bir acıyla Sevil Hanım'ın ayrılırken ona bir kez olsun bakmadığını, hatta elini dahi sıkmadığını düşünüyordu.

11

BEN BU DİZİDE OYNAMAK İSTEMİYORUM...

Melih, sınavları olduğu için beş gün izin kullanmıştı. Sevil Hanım bir incelik yapmış, ücretini kesmemişti. Belki bunda, Olcay'ın ağır bir grip geçiriyor olması nedeniyle okula gidememesinin de payı vardı. Sömestr tatilinde Bodrum'a gideceklerinden de söz etmişti Sevil Hanım. Ama evde kalması için herhangi bir teklifte bulunmamıştı. Aslında mahzene girecekse iyi bir fırsat olabilirdi bu gidiş. Evi boş bırakacağını sanmıyordu kadının. Acaba Olcay daha önce de Melih evdeyken eve hırsız girdiğinden söz etmiş olabilir miydi Sevil Hanım'a? Böyle bir ihtimali pek düşünmese de teyze-yeğenin ilişkisi hâlâ çözümlenememiş bir problemdi onun için. Bu yüzden emin olamıyordu. Üstelik hiç güveni yoktu Olcay'a. Melih, giderek daha büyük bir nefret hissediyordu çocuğa karşı. Açıklanabilir bir nedeni olmasa da kedisi her aklına geldiğinde Olcay'ın hayali Mıcır'ın parlak gözlerinin ardında beliriyor, onun bu acı kaybıyla alay edercesine sırıtıyordu.

Sınav vakti gelip dayanmıştı ama Melih'in geride kalan beş günü pek de iyi değerlendirdiği söylenemezdi. Statik kitabını sıkıntıyla karıştırdı. Binlerce kelime, binlerce rakam, binlerce bilgi... Neden beynine taşıyacaktı ki bütün bunları? Yine binlercesi olan bir diploma için değil mi? Okulu bitirmek, ünlü bir mimar olmak, hayranlık uyandıracak projeler çizmek, birkaç ay önce olduğu gibi heyecanlandırmıyordu artık onu. Beş yüz bin dolar az ötesindeydi, biraz şansla, biraz sağlam bir plan yaparak ulaşabileceğini düşündüğü o para rüyalarına girdiği sürece, "mimar olma" hayali bir daha eski pırıltısına ulaşamayacaktı Melih için.

Boş boş baktığı kitabı vurdu masaya, kalkıp bir zamanlar ümide açılan mutfak penceresini kapattı. Yatmadan Gülce'nin resmini okşadı, konuştu onunla. Birlikte olsalar beş yüz bin dolarla neler yapabileceklerini anlattı. Daha fazla kafa yormasına gerek yoktu, ertesi gün Kadir'i arayacak, kararını bildirecekti.

Tam yorganı başına çekmişti ki telefon çaldı. Henüz büstü çalma girişiminde bulunmamış olsa da sanki bu işi yapmış gibi bir korku yerleşmişti içine ve çalan her telefon, büstün peşine düşenlerden geliyormuş gibi yüreğini hoplatıyordu.

Arayan Yeşim Hanım'dı. Biçimsiz bir saate aradığı için özür dileyip ertesi akşam Orkun'a bakıp bakamayacağını soruyordu. Sesi hafif çakırkeyf geliyordu kadının. "Olur," dedi Melih saatine bakarken. Saat on ikiyi biraz geçiyordu.

Perşembe sabahı kalkar kalkmaz Kadir'i aradı Melih. Kadir, onun işi kabul etmesine çok sevinmişti. Cuma günü bir araya gelmeye ve plan yapmaya karar verdiler. Ama bu kez

Beşiktaş'ın içindeki bir balıkçı lokantasında buluşacaklardı. Öyle istemişti Kadir. "Sat anasını oğlum, kafaları çekelim, zengin oluyoruz artık," demişti. Henüz ortada olmayan bir parayı harcamaya başlamak Melih'e pek akıllıca gelmemiş olsa da Kadir'in neşeli, umutlu havası onu da etkisi altına almıştı.

O akşam (25 Ocak) saat sekizde Yeşim Hanım'ın evinin kapısını çalıyordu Melih. Bora Bey, bembeyaz dişlerini sergileyen Amerikanvari gülümsemesiyle içeri aldı onu. Melih, adamın sıkı sıkı sarılmasından kurtaramadı kendini ve bu kısa kucaklaşma sırasında onun parfümünü değiştirdiğini anladı: Harika bir kokuydu Bora Bey'in sürdüğü.

"N'aber yakışıklı?"

"Sağ olun, Bora Bey, iyidir. Sınavlar başlıyor, çalışıyorum."

"Hadi bakalım, başarırsın sen..."

Adam yine o tuhaf bakışlarını dikmişti Melih'e.

"Yeşim Hanım yok mu?"

"İçeride, geç..."

Yeşim Hanım'ın evde olması biraz rahatlatmıştı Melih'i. Kadın salonda beyaz şarap içerek bir dedikodu dergisine bakıyordu. Onu görünce dergiyi bıraktı, kadehini aldı eline. Hafifçe sallanarak ve gülümseyerek yaklaştı. Melih ilk kez kadının alkol problemi olabileceğini düşündü.

"Melih! Özlettin kendini..."

İkili öyle suni bir hava yaratmıştı ki Melih, kendini bütün gece sürecek olan bir Brezilya dizisindeki konuk oyuncu gibi hissetmeye o sırada başladı.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sağ olun."

Bora Bey kendine viski koydu. Kadehte şıngırdayan buzlar, adamın şıklığı ve güvenli duruşu Melih'e tıpkı o dizilerde olduğu gibi az sonra aile içi bir kıyamet kopacağı duygusunu veriyordu.

"Melih, ister misin sen de?"

"Hayır, teşekkürler."

"Görev başındayken içki içmiyor o..."

Melih, Yeşim Hanım'ın esprisine gülümsedi, Bora Bey ise hiç oralı olmadı.

"Memnun musun işinden?"

"Evet, sağ olun. Orkun'u çok seviyorum."

"Bora, Olcay'ı soruyor..."

"Ha, elbette, gayet iyi gidiyor."

Bora Bey, bardağını sallayarak Melih'e doğru yürüdü. Melih, nedensizce, belanın yaklaştığını düşünerek ayakkabılarına çevirdi gözünü.

"Aslında seni uyarmamız gerekiyordu. Tehlikedesin, Melih."

Melih, adamın ne söylemek istediğini hiç anlamasa da sezgilerinde yanılmadığını fark ederek kendini az sonra duyacaklarından koruyacağını umduğu derin bir nefes aldı.

"Bora, böyle mi söylenir? Pat diye!"

Adam sertçe kadına doğru döndü, bardağındaki buzlar bir daha şıngırdadı. "Daha iyisini biliyorsan sen söyle! Lafı uzatmaya ne gerek var? Çocuğun başına bir iş gelmesi daha mı iyi?"

Sözü edilen çocuk kendisi olmalıydı. Melih o zaman başını kaldırdı: "Anlamadım?"

Bora Bey karşısındaki sandalyeyi çekti, bacaklarını açarak oturdu, Melih'e doğru eğildi. "Bak Melih, seni severim, bilirsin..."

"Sağ olun."

Melih'in aklına büstü çalma projesi geldi. Haber almış olabilirler miydi? Ama bunun düşüncesi bile saçmaydı, kimsenin haberi yoktu ki bundan.

"Biliyorsun, senden önce de Olcay'ı okula getirip götürenler oldu."

"Evet. Kadir diye biri, onu uzaktan tanırım. Okuldan..."

Kendisine sorulmadan bir sürü şey sıraladığını susunca fark etti Melih.

"Ondan sonra biri daha çalıştı."

"Öyle mi? Bilmiyordum."

Melih böyle birinin olabileceğini Kadir'le konuşmuş olduklarını hayal meyal hatırladı.

Bora Bey söyleyeceklerinde zorlanıyormuş gibi ayağa kalktı. "Peter... Hukuk son sınıftaydı, staj yapıyordu yanımda..."

İşte bu mükemmel bir sahneydi. Başroldeki adam az sonra, "Ama Peter öldü," diyecek ve bir damla yaş süzülecekti gözlerinden. Melih, yönetmenin "stop" demesini bekleyerek Bora Bey'i izledi.

"Bora, Melih'i korkutuyorsun!"

Aslında Bora Bey değil de Yeşim Hanım'ın tepkisi Melih'i korkutmuştu. Çünkü adamın sadece rolünü oynadığına inandırmıştı kendini. Yutkundu. *Senaryo sana ait değil Melih, Bora Bey'in söyleyeceklerini bilmiş olamazsın*, diye geçirdi içinden.

Bora Bey, neden sonra yüzünü döndü ona ve konuştu: "Peter'ı öldürdüler, Melih."

Melih, gerçekle kurmacayı birbirine karıştırmış, ağzı açık bakıyordu adama.

"Bunu söylemek zorundaydım. Senin de başına bir iş gelmesini istemeyiz. Ne de olsa bizim vasıtamızla tanıdın Sevilleri."

Melih yardım istercesine Yeşim Hanım'a baktı. Ama kadın, cenaze töreni bakışlı gözlerini kadehine dikmişti.

"Hiçbir şey anlamıyorum, Bora Bey. Kim, niye öldürdü ki onu?"

"Emin değilim ama sanıyorum büst yüzünden."

"Büst mü? Büstle ne alakası vardı onun?"

"Bilmiyoruz. Karışık bir iş anlayacağın."

Melih düşünmeye çalışıyordu. Söyleyeceği her kelime onu aptal konumuna düşürebilirdi. Olan biten hakkında o kadar az şey biliyordu ki!

"Ne zaman oldu bu?"

"Aralık başında. Yolda yürürken kafasına sert bir şeyle vurmuşlar. Komadaydı, iki gün önce de öldü."

"Bora hep yanındaydı."

"Ailemizden biri gibiydi çünkü."

"Çok kötü bir şey, çok..."

Yeşim Hanım'ın sesi titriyordu. Melih'in görmediği yaşları bir kâğıt mendille sildi, hafifçe burnunu çekti. Az önceki neşeli hava nereye gitmişti? Ona sarılan iki sevecen insan neredeydi şimdi? Bir komedinin hafifliğine nasıl da ihtiyacı vardı Melih'in. Ama sanki ağır bir dramda rol alıyordu.

"Bize sorarsan işi hemen bırakmalısın."

Bora Bey iyice sokulmuştu ona. Salondaki ışıkta maviye çalan iri gözlerini gözlerinin içine dikmişti. Melih şimdi adamın kokusunu daha iyi alıyordu. Son bir umutla Yeşim Hanım'a doğru çevirdi başını. Kadın da ona bakıyordu. Ama Melih'in istediği gibi değil.

"Bora haklı, Melih. Biz sana daha iyi geliri olan bir iş buluruz."

Melih, daha sonra sık sık düşüneceği bir şeyi, büyük bir kumpasın içinde olduğunu ilk kez o anda hissetti. Kendisi konuk oyuncuydu. Senaryoyu bilmiyordu, sete ve oyunculara yabancıydı ama başarısız olmaya da hiç niyeti yoktu. Rolünü iyi oynayacaktı.

"Sizi anlıyorum. Ama ben işimi seviyorum."

Az önce ona dostça gülümseyen iki surat da tiyatroyu simgeleyen ağlayan figürler gibi dudaklarını düşürerek döndü ona.

"Biz senin iyiliğin için söyledik."

Bu kez uyarı Yeşim Hanım'dan gelmişti. Melih, iyi polis kötü polis oyununu hatırladı.

"Sağ olun. Kendime dikkat ederim."

Bora Bey, aslında Yeşim Hanım'a çok yakışacak bir tonlamayla, önemsiz bir şeyden söz eder gibi sordu: "Büst hakkında ne biliyorsun?"

Galiba senaryonun birkaç sonu var, diye düşündü Melih. İşler istedikleri gibi gitmeyince, yedekte olanı sürmüşlerdi önüne.

"Olmadığını biliyorum."

Bora Bey'le Yeşim Hanım bakıştılar bu yanıt üzerine.

"Var mı?"

"Bu önemli değil, Melih. Önemli olan senin tehlikede olman."

"Neden tehlikede olayım ki? Büstle bir ilgim yok."

Bora Bey, oğlunun dünyadan haberi olmadığını düşünen bir baba gibi, küçümseyerek gülümsedi Melih'e.

"Pekâlâ... Yetişkin birisin, kendi kararlarını kendin verecek yaştasın. Ama dikkatli ol."

"Dikkatli ol" derken sesi tehditkâr bir ton almış mıydı Bora Bey'in, yoksa Melih'e mi öyle gelmişti?

"Olurum, sağ olun."

Çift saat dokuz gibi çıktı evden. Melih hâlâ onların aslında gidecek bir yerleri olmadığını, sadece bu konuyu konuşmak için kendisini çağırdıklarını düşünüyordu. Gece baştan sona kurmacaydı; berbat bir kurmaca. Brezilya dizilerine haksızlık etmişti. Az önce yaşananlar, bir Brezilya dizisinin kötü bir kopyası olabilirdi ancak.

12
YARIN BİZİMDİR...
(ATIF YILMAZ/1964)

Sevil Hanım, cuma akşamı (26 Ocak) aradı Selim'i. Selim o sırada, başı yarıldıktan sonra her gece yaptığı gibi bir Killing filmi seyrediyordu. Telefon çaldığında da *Killing Frankeştayn'a Karşı* kaseti sürülüydü videoya. Görüntü berbattı. Siyah beyaz film sık sık karıncalanıyor, Selim'in gözlerini fena hâlde yoruyordu ama o yine de tek bir saniyeyi kaçırmadan büyük bir dikkatle izliyordu filmi. Telefon çalınca görüntüyü dondurdu, arayanın Sevil Hanım olacağından emin, açtı telefonu.

"Bodrum'a gitmeyeceğim," oldu kadının ilk sözü. Sevindi Selim, onu görebileceği anlamına geliyordu bu.

"Ben ne yapacağım?"

"Bekle."

"O, gitmeyeceğinizi biliyor mu?"

"Her şeyi bildiğine göre, bunu da öğrenecektir."

"Anladım, Sevil Hanım."

"Eğer Nejat denen adam yine ararsa bir görüşme ayarlamaya çalış."

"Bunu kabul etmez."

Sevil Hanım hemen cevap vermedi. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi baştan çıkarıcı bir renk almıştı: "Ettirmeye çalış. Akıllı adamsın. İstersen yaparsın."

"Tamam, Sevil Hanım."

"Yarın tekrar ararım. Olur derse, bana yeri ve saati bildir."

Telefon kapanmış, ama uzun uyarı sesini dinlemeyi sürdürmüştü Selim. Neden sonra ahizeyi yerine koydu, videoyu tekrar çalıştırdı. Killing, biçimsiz bir duruşla kalakaldığı cam kenarından içeri atladı, kendinden emin, çevik adımlarla karanlıklara karıştı. Selim artık izlemiyordu filmi. Aklı az önceki konuşmadaydı. Eve giremeyecek olması hayal kırıklığına uğratmıştı onu. Oysa iki gündür başka bir planı olacağını umuyordu Sevil Hanım'ın. Daha karmaşık, Selim'i de içine alan, bambaşka bir plan. Ama o kaçmış, hatta aptalca davranmıştı. Ne olacaktı şimdi? Adam vaz mı geçecekti Sevil Hanım'ın gitmeyeceğini öğrenince? Selim, Sevil Hanım'ı bir daha ne zaman görebileceğini düşünürken, küçük ilaç şişesinin ve kadının ruj lekesinin olduğu fincanın yanında duran kadife kutuya bakıyordu. Kadına ne zaman verebilecekti o yüzüğü acaba? Bunu her düşündüğünde yüreği ağzına geliyordu. O zamanı çabucak yaşayıp geçmişe eklemektense, yaşanacakların böyle beklemede kalması daha çok hoşuna gidiyordu Selim'in. O ânı binlerce kez, istediği gibi kafasında kurup bozabiliyordu böylece...

Nejat Kumcu ertesi gün (27 Ocak Cumartesi) öğleye doğru aradı. Sesi bozuk geliyordu: "Bodrum'a gitmiyorlar..."

Sevil Hanım haklıydı. Adam gelişmelerden hemen haberdar oluyordu.

"Ne yapacağız?"

"Yine de girebilir misin?"

Selim böyle bir teklif beklemiyordu. Adam açıkça tehlikeye atıyordu onu.

"Bu işi yüz yüze konuşalım."

"Hayda! Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Kendimi tehlikeye atıyorum. Bu defa kesin alarm taktırmışlardır eve."

Adam hemen atladı: "Taktırmadılar, biliyorum. Hem öyle olsa bile üstesinden gelemez misin?"

"Bilmiyorum."

Adamın sesi yine değişmişti, gülüyordu: "Benimle oynama. Sen yaparsın, biliyorum."

Erkekler teknolojiyi daha iyi tanıyordu.

Selim bir kez daha denedi şansını: "Neler oluyor, bilmek istiyorum. Ya da kim için çalıştığımı..."

"Sana ne, kim için çalışıyorsan çalışıyorsun! Babanın hayrına mı yapıyorsun sanki?"

"Para için mi yaptığımı sanıyorsun?" Selim, sesinin sert çıktığını fark etti ama aldırmadı.

"Ne için yaptığın beni hiç ilgilendirmiyor." Adamın sesi yine eğleniyor gibi gelmeye başlamıştı; boğuk ama alaycı.

"Seni görmeden girmem."

"Yahu, deli misin sen? Ne geçiyor kafandan?"

Adam işkillenmeye başlamıştı.

"Bir şey geçmiyor. Ama başımı belaya sokacaksam, bunu kimin için yaptığımı bilmek isterim."

"Benim için yapacaksın. Suratımı görünce ne değişecek ki? Yakalanırsan tarif mi edeceksin? Salak mıyım ben?"

"Ben salak mıyım peki?"

Adam konuşmadan sıkılmış gibiydi. "Sen köşeye sıkışmış olansın; salak değil... Yani sen bana şart koşamazsın, anladın mı? Ben isterim, sen yaparsın. Ben büstü istiyorum. Ne pahasına olursa olsun. Sen de içeri girip onu alacaksın." Bir an durdu, devam etti sonra: "Eğer bu işi başarırsan, sana ekstradan elli bin dolar vereceğim."

Selim'in nutku tutuldu bu rakam karşısında. Büyük paraydı adamın söylediği. Bunu gözden çıkardığına göre kimbilir değeri neydi bu büstün. İşte tam o sırada beynini aydınlatan bir ışık yandı. Selim daha sonra bunun üzerinde çok düşünecek ve çok parlak bulduğu fikir giderek ete kemiğe bürünecekti.

"Yetmiş bin..." Kendi bile inanamamıştı ağzından çıkana.

Adam hiç düşünmeden, "Tamam," deyince de yüz bin dolar istemediğine pişman olmuştu.

Bütün gece uyumadı, düşündü durdu Selim. Nejat Kumcu'yu görüşmeye ikna edememişti. Böyle olacağını tahmin ediyordu ama en azından kadının istediğini yapmak için elinden gelen çabayı göstermişti.

Sabaha karşı uykuya daldığında kendini Killing kılığında, Sevil Hanım'ın önünde diz çökmüş olarak gördü. Ağır yaraları vardı, her yanı kıpkırmızı kana bulanmıştı ama o, görevini tamamlamış bir prensin onuruyla, az sonra öleceğini hiç umursamadan kadına uzatıyordu büstü.

Ertesi sabah Sevil Hanım aradığında kafasındaki plan neredeyse netleşmişti artık. Kadına Nejat Kumcu'yu görüşmeye ikna edemediğini söyledi. Sevil Hanım bunu bekliyordu sanki; "Tamam, eve girdim ama bulamadım de ona, gelecek hafta görüşürüz, borcumu öderim sana..." dedi. Kadın, yine o Selim'in sevdiği ses tonuyla konuşuyordu. Se-

lim onun sevgilisiydi, ses böyle hissettiriyordu. Bu da tuhaf gelmedi Selim'e. Böyle olması gerekmiyor muydu zaten? "Borç ne demek?" diye zayıf bir sesle kadına cevap verirken aklında Sevil Hanım'ın omzuna, o hep aynı yere dokunuşu ve o noktadan hızla vücudunun aşağı bölgelerine inen akım vardı sadece.

Selim huzur içinde kapattı telefonu. Sadece kendisinin bildiği planı tekrar kontrol etti. Eve bir kez daha girecekti ve kimse bunun nedenini bilmeyecekti. Aldığı risk büyüktü ama buna değerdi. Mahzene inecek, büstü bulacak, Nejat Kumcu'ya değil, Sevil Hanım'a verecekti. Güzel günler ondan sonra başlayacaktı ikisi için. Bu işi yapana kadar, Nejat Kumcu'yu da Sevil Hanım'ı da oyalaması gerekiyordu. Çok vakti olmadığının farkındaydı, elini çabuk tutmalıydı.

Telefondan uzaklaştığında, dünden beri zihninde olan, kadının ona sağlığının nasıl olduğunu sormadığı sorusu bir kez daha aklına geldi. Sonra kendini onun yerine koydu, Sevil Hanım'a hak verdi; bunca karmaşanın, tehdidin içinde zavallı kadının onu düşünecek hâli mi vardı?

13

NELER OLUYOR HAYATTA?

Melih cuma akşamı (26 Ocak) Beşiktaş'taki balıkçıya girdiğinde Kadir'in hafiften demlenmeye başladığını gördü. Masayı donatmış, kendinden emin bir el hareketiyle garsonu çağırıyordu. Bir ay önceyi, onunla ilk buluşmalarını düşündü Melih. Elindeki ıhlamur bardağıyla nasıl da zavallı bir hâli vardı Kadir'in... Paranın lafı bile onu bambaşka bir adam yapmaya yetmişti.

Melih plan yapmadan önce Peter konusunu konuşmayı düşünüyordu. Bilmediklerinin bildiklerinden çok olduğu durumlarda başının belaya girme olasılığı her zaman fazla olurdu. Hele böyle büyük bir işte.

"Hoş geldin, Melih. Rakı içersin, değil mi?"

"Olur."

Hemen başlarında beliren garson Melih'e rakı koydu. Adamın uzaklaşmasını bekleyen Kadir, bardağını kaldırdı.

"Hadi bakalım, zengin günlerimize!"

"Las Vegas'a!"

Kadir'in gülümsemesi büyüdü. "Las Vegas'a. Güneşe, kızlara, bol paraya..." Ancak Melih hemen sonra, "Kadir, Peter kim?" diye sorunca oğlanın gülümsemesi dondu, bardağı tutan eli dudaklarına ulaşamadan havada kaldı.

"Sen Peter'ı nereden biliyorsun?"

"Bora Bey söyledi."

Kadir'in bütün keyfi kaçmıştı. İçkisinden bir yudum bile almadan kadehini masaya koydu. "Benden sonra Olcay'a bakan çocuk..."

"Neden söz etmedin hiç ondan?"

Kadir ne diyeceğini bilemedi. Sıkıntıyla bardağıyla oynuyordu.

"Bak Kadir, bu işe madem birlikte giriyoruz, her şeyi bilmek isterim."

Kadir, Melih'e baktı, Melih onun o an bir karar verdiğini anladı. Anlatacaktı. Bunu Melih'e güvendiği için değil, ona mahkûm olduğu için yapacaktı.

Hikâye çok karışık gibi görünse de Melih'e inanılmaz gelmemişti. Peter, hukuk okuyan ve Kadir'le aynı evi paylaşan, annesi Türk, babası Amerikalı bir çocuktu. Kadir, "Cin gibiydi, şeytan tüyü vardı adamda, herkes çok severdi onu. Tek kusuru fazla hırslı olmasıydı," demişti Peter için. Birkaç yıldır Bora Bey'in bürosunda çalışıyordu Peter. Konuşmanın tam burasında durmuş, bir an düşünmüştü Kadir. Melih de onun neyi söylemekten vazgeçtiğini merak etmişti. Tam o günlerde kaza olmuş, Olcay için birinin aranması gündeme gelmişti. Peter da Kadir'i önermişti bu iş için. Kadir uzun bir süre Olcay'ı okula getirip götürmüştü. Ancak Olcay ile yıldızı barışmayınca malum hırsızlık olayı yüzünden işinden atılmıştı. İşte bu noktada Peter devreye girmişti. Kadir onun bu işe talip olmasının nedeninin büst olduğunu söylüyor-

du. Büstü duyduğu andan itibaren başka bir şey düşünemez olmuştu Peter. Sevil Hanım başlangıçta Kadir'le aynı evi paylaşan birini istememiş ama Bora Bey'in referansıyla razı olmuştu. Zaten Peter da çok kısa zamanda kendini sevdirmişti Mabeyinoğulları'na.

Melih, Kadir'in sözünü ilk kez burada kesti: "Peter, büstün mahzende olduğunu öğreniyor, öyle mi?"

"Bundan çok emin değilim."

"Anlamadım?"

"Eğer orada olduğundan emin olsa girer ve alır. Ama Peter böyle yapmıyor, ikili oynamaya başlıyor. Hem Sevil Hanım'a, hem Olcay'a büstün yerini bildiğini söylüyor."

"Hele bunu hiç anlamadım."

"Bence Peter şunu yapmaya çalıştı o sırada: Belki gerçekten emin değildi büstün orada olduğundan. Sadece şüpheleniyordu. Evdekilere başka bir yer söyleyecek ve kendini bu işin dışına atacaktı."

"Nasıl yapacaktı bunu?"

"Yani dediği yerde büst bulunmayınca, onun bu işle pek bir ilgisi kalmayacaktı bir bakıma. Üstünde daha sonra oluşacak şüpheyi dağıtacaktı."

"Yani daha sonra kendi gidip büstü alacaktı, öyle mi?"

"Sanırım planı buydu. Hem de büstü bulamama ihtimaline karşı Olcay'la Sevil Hanım'ı söğüşleyerek iyi bir para atacaktı cebe."

Melih'e akıllıca gelmemişti bu plan. "Peki her şey blöf olamaz mı?"

Kadir şaşkınlıkla baktı Melih'e. "Nasıl yani?"

"Yani Peter evdekilerin bu büste sahip olmak istediğini biliyordu ve onun mahzende olduğunu kendi uydurdu."

"Olamaz. Ben defteri gördüm."

"Ne defteri?"

"İzin ver de sırayla anlatayım."

"Pekâlâ."

"Sanırım, artık tam parayı almak üzere olduğu günlerde bir akşam kafaları çektik Peter'la. Keyfi yerindeydi. Bayağı sarhoş oldu. Bana büstün yerini bildiğini, Olcay ve Sevil'den bu yolla para sızdıracağını söyledi. 'Yolacağım tavukları,' dedi. Çok sıkıştırdım ama daha fazla bir şey anlatmadı. İki gün sonra da eve gelirken bir saldırıya uğradı."

"Sonrasını biliyorum. Komada kaldı ve birkaç gün önce öldü."

"Evet, 23 Ocak'ta."

"Yani ben Peter komaya girmeden önce işe alındım, öyle mi?"

"Galiba kasım başında, bu para isteme meselesi olunca işi bıraktı."

"Ama kimse bana bu olaydan bahsetmedi?"

Kadir içkisini dikti başına. "Malum, gizemli 'Mabeyinoğulları ailesi' durumları..."

"Peki defter olayı nedir?"

"Peter komaya girdikten sonra ben evde arama tarama yaptım. Peter'ın gözü gibi sakladığı İngilizce yazılmış bir günlüğü vardı. Onu buldum. İçinde büstün mahzende olduğu yazıyordu. O zaman emin oldum Peter'ın büstün yerini bildiğinden. Dedim ki kendi kendime, 'Oğlum, eline bir fırsat geçti, bunu değerlendir, Peter'ın yapamadığını sen yap!'"

"Ve Olcay'la Sevil Hanım'ı aradın?"

"Hayır, sadece Sevil Hanım'ı. O yeterdi bana. Ona defterden söz ettim ve elli milyar istedim."

Melih bir ıslık çaldı. "Vay, iyi para... Peter'ın alamadığını sen alacaktın yani! Kabul etti mi?"

"Evet."

"Neden hiç sesini çıkarmadan eve girip büstü almadın? Peter'ın bilgisine güvenmediğin için mi?"

"Biraz öyle, biraz da tek başıma böyle büyük bir işe girmeye cesaret edemediğim için..."

"Ama defteri verince büstün yerini öğrenecekti Sevil Hanım, sen de avcunu yalayacaktın?"

Kadir göz kırptı Melih'e. "Hah! O göz var mı bende? Defterin o sayfasını kopardım."

"Aldın mı parayı?"

Kadir'in neşeli yüzü gölgelendi. "Yok, defter geçenlerde çalındı."

"Çalındı mı?"

"Evet, biri eve girmiş, almış."

İş iyice karışıyordu. Melih bir gece önce Yeşim Hanım'ın evinden çıkarken olduğu gibi, beş yüz bin dolara çok uzak hissetti kendini.

"Bunu Sevil Hanım yaptırmış olmalı."

"Evet, başkası olamaz."

Melih güldü.

"Gitti elli milyar yani?"

"Ama büstün yerini sadece ben biliyorum."

"Ve Sevil Hanım da bunu bildiğini biliyor."

Kadir sıkıntıyla içini çekti. "Öyle..."

"Peki neden bana söylemeye karar verdin?"

"Defter çalınınca paniğe kapıldım. Peter'ın başına gelenlerin bana da olabileceğinden korktum yani."

"Geberecekse Melih gebersin dedin yani?"

Kadir, Melih'e şaka yapıp yapmadığını anlamak ister gibi baktı. Ciddi olduğunu görünce gülümseyerek uzanıp onun elini tuttu. Melih bu temastan rahatsız oldu, çekti elini. Ka-

dir'in dokunuşu gece gördüğü rüyayı hatırlattı birden. Harika bir rüyaydı başlangıçta. Gülce'yle tıpkı o fotoğraftakine benzeyen ıssız bir kumsalda oturuyorlardı. Gülce gözlerini ona dikmiş, sevgiyle bakıyor, Melih güneşte ışıldayan yüzünü okşuyordu onun. Bu olağanüstü aşk sahnesine giderek yaklaşan bir gitar sesi eşlik ediyordu. Müzik sonunda o kadar yaklaştı ki, ikisi birden sesin geldiği yöne doğru döndüler. Bir adım ötelerinde Bora Bey, başında bir Meksika şapkası, dizlerine kadar kıvrılmış pantolonu ve çıplak ayaklarıyla dikiliyordu. Sonra müzik aniden kesildi. Bora Bey gülümseyerek elini Melih'e doğru uzattı. Melih, yardım istercesine Gülce'ye döndü ama Gülce ortalarda yoktu. Buna hiç şaşırmadı Melih. Tekrar adama baktı; hâlâ aynı pozisyonda bekliyordu. Melih uzanan eli tuttu, ondan güç alarak kalktı ve birlikte güneşe doğru uzaklaştılar.

"Yok be Melih! Sen de eve girip çıkıyordun, tanıyordum, güveniyordum. Neden olmasın, dedim kendi kendime. Beni dinliyor musun?"

Melih dikkatini tekrar konuya yoğunlaştırmaya çalıştı. Büstün o mahzende olmama ihtimali hâlâ çok kuvvetliydi ona göre. Tanımadığı ve artık hiç tanıma şansının olmadığı bir adamın sözüne güvenerek kendini riske atmasını istiyordu Kadir ondan.

"Peki, evdekiler de biliyor mu bu mahzeni?"

"Evet. Şarap mahzeni orası."

"Ya Bora Bey'le Yeşim Hanım? Onların bu işle bir ilgisi olabilir mi sence?"

Kadir omuzlarını kaldırdı. "Hiç bilmiyorum. Ama büstü duyup da peşinden gitmeyen kimse olmadı şimdiye kadar."

"Belki Peter'la ortak çalışıyorlardı?"

Melih'in aklına bir önceki kurmaca gece geldi. Neden

onun eve gitmesini istemedikleri günden beri aklını kurcalıyor, düşünceleri dönüp dolaşıp büste getiriyordu onu... Acaba eski karıkocanın da büstle ilgili bir planları olabilir miydi? Kadir'in kendisini izlediğini fark etti.

"Onlar da çok seviyorlarmış Peter'ı..."

Kadir, Melih'in isimlendiremediği bir biçimde gülümsedi. "Severlerdi."

"Ölürken Bora Bey yanındaymış."

"Olsun tabii, sevgilisiydi."

Tam o sırada bardağını kafasına kaldırmış olan Melih'in boğazına kaçtı rakı.

"Helal helal..."

Kadir, Melih'in hâline gülüyordu.

"Bora Bey'in ibne olduğunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum da Peter'la böyle bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum."

"İyi, öğrendin işte. Şimdi biz ne yapacağız?"

Melih hâlâ şoktaydı. Bora Bey'i ve Peter'ı düşünüyordu.

Kadir, aklı yapacakları işte, konuştu: "Hadi, kendine gel artık. İşimize bakalım..."

14

KILLING – ÖLÜLER KONUŞMAZ... (YAVUZ FİGENLİ/1967)

Şubatın ilk günü planını tamamlamıştı Selim.

Ertesi gece giyeceği kıyafeti yatak odasında hazırdı, onu yepyeni bir hayata taşıyacak saatlerin gelmesini bekliyordu. Selim, iki gün boyunca defalarca odaya girip çıkmış, baloya gidecek âşık bir adamın heyecanıyla dayanamayıp her defasında dokunmuştu kıyafetine.

Nejat Kumcu iki gün önce aramıştı Selim'i. Sevil Hanım ile Olcay'ın 2 Şubat'ta Yeşim Hanım'ın yaş günü partisine davetli olduğunu söylemişti. Bundan iyi bir fırsat olamazdı. Genç çocuk da olmayacaktı evde. Çünkü partiye o da davetliydi. Selim bu kez "Nerden biliyor bu kadar şeyi?" diye adama kızmamış, kendinden emin, olacakları gören biri edasıyla, "Tamam," demişti, "hallederiz."

Perşembe günü (1 Şubat) önce hastaneye gitmiş, kafasına pansuman yaptırmıştı. Biraz daha küçülmüştü sargısı. Eskisi kadar korkunç görünmüyordu. Aslında artık kafası-

nın açılacağını, Sevil Hanım'ın karşısına normal hâliyle çıkacağını ümit ediyordu ama olmamıştı işte. Yaş günü gecesi, saat dokuz buçuk gibi Selim hazırdı. Boy aynasında kendine bakıyordu.

Galatasaray'ın arka sokaklarında, ikinci el giysi satan bir dükkândan aldığı kıyafet onun için dikilmiş kadar mükemmel duruyordu üzerinde. O öğleden sonra, benzer birkaç dükkân dolaşmış, tam ümidini kesmişken bulmuştu aradığını. Dükkân sahibi kadının da ilgisini çekmişti bu isteği... "Şanslısınız, bir tane var," demiş, gerideki askılardan çekip çıkarmıştı kıyafeti. Selim hayranlıkla parmaklarının arasındaki kostümü incelerken, "Kıyafet balosu için, değil mi?" demişti kadın. Kadının bir an önce yanından uzaklaşmasını, kıyafetiyle yalnız kalmayı bekleyen Selim bir an durmuş, "Kendim için," demişti. Kadın da başka bir şey sormamıştı.

İşte şimdi, üzerinde bir zamanlar Killing'in giydiği kostümle gerçek bir kahramandan hiçbir farkı yoktu. Bir daha beğenerek baktı aynaya, birkaç Killing hareketi yaptı, havaya savurduğu yumruklarla kıyafetine daha yakın hissetti kendini... O gece olacaklara hazırdı artık. Kafasındaki iskelet suratını çıkarıp cebine attı, üstüne siyah bir kazak, pantolon ve mont geçirerek dışarı çıktı.

Selim yarın bambaşka bir hayata başlayacağını biliyordu.

Bu kez eve apartmanın dış kapısından girdi. Kolayca açmıştı kapıyı. Eve henüz alarm takılmamıştı. Bunu yaptırmamış olmaları ilginçti aslında. Koskoca Mabeyinoğulları için kaç paralık bir işti ki alarm taktırmak! Birkaç dakika sonra içerideydi. Fenerini fazla kaldırmadan etrafa göz attı. Evine dönmüş bir aile babasından farklı hissetmiyordu kendini. Üstündekileri çıkardı, montunu, pantolonunu, kazağını katlayarak salonun girişindeki küçük pufun üzerine koydu.

Holdeki büyük aynada beğenerek baktı kendine. Orada, sadece dışarıdan gelen ışıkta, yansıyan gölgeler içindeki Killing görüntüsü bir başkası için dehşet verici olabilirdi ama Selim aynada doğaüstü güçlere sahip bir kahramanla bütünleşmiş görüyordu kendini.

Çevik adımlarla holden çıkıp sağdaki koridora daldı. Evet, tahmin ettiği gibi, doldurulmuş hayvanların olduğu odanın kapısına da alarm sistemi takılmamıştı. Kapıyı açtı, bilen adımlarla yürürken hiçbir hayvanla göz göze gelmemeye çalıştı Selim. Tam Killing'e yakışır bir süratle döşemedeki farklı yeri buldu. Parke öyle yerleştirilmişti ki, dört parçanın oluşturduğu bir bütünün altında kalıyordu kapak. Böylece zemine bakınca asla anlaşılmıyordu. Sadece parkelerden biri çıkmış ve yeniden tam yerine oturmamış gibi görünüyordu. Selim o parçayı bıçağının ucuyla kaldırınca, hafif gömülü, basit bir sürgü ve yine zeminin düzgünlüğünü bozmayacak şekilde monte edilmiş metal bir kol çıktı karşısına. Derin bir nefes aldı. Sanki bütün dünya ayaklarının altına serilmişti o an. Sürgüyü çekti, metal kolu yukarı kaldırdı, bir metreye bir metre kapak kolayca ama gıcırdayarak açıldı. Feneri aşağı tuttu. Kapağın altında bir lağım faresi, ışık boyunca kaçtı, Selim'in göremediği bir delikte kayboldu. Uzun ve paslı demir merdiven, toprak bir duvara monte edilmiş, derin bir kuyuya iniyordu sanki. Fenerin ışığı, kapağın altındaki merdivenin sonunu görmeye yetmiyordu. Ya inecek ya da vazgeçecekti.

Selim fenerini beline bağladı, kapağı üzerine örttü, sonra evin içinde olduğu kadar emin bir biçimde değilse de hâlâ taşıdığı kıyafetin gücünü hissederek ağır ağır indi merdivenleri. Giderek ağırlaşan rutubet ve adlandıramadığı başka bir sürü kötü koku, midesini ağzına getirmişti toprak zemine

ayak bastığında... İlk işi kolonyalı mendilini burnuna dayamak oldu. Sonra fenerini eline alıp etrafına göz attı. Yaklaşık beş metrekare genişliğinde bir yerdeydi. Çevresindeki nemli duvarlar, çok eski yıllardan kalmış izlenimi veriyordu. Bir filmden birkaç kare kalmıştı hatırında. Yerebatan Sarnıcı'nda geçen bir kovalamaca hikâyesi hatırlıyordu yarım yamalak. Gerçi o sarnıç, şimdi Selim'in olduğu yerden çok büyüktü, yine de biraz andırıyordu burayı. Ama Selim'in bildiği bir şey vardı ki, tarihi kalıntı denebilirdi belki ama asla sıradan bir mahzen değildi indiği delik... Bir mahzenin olması gerekenden çok daha derindeydi. Yerin on metre altında olduğunu tahmin ediyordu Selim. Soğuk havaya rağmen alnında oluşan teri, kuruyan kolonyalı mendille sildi. Sonra güç almak ister gibi kıyafetini okşadı. Hissettiği, korku değildi. Sadece bundan sonra karşısına çıkacak olanların bilinmezliği dört bir yandan ağır ağır yaklaşan duvarlar gibi sıkıştırıyordu onu.

Az ileride büyük, görkemli bir demir kapı, kapının hemen sağındaki duvarda da katlı duran bir tekerlekli sandalye vardı. Onun orada olmasına bir anlam veremedi Selim, ama fazla düşünmeye de vakti yoktu. Kapının soğuk kol demirini tuttu, çekti. Kapının gücünü anlatan korkutucu bir ses yankılandı boşlukta. Selim az önce olduğundan çok daha büyük bir mekândaydı şimdi. Feneri usulca kaldırdı... Gördükleri karşısında bir çığlık attı önce, sesi büyüyerek beyninde yankılandı. Sonra midesi ağzına geldi ama orada kusamayacak kadar dehşet içindeydi.

Selim, Killing kıyafetinin bir fayda taşımadığı, yenilmez kahramanın onu tek başına bırakıp gittiği, dönüşü olmayan bir zamana adım atmıştı.

15
SEN NEYMİŞSİN BE ABİ!

Kadir'le görüştükleri cuma gününden sonra Melih düşünmek için bol bol fırsat bulmuştu. Olcay'ın sömestr tatili başlamıştı ve Melih'in on beş gün boyunca Ortaköy'e gitmesi gerekmiyordu. Sevil Hanım kendine yakışır biçimde davranmış ve Melih'in ücretini kesmemişti. Bu, kadının ondan memnun olduğu anlamına gelebileceği gibi, Mabeyinoğulları evinde yaşananları bildiği için verilmiş bir sus payı da olabilirdi. Ama ne olursa olsun, sonuçtan hoşnuttu Melih.

Sevil Hanım'la Olcay'ın sömestr tatili için Bodrum'a gitme planlarını da aniden iptal etmeleri kafasını meşgul ediyordu Melih'in. Sevil Hanım, Bodrum seyahati henüz gündemdeyken ona, "Gel bizde kal," dememişti. Sonra da birdenbire vazgeçmişlerdi gitmekten. Ḥoş, Melih'e bir açıklama yapmaları gerekmiyordu ama günlük konuşmalar arasında da hiç konusu geçmemişti bu seyahat iptalinin. Teyze-yeğen ağızları mühürlenmiş gibi, en ufak bir bilgi sızdırmamışlardı. Bu da Melih'i iyice huzursuz etmişti. Acaba

sadece eve birinin girmiş olması mıydı gitmeyişlerinin nedeni? Yoksa daha derinde, bilmediği bir gelişme mi olmuştu? Belki Kadir'le görüşmelerinden ya da yaptıkları plandan haberleri vardı?

Haftanın ortası gelmiş, fazla bir şey yapmamıştı Melih. Bir kez okula gitmiş, sınav sonuçlarını öğrenmişti. Tahmin ettiği gibi, büyük bir düşüş göstermişti notları. Ama başka zaman karalar bağlamasına neden olacak bu durum karşısında kılı bile kıpırdamamıştı. Gelecek zaman ve o zamanın içinde saklanan büyük zenginlik hayali o kadar güçlüydü ki uyduruk birkaç dersten aldığı düşük notun ne önemi olabilirdi bunların yanında?

Aynı hafta içinde, pek çok kez mahalledeki esnafa tek tek uğramış ama hiçbirinden kedisi hakkında ufacık bir haber olsun alamamıştı. Herkes Melih'i sinir eden bir mimikle dudaklarını büzüyor, kafasını iki yana sallıyordu. Kimsenin onun derdini umursamadığını gayet iyi biliyordu Melih. Mıcır'ın acısını o yapmacık suratları dağıtarak çıkarmak isteği, kedisinin yokluğu gibi giderek güçleniyordu. Sokakta gördüğü her kediye oymuş gibi bakıyor, uzaktan gördüğü kimisini çok benzetip peşine düşüyor, sonra her geçen gün biraz daha çoğalan hayal kırıklığıyla eve dönüyordu. Mıcır'dan söz eden küçük kâğıt parçası neredeyse lime lime olmuştu. Onu defalarca okumuş, her okuyuşunda biraz daha uzağa düşmüştü kedisinden. Geceler boyu yatağının içinde dönüp duruyor, düşünüyordu; sahip olacağı zenginlikle her şeye ulaşabilirdi... Ama Mıcır yine olmayacaktı. Kedisini dünya üzerindeki en büyük gücün bile geri getiremeyeceğini bilmek, hem çaresizliğini hem de öfkesini aynı oranda büyütüyordu.

Bu hafta boyunca Kadir birkaç kez görüşmek istemiş, Melih bunu riskli bulduğu için reddetmişti. Telefonda ko-

nuşmuşlar ama yöntem konusunda karara varamamışlardı. İki yol görünüyordu mahzene girmek için. Ya onu evde yalnız bıraktıkları bir gün olacaktı bu ya da ev sahiplerinin olmadıkları bir zaman... Oraya gitmediği süre içinde alarm takılıp takılmadığını da bilmiyordu. Gerçi alarm konusuna fazla takılmıyordu, Kadir onu iptal edebileceğinden çok emin konuşmuştu. Melih birinci yolu tercih ederdi. Ama işler istediği gibi gitmiyordu işte. Mabeyinoğulları sömestr tatilini evde geçirecekti. İkinci seçenek ise Kadir'in pek işine gelmiyordu. Çünkü o zaman o da işe bulaşmak, alarmı kendi kesmek zorunda kalacaktı. O her ne kadar gönülsüz olsa da her iki durumda da Melih onun yanında olmasını istiyordu. Bu işe birlikte girmişlerdi, birlikte yol alacaklardı.

1 Şubat Perşembe günü telefonu çaldı Melih'in. Arayan Yeşim Hanım'dı. Melih onun kendisini cuma gecesi Orkun için eve çağıracağını sandı. Ama yanılmıştı. Evet, kadın onu çağırıyordu ama kendi yaş günü partisi için! Melih'i ateş bastı bir anda. Ne diyeceğini bilemedi. Kekeledi, sonradan "saçmalık" olarak algılanabileceğini sandığı birkaç cümle kurdu, yerli yersiz güldü ve mahcubiyetle kabul etti kadının teklifini. Telefonu kapattıktan epey sonra, yani davetin şokunu atlattıktan sonra, Mabeyinoğulları evine girmek için bundan iyi bir fırsat olamayacağına karar verdi.

Cuma gecesi dokuz gibi Yeşim Hanım'ın kapısını çalarken Melih de kendini yeni bir hayatın başında gibi hissediyordu. Herkesin dünya üzerindeyken cennete adım attığı bir zaman aralığı vardı. Melih için de o gece böyle bir anlam taşıyordu işte.

Ev kalabalıktı. Sevil Hanım, Olcay, Bora Bey, Sadık. Ayrıca Sevil Hanım'ın verdiği partide olduğu gibi "seçkin bir misafir topluluğu"

Bora Bey ile Yeşim Hanım hep yaptıkları gibi sevgiyle kucakladılar Melih'i. Evden çıkmadan rahatlamak için yarım şişe şarap içmiş olan Melih de aynı taşkınlıkla karşılık verdi onlara. Sadık ilk karşılaşmalarında olduğu gibi yine Melih'e pek de samimi gelmeyen bir ilgi gösterdi. Melih onun bir ara öylece bir sandalyenin üzerine attığı koyu yeşil ceketinden küçük bir hatıra almaya kararlıydı o gece. İçeri girdiğinde Sevil Hanım, Melih'in tanımadığı, genç, yakışıklı bir adamla sohbet ediyordu. Melih'i gördü, uzaktan el salladı, sonra tekrar adama çevirdi başını.

Bir köşede yaşıtı birkaç kızla gülüşen Olcay ise pek yüz vermedi Melih'e. Melih de hiç umursamadı onu. Fazla içmemeye kararlıydı. Bir meyve suyuyla masanın üzerindeki mezelerden aldı, kenarda bir yere çekildi ve Yeşim Hanım'a hediyesini verebileceği uygun zamanı beklemeye başladı. O gün Çukurcuma'ya gitmiş, antika bir fincan almıştı kadına.

Yeşim Hanım bayılmıştı fincana. Hatta birkaç kişiye göstermiş, Melih'in ne kadar ince bir zevki olduğunu söylemişti. O sırada yakınlarda olan Sevil Hanım da fincanı eline alıp incelemişti. Herhangi bir yorum yapmadan fincanı Yeşim Hanım'a geri verirken Melih'e bakmıştı. Melih kadının bakışlarındaki anlamı çözememişti. "Aferin, sen neymişsin be abi!" de olabilirdi bu, "Peki ya ben? Bana bir şey yok mu?" da...

Saat on bir buçukta buluşacaktı Kadir'le. Sonra eve gidecek ve mahzene gireceklerdi. Büstün mahzende olmama ihtimali hâlâ kafasının bir köşesindeydi Melih'in. Yine de kaybedeceği fazla bir şey yoktu, hayallerinden başka... Ya-

kalanmadıkları sürece büyük bir risk altında olmadığını düşünüyordu.

On bir gibi çıktı evden. Melih asansörle inerken Sevil Hanım'la Olcay'ın ikiden önce eve dönmeyeceğini biliyordu. O gece on ikiden sonra özel bir briç partisi vardı Yeşim Hanım'da. Telefonda bundan söz etmişti kadın. Yaş günü partisi bitecek, briç başlayacaktı. Sevil Hanım'ın bu partiyi kaçırmayacağını biliyordu Melih. Zaten gece boyu geçen konuşmalardan, iddialı eşleşme içinde onun da olduğunu anlamıştı.

Kadir, Beşiktaş iskelesinde heyecan içinde, sigara içerek bekliyordu. Bir arkadaşının gürültülü "Bis" arabasını almıştı. Arabanın tabanındaki boş bira şişelerini görmezden geldi Melih. Bis hareket ettiğinde sarhoş olup olmadığını anlamak için şöyle bir baktı arkadaşına, pek kafayı bulmuş gibi değildi Kadir. Siyah kasketi, suni deri montu ve dudağının ucundaki sigarasıyla komik bir çizgi roman kahramanını hatırlatıyordu Melih'e, ama o kahramanın kim olduğu aklına gelmedi. Kendini bu kadar yabancı hissettiği biriyle, böyle büyük bir kader ortaklığına girişmiş olma hâline hâlâ alışamamıştı. Karanlık bir denizde, dümeni olmayan bir teknede gibiydiler. Ya fırtına kopacak ve batacaklar ya da doğan güneşle birlikte yeni bir limana demirleyeceklerdi.

Mabeyinoğulları Apartmanı'nın kapısı açıktı. Kadir hemen elektrik panosuna baktı. Karanlıkta göz göze geldiler.

"Alarm yok. Elektrikleri keseyim mi?" dedi Kadir korku dolu bir sesle.

Melih biraz düşündü, sonra, "Buna gerek yok..." dedi.

Kadir hafifçe titriyordu. Melih evin kapısına baktı, kapalıydı. Kendi anahtarıyla açtı kapıyı.

"Hadi gel... Bakalım neler var içeride?"

Kadir korkunç bir şey duymuş gibi geri çekildi. "Yok abi, ben içeri girmem."

Melih de korkuyordu. Ama büstü almak için başka bir fırsat yakalamaları mümkün olmayabilirdi. Şimdi bu herif korkudan altına ediyor diye beş yüz bin dolardan vaz mı geçecekti yani?

Kadir'in yakasına yapıştı. "Bana bak, beni bu işe sen soktun. Şimdi dönemeyiz."

"Başka zaman... Başka zaman geliriz."

"Çocuk oyunu mu bu? Şimdi yapacağız."

Kadir ter içinde kalmıştı. Görmeyen gözlerle etrafa bakındı. Kararını vermişti. "Ben giremem zaten mahzene."

"Niyeymiş o?"

"Klostrofobim var."

"Seni puşt!" Melih dayanamadı, bir şamar attı çocuğa. Kadir posta kutularına doğru savruldu, doğrulurken sokaktan gelen ışıkta onun dudağının kanadığını gördü Melih. "Burada bekle. Biri gelirse haber verirsin."

Kadir başını salladı, merdivenlere oturdu. Cebinden çıkardığı kâğıt mendille dudağındaki kanı sildi. Onunla ortak olmanın büyük bir hata olduğunu bir daha düşündü Melih. Sonra deri eidivenlerini giydi, kapıyı açtı, içeri girdi.

16
CEHENNEMDE BULUŞALIM (TURGUT DEMİRAĞ/1963)

Selim cumartesi günü (3 Şubat) kan çanağı gözlerle kanepede oturmuş, çoktan soğumuş çay bardağını hafif hafif çeviriyordu elinde. Eve geldikten sonra da defalarca kusmuş, sonra da hiç uyumadan sabahı etmişti.

Gece bir karabasandı ve Selim yaşadıklarının gerçek olup olmadığından hâlâ emin değildi. O mahzende olanlar, onlar... Onlar bir kâbusun parçaları olamaz mıydı? Belki Selim hiç çıkmamıştı evinden, belki o gece yeni bir zaman olarak eklenmemişti hayatına? Peki şimdi ne yapacaktı? Büstü bulamamış, işi yüzüne gözüne bulaştırmış, belki birinin yaralanmasına, hatta ölmesine neden olmuştu. Ama beynini karıncalandıran asıl düşünce, o karanlık mahzendekilerin Sevil Hanım'la bağlantısının ne olduğuydu. Eğer kadın o mahzeni bilmiyor olsaydı, eski Sevil Hanım olarak kalacaktı Selim'in kalbinde. Âşık olduğu o asil, temiz, olağanüstü kadın olarak. Ama şimdi... Nasıl böyle korkunç bir şey

yapabilirdi Sevil Hanım? Sevgili bir hayalin üzeri çamurla kaplanmış gibi mutsuz ve çıkışsız hissediyordu Selim kendini. Sonra aklına Olcay geldi ve gördüklerinin ona ait olduğu fikrine bataklığa düşmüş birinin sarıldığı kuru ağaç dalı gibi yapışıverdi. Neden olmasındı ki? Belki gerçekten Sevil Hanım'a ait değildi içeridekiler? Kadın sadece suç ortaklığı yapıyor, buna zorlanıyordu. Yeğeni için, ailesinin adı, hatta belki kendi onurunu Selim'in habersiz olduğu tehlikelerden korumak için bu pisliği örtmeye çalışıyordu. Selim, başka şeyler düşünmeye çalıştı. Beynini o mahzenden çıkarmadığı sürece Sevil Hanım'ı aklayan bu zayıf düşünce de kuru dal gibi biraz daha çatırdayacak, sonunda hızla bataklığın derinliklerine doğru çekilecekti.

Olcay'ı okula getirip götüren çocukla karşılaşma ânını hatırladı. Her şey nasıl da hızla olup bitmişti!

Selim o korkunç yerde gördüklerinden dehşete düşerek geri geri kendini dışarı atmış, daha fazla dayanamayıp geniş açıklıkta kusmuştu. Neden sonra ter içinde arkasını buz gibi, ıslak duvara dayadığında merdivenin gıcırtısını duymuştu. İki büklüm zar zor bir girintiye gizlenmişken sıkı sıkıya yapıştığı el fenerinin yanmadığını fark etmişti Selim. Onu içeride düşürdüğünü, can havliyle yerden aldığını hatırlıyordu. O sırada sönmüş olmalıydı. Acemiliğine küfretti. İşte, şimdi koyu bir karanlığın içinde, savunmasız, bilmediği birini bekliyordu. Yutkundu, gelen her kim olursa olsun, az önce gördüklerinden daha ürkütücü olamazdı nasılsa. Az sonra küçük bir ışık huzmesi aydınlattı yeri... Ardından havada uçar gibi hareket eden bir çift spor ayakkabı gördü Selim. Adam, düşercesine inmişti toprak zemine. Hafif bir toz tabakası yükseldi beyaz lastik ayakkabıların altından. Gözleri karanlığa alışan Selim, fener ışığında, gelenin Olcay'ı

okula getirip götüren genç çocuk olduğunu gördü. Adını hatırlamaya çalıştı; Melih'ti galiba... Ne işi vardı o yakışıklı piçin bu delikte? O da büst için gelmiş olmalıydı. Ne aksi bir tesadüftü burada karşılaşmaları!

Genç çocuk olduğu yerde dikilmiş, kıpırdamadan nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kontrolsüz hâlde sağda solda dolaşan fener ışığı dehşet odasının büyük kapısından önce Selim'in sol bacağına düştü.

"Kim var orada?"

Melih'in sesi titriyordu. Selim daha fazla oyalanmanın mânâsız olduğunu düşünerek fırladı ve genç adam ağzı açık hâlde ona bakarken elindeki feneri kafasına indirdi. Tok bir ses yankılandı boşlukta. Melih hiç ses çıkarmadan olduğu yere yığıldı. Selim, Melih'in az öteye savrulmuş fenerini aldı ve hızla merdivenlere yöneldi. Bu korkunç kâbustan bir an önce kurtulmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Az sonra evin içindeydi. Derin sessizlik sürüyordu. Bir an soluklandı, sonra kendini dışarı attı. Merdivenlerde oturmuş sigara içen delikanlıyı o zaman gördü. Bu, ikisi için de ürkütücü bir andı. Genç çocuk onu görünce gözleri kocaman açılarak ayağa fırlayıp bir çığlık atmış, sonra da Selim apartmanın girişini kapattığı için koşarak apartmanın merdivenlerinden yukarı çıkmıştı. Selim onun ardından yukarıya, karanlık, ürkütücü apartman boşluğuna baktı. Çocuğun yüzünde, az önce Melih'in yüzünde de beliren, hayalet görmüş ifadesinin nedenini az sonra idrak edecekti.

Delikanlının yardım isteyen, aklını yitirmiş sesi karanlığın içinde giderek azalıp yok oldu. Selim tam sokak kapısından çıkıyordu ki camda yansıyan hayalini gördü. Killing kostümü üzerindeydi! Onu unutmuştu... Hemen geri döndü, aceleyle kendi kıyafetlerini giyindi, maskesini çıkarıp

cebine soktu. Dış kapıyı açarken üst katlara çıkan çocukla karşılaşmadı. Ya hâlâ yukarıdaydı ya da Selim'in eve girdiği sırada kendini dışarı atmıştı.

Taksiye bindiğinde saatine baktı, biri beş geçiyordu.

Cumartesi öğleden sonra, şehri bir süreliğine terk etmesinin en doğru hareket olduğuna karar vermişti Selim. Birkaç parça eşyasını alacak ve Şile'ye gidecekti. Tam eşyalarını toplarken telefon çaldı. Açıp açmamak konusunda kararsız kaldı, eğer arayan Nejat Kumcu'ysa ona büstü alamadığını söylemesi gerekiyordu. İsteksiz isteksiz kaldırdı ahizeyi.

"Selim..."

Yanılmıştı, Sevil Hanım'dı hattın diğer ucundaki. Yüreği ağzına geldi Selim'in.

"Buyurun, Sevil Hanım."

"Sen miydin?"

"Anlamadım?"

"Dün gece sen mi girdin eve?"

"Aman Sevil Hanım. Benim ilgim yok... Ne oldu?"

Kadın bir an sessiz kaldı telefonun ucunda. Sonra kendi kendine konuşur gibi mırıldandı: "Şarap mahzenine girmişler galiba. Kapağın sürgüsü açıktı."

"Ne kapağı?"

Kadın sıkılmıştı konuşmadan. "Mahzenin kapağı tabii ki!"

"Belki siz açık unutmuşsunuzdur?"

"Salak mıyım ben?"

Sevil Hanım tarafından azarlanmak ağırına gitmişti Selim'in... "Estağfurullah, öyle demek istemedim. Alarm yok muydu evde?"

"Daha taktıramadım, araştırıyorum. Firmalar o kadar amatör gibiler ki! Derdimi bile anlatamıyorum. Neyse, Nejat denen adam aradı mı seni bir daha?"

"Yok."

"Tamam. Umarım doğru söylüyorsundur, Selim."

"Bana güvenebilirsiniz, Sevil Hanım."

Kadın yine bir an sustu. Sonra, "Hadi hoşça kal," dedi ve telefon Selim'in yüzüne kapandı. Selim biraz ferahlamıştı. En azından katil olmadığını biliyordu. Genç çocuk ölmemiş, üstelik kaçmayı da başarmıştı oradan. Demek hafif bir baygınlık geçirmişti sadece.

Bir saat kadar sonra tekrar çaldı telefonu. Bu kez arayan Nejat Kumcu'ydu.

"Ne oldu, girdin mi?"

"Girdim..."

"Eee?"

"Başkaları vardı içeride."

"Başkaları mı? Kim?"

"Olcay'ı okula götüren çocuk ve biri daha."

"Neler oldu, anlat bana!"

Selim, fazla ayrıntıya girmeden, mahzene indiğini, orada Melih'le karşılaştığını söyledi.

"Sonra?"

"Sonra dövüştük."

"Diğeri kimdi?"

"Tanımıyorum, gençten biri..."

"Büst ne oldu?"

Selim sinirlenmeye başlamıştı. "Yok... Büst falan yok orada!"

Selim'in aklına mahzendekiler gelince yine midesi kalktı.

"Ne demek yok? Onlar almış olmasın?"

"Büst yok, anladın mı, yok öyle bir şey orada!"

"Bana bak, eğer beni kandırmaya çalışıyorsan..."

Selim daha fazla dayanamayıp bağırmaya başladı: "Deli misin sen? Orası korkunç bir yer! Ben canımı zor kurtardım, ne büstü? Ben yokum artık bu işte... Ne hâlin varsa gör!"

Bu kez erken kapatan Selim olmuştu. Bununla yetinmedi, telefonu söktü ve karşı duvara fırlattı. Biraz sakinleşmek için öylece oturdu, sonra topladığı çantasına en son olarak izmaritin içinde olduğu küçük ilaç şişesini, kenarı ruj lekeli fincanı ve yüzüğü yerleştirdi ve o sırada Sevil Hanım'ın çakmağının üzerinde olmadığını fark etti... Düşürmüştü! Selim, her şeyin bu kadar kötü gitmesinden yorgun düşmüş olarak gözlerini kapattı ve kanepeye uzandı.

17
KATİLLER!

Melih cumartesi günü (3 Şubat) Ortaköy'deki evin kapısını çalarken biraz daha kendine gelmiş gibiydi. En azından ne yapacağını biliyordu... Öğleden sonra Sevil Hanım'ı aramış, eve kimin girdiğini bildiğini söylemişti. Tahmin ettiği gibi, kadın mahzene inildiğinden haberdardı.

"Beyoğlu'nda buluşalım," demişti Melih gayet soğuk bir sesle. Kadının sesi de kontrollüydü. Gerçi ne zaman onun kontrolünü kaybettiğini görmüştü ki... Melih ilk kez kadının karşısında bu kadar güçlü hissediyordu kendini. Artık ne Olcay'ın ne de Sevil Hanım'ın oynadığı satranç tahtasındaki bir taştı o. Oyunun dışına çıkmış, hatta daha yukarıdan bir yerden oyunu idare etmeye başlamıştı.

Ortaköy'e gelmeden Kadir'i aramıştı. Telefonu cevap vermemişti çocuğun. Bir gece önce onu bırakıp kaçmasının hesabını verecekti Melih'e ama öncesinde kesilmesi gereken çok daha büyük hesaplar vardı.

Melih, Kadir işini sonraya bırakarak dört gibi çıkmıştı

evden. Caddede, evi gören bir konumda biraz oyalanmış, Sevil Hanım dışarı çıkar çıkmaz da Mabeyinoğulları Apartmanı'ndan içeri dalmıştı. Gündüz ışığı nasıl da arındırıyordu her şeyi... Bir gece önce içine düştüğü lağım çukurunun bu nezih apartmanda, birkaç metre aşağıda olduğuna kim inanırdı ki?

Evde yardımcı kadın ve Olcay vardı. Melih, güneş gözlüğünü çıkarınca kadının onu karşısında görmekten çok, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerine şaşırdığını fark etmiş, hemen çevirmişti başını.

"Hayrola, kötü bir haber mi aldınız Melih Bey?"

"Yok bir şey. Olcay evde mi?"

"Odasında..."

Melih hızla holü geçip Olcay'ın odasına daldı.

Çocuk, masasında ders çalışıyordu. Başını, çalınmadan açılan kapıya çevirdi öfkeyle. "Ben sana..." Olcay, Melih'i karşısında görünce ürktü. Rengi çekildi. Gülümseme ile ağlama arası bir ifade belirdi dudaklarında.

"Melih, ben..."

Melih onun daha fazla konuşmasına izin vermeden tek eliyle yakasına yapıştı, diğer eliyle belindeki kurusıkı tabancayı çıkarıp çocuğun alnına dayadı, sonra tıslar gibi, "Derhal evden gönder. Bir saat gelmesin..." dedi.

Olcay başını salladı ve masadaki diyafonun düğmesine bastı. "Bahriye Hanım, gelir misin?"

Kadın kapıyı çalıp içeri girdiğinde, Melih tekerlekli sandalyeyi kapıya döndürmüş, Olcay'ın arkasına geçmişti. Çocuğun ensesine dayadığı silahı bu konumdan kadının görmesi mümkün değildi.

"Buyurun, Olcay Bey..."

"Bahriye Hanım, canım çok badem ezmesi istedi. Bebek'ten alıp gelir misin?"

"Olur, Olcay Bey... Ama çok trafik vardır bu saatte. Hemen gidip gelemem."

"Olsun, biz muhabbet ederiz bu arada."

Kadın başını eğip çıktı dışarı. Melih oldukları hâli hiç bozmadan dış kapının kapanmasını bekledi. Sonra Olcay'ın önüne geçip yakasından kaldırdı ve okkalı bir şamar indirdi suratına. Neye uğradığını şaşıran çocuk yatağın kenarına düştü ve korku içinde elini yüzüne götürerek baktı Melih'e. Henüz ipleri Melih'e kaptırmamış gibiydi... Burnu büyük hâli sürüyordu. Terslendi hatta: "Deli misin? Ne oluyor?"

Melih hırsını alamamıştı, yerden kaldırdı çocuğu, bu sefer diğer yanağına aynı şiddetle vurdu. Olcay kapıya doğru savruldu. Melih onu tekrar yerden kaldırdı, bu defa midesine indirdi yumruğunu. Olcay durumun vahametini fark etmiş, kendini sürükleyerek kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Melih kaçan bir kedi yavrusunu yakalar gibi ensesinden tuttu onu, masaya doğru götürdü, yüzünü hızla masaya vurdu. Olcay'ın ağlaması ile birlikte bir kemik sesi geldi kulağına... Burnu kırılmış olmalıydı çocuğun. Bu ses müthiş bir huzur verdi Melih'e. Eserini görmek için yüzünü çevirdi, bütün suratı kan, gözyaşı ve tükürük içindeydi Olcay'ın. Kendini korumak adına panik içinde ellerini yüzüne kapattı.

"Dur... Allah'ını seviyorsan dur!"

"Orospu çocuğu! Ne Allah'ı? Allah'ın var mı senin?" Bir şamar daha indirdi Olcay'ın suratına.

Olcay kapının dibine büzülmüş, artık kendini korumaktan âciz, perişan bir hâlde salya sümük ağlıyordu. Mahallede arkadaşlarından dayak yemiş bir çocuktan hiç farkı yoktu.

Onu böyle görmek dünyanın en büyük zevklerinden biriydi Melih için.

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Mahzendekiler... Onlar senin değil mi?"

Mahzen lafını duyunca Olcay irkilmişti. Ama kafasını iki yana salladı.

"Yalancı pezevenk seni!"

Melih olduğu yerden tekrar kaldırdı onu, suratının ortasına bir yumruk daha indirdi. İçinde giderek büyüyen bir öldürme arzusu vardı.

Olcay sırtüstü serilmişti yere. Gözleri kapalıydı. Hiç sesi çıkmıyordu. Melih yatağın başucunda duran sürahiyi aldı, suyu suratına döktü çocuğun. Gözlerini açtı Olcay. Daha doğrusu bir gözünü... Diğeri şişmiş ve kapanmıştı. Yine hemen elleriyle yüzünü korudu.

"Allah belamı versin, benim değil! Teyzemin... Teyzemin onlar..."

"Yalancı! Sapık olan sensin! Teyzen değil..."

Olcay içinde bulunduğu kötü duruma rağmen Melih'in gerçeği öğrenmek istediğini anlamıştı. Olduğu yerde oturmaya çalıştı, ağzından kan sızarken konuşmaya başladı: "İzin verirsen her şeyi anlatırım sana..."

Melih o gece Gülce'nin resmine sarılmış, öne arkaya sallanarak sesli sesli ağlarken kendini hiç olmadığı kadar berbat hissediyordu. Dünya korkunç bir yerdi ve insanlar hayal gücünü zorlayan bir korku filminde olduğundan daha ürkütücüydü. O da bu gerçeği biliyordu elbet... Ama başına herhangi bir felaket gelmemiş birinin soyut bilgisiydi bu. Henüz gerçekle yüz yüze gelmemiş birinin... Soluk alıp veren, kendince yaşayıp giden herhangi bir ölümlü olan Melih, kısa bir süre için cehenneme misafir edilmişti. Orada

kalmayacak, geri dönecekti ama hiçbir şey aynı olmayacaktı bir daha. Cehennemi gören ve hayata iade edilen zavallı şanssızlardan biriydi artık o da. Ve şimdi, milyarlarca insanın yaşadığı şu yerkürede sevdiği kızdan başka bir dayanak görmüyordu. Etrafı baş edemeyeceği, akıl erdiremeyeceği sayısız kötülükle çevriliyken Gülce'ye olan aşkına sığınmaktan başka ne çaresi vardı ki?

Melih kalktı, Olcay'ı döverken incinen eline merhem sürüp sardı. Sonra yatağa girdi, bedensel acısını unutturan asıl büyük acısıyla baş başa kaldı.

Aklı başında biri olarak düşününce, yaptığının büyük bir salaklık olduğunu daha iyi anlıyordu. Beş yüz bin doların yarattığı sanal bir kahramanlık dünyasından başka neydi ki içinde yol aldığı?

O gece, adını anmaktan bile çekindiği doldurulmuş hayvanların olduğu odaya girdiğinde, beklediği kadar etkilenmemişti Melih. Hayalinde canlandırdığından çok daha masum görünüyordu koleksiyon. Hayvanlar, parlaklıklarını hâlâ koruyan tüyleri, mat ama başka ürkütücü bir anlam taşımayan gözleriyle sanki sonsuz bir huzur içinde ölümsüzlüğe adım atmış gibiydi.

Orada fazla oyalanmamıştı Melih. Döşemede, Kadir'in söylediği yerde mahzen kapağını bulmuş ve açmıştı. Sürgünün çekili olmadığını fark etmiş ama önemsememişti; en son inenin onu açık unuttuğunu düşünmüştü safça. Bütün bunları yaparken, elinde eldivenleri, üstünde spor giysileri ve muhtelif silahlarıyla kendini içine daldığı işle nasıl da bütünleşmiş hissediyordu.

Kapağı açtıktan sonra bir süre aşağıdan gelebilecek bir ışık ya da ses beklemişti. Sonsuz bir karanlık ve sessizlik vardı merdivenin ucunda. Çevik adımlarla inmişti aşağıya.

Son basamağı görememiş, toprak zemine, düşer gibi ayak basmıştı. Daha nerede olduğunu anlamadan, fenerinin ışığı tuhaf bir şeyi aydınlatmıştı. Siyah, üzerinde beyaz kemikleri olan bir bacak! O sırada ne dediğini hatırlamıyordu Melih. Ağzından bir şeyler çıkmıştı ama... Daha ne olduğunu anlamadan, gölgelerin içinden hızla bacağın geri kalanı, iskelet gövdeli bir insan bedeni çıkmış, Melih'in üzerine neredeyse uçarak kafasına sert bir cisimle vurmuştu. Melih, ertesi gün o acayip şeyi neden bir film kahramanı sandığını anlayacaktı...

Kendine geldiğinde merdivenleri inerken hissettiği kötü kokunun ve karanlığın içinde buldu kendini. İlk aklına gelen, Kadir'le adamın karşılaşmış olma ihtimaliydi. Ama bunu dert edecek durumda değildi o sırada. Dizlerinin üstünde ilerleyerek, düşürdüğü fenerini aradı, eline bulaşan ıslaklığın kusmuk olduğunu ise ancak koklayınca anladı. Havadaki ağır kokuyu kusmuğa yordu, elini üstüne sildi ve fenerini aramaya devam etti. Az ileride başka, daha büyük bir fener buldu. Kendisine saldıran adamın olduğunu düşündü onun, ancak çalışmıyordu fener. Salladı, duvara vurdu, tam ümidini yitirecekken kuvvetli bir ışık aydınlattı olduğu yeri. Saatine baktı, yarım saat kadar baygın kalmış olmalıydı. Melih, başı ağrıyarak sağa sola baktı. İstanbul'un altında böyle birçok tarihi kalıntı olduğunu biliyordu. Normal hayatın içinde karşısına çıksa bir mimar hayranlığıyla gözünü alamayacağı bu mekânda fazla oyalanmadı, önce ilerideki büyük demir kapıyı, ardından da duvara dayalı duran, eski model, katlı tekerlekli sandalyeyi gördü. Melih, onu görünce şöyle düşündü: Bu, Olcay'a ilk alınan sandalye olmalıydı. Daha iyisi gelince, eskisi buraya konmuştu.

Büstün, büyük ihtimalle tuhaf giysili adam tarafından alınmış olduğunu tahmin ediyordu. Yine de şansını dene-

meye karar verdi. Ağır kapı hafifçe aralıktı. İtti, kapı büyük bir gıcırtıyla açıldı. İçeride koku daha da yoğunlaştı, Melih kazağının yakasını çekti burnuna. Biraz kendine güç vermek için, "Kırk haramiler," diye mırıldandı sonra ve feneri kaldırdı.

Gördüğü manzara karşısında, zaten hareket hâlinde olan midesi ağzına geldi. Melih o an, bir daha bundan daha korkunç bir şeyle karşılaşmayacağını düşündü. Gözleri kontrolden çıkmış, asla görmemesi gereken şeye kilitlenmişti.

Gerçek hayatın görünür yüzünde karşısına çıkmayacak bir tabloydu bu. İnsanoğlunun ehlileştirilmemiş derinliklerinde, kendinden bile sakladığı, havsalanın almayacağı o korkunç canavarla yüz yüze gelmişti Melih...

Fenerin ışığı, duvara kafasından, ucu görünen büyük bir çiviyle çakılmış zavallı bir sokak köpeğini aydınlatmıştı. Çivinin girdiği ölü gözlerden biri, kapının açılmasıyla oluşan esintide, incecik bir damara bağlı, ha koptu ha kopacak sallanıyordu. Hayvanın karnı yarılmış, sonra da içi doldurulup amatörce dikilmişti. Dikiş için kullanılan iplik, akan kanla şişip kalınlaşmış, paramparça bedeni acıklı bir müstehcenlikle yeniden bir araya getirmişti. Melih, gözlerini zorla ayırdı köpekten. Fenerin dairesel ışığı hızla duvar boyunca dolaştı, benzer durumdaki pek çok kedi, köpek, martı ve fareyi aydınlatıp geçti. Melih'in ayrıntılara girmeden gördüğü, bütün bu hayvanların, karşısına çıkan ilk köpek gibi bir işlemden geçirilmiş olduğuydu. Ve bütün o hayvanlar aynı biçimde kafalarından çakılmışlardı duvara. İçerideki iğrenç koku ise ne rutubet ne de kusmuktu; çürümenin kokusu sinmişti her yana.

Melih, hemen kendini dışarı atmaktan başka bir şey istemiyordu o an. Ne büst vardı gözünde ne de gelecek zengin

hayat... Ama yaşadığı dehşet hissi yine de düşünmesine engel değildi. Küçük kâğıt parçasındaki "NEDEN KEDİNİ UZAKLARDA ARIYORSUN?" notu işte şimdi, burada ilk kez sahici bir anlam kazanmıştı. Melih birdenbire bütün o öfke, çaresizlik, korku, tiksinti hisleri arasında, sevgili kedisinin de orada olduğunu anlamıştı. Onca katledilmiş hayvanın arasında, sevgili Mıcır'ı da vardı. Fenerin ışığı büyük mekânı bir daha dolaştı. Ortadaki büyük ahşap masayı gördü Melih. Kırmızıya dönmüş tahtanın, kan yüzünden böyle göründüğünü neden sonra idrak etti. Masanın altında hayvan iç organlarıyla dolu, boşaltılmayı bekleyen, kırmızı bir plastik kova vardı. Fenerin ışığını masadan çekip, kedisini bir duvara çivilenmiş olarak bulma korkusuyla mahzenin diğer duvarlarına çevirmişti ki, koyu bir karanlığa büründü mahzen. Ne yaptıysa çalışmadı fener...

Melih çaresizlik içinde dışarı çıktı, yere çöktü ve doya doya ağladı.

18
ARTIK DÜŞMAN DEĞİLİZ... (İLHAN ENGİN/1965)

Selim'in kapısı, pazar sabahı (4 Şubat) yine gözünü kırpmadığı bir gecenin sonunda, kâbuslarla dolu ağır bir uykunun içinde terlerken çaldı. Kulağında tekdüze tekrarlanan sesin, sokak hayvanlarının korkunç bir ayin eşliğinde karınlarının deşildiği mabedin çanı değil de kendi zili olduğunu ayırt etmesi biraz zaman aldı bu yüzden.

Zorlukla kalktı yataktan. Kafası tam düzelmemişti ve sabahları daha çok ağrıyordu. İçinde hafif de olsa bir ümit vardı; Sevil Hanım gelmiş olabilirdi. Onu, sevdiği hoş kokusu üzerinde, kapıda görünce, az önce içinde çırpındığı karabasandaki siyahlar giyinmiş, ağzından kan damlayan, mahzendeki ağır kokuya bulanmış Sevil Hanım hayali silinebilirdi belki...

Ancak kapıda, yüzünde mat bir ifadeyle Melih duruyordu. Bir elinde silah, diğerinde Sevil Hanım'ın çakmağı vardı. Selim geri çekildi, Melih girdi içeri. Genç çocuk tek ke-

lime etmeden onu önüne düşürdü ve silahın ucuyla hafifçe iteledi. Selim, ellerini kaldırmayı düşündüyse de bunun komik kaçacağına karar verip olabildiğince diklenerek yürüdü.

Salona girdiklerinde "Otur," dedi Melih. Sesinde, Nejat Kumcu'yu andıran mekanik bir tını vardı. Selim koltuğa oturdu. Melih şöyle bir baktı etrafa... Selim onun bu tek bakışla, evine gelen Recai'den de Sevil Hanım'dan da daha çok şey gördüğünü anladı. Melih bakışlarını Selim'e çevirince, onun elini kendine doğru uzattığını fark etti. Selim'in anlamını çözemediği bir bakışla avcuna koydu çakmağı... Sonra silahın namlusunu Selim'in üzerinden çekmeden kanepenin ucuna ilişti.

"Nerede buldun çakmağı?"

"Holde..."

Selim, çakmağı kıyafet değiştirirken düşürmüş olduğunu anladı. Melih konuştu sonra:

"Buldun mu büstü?"

"Yok... Ya sen?"

Melih başını iki yana salladı.

"Orada büst falan yok," dedi Selim.

"Orada lanetli bir mezarlık var sadece," dedi Melih.

Bu kez başını sallayan Selim'di.

İkisi de bir süre, gözlerinin önünden hiç hatırlamak istemedikleri korkunç görüntüler geçen insanların benzer ifadesiyle boşluğa baktılar. Yine ilk konuşan Melih oldu: "Kafana ne oldu?"

"Geçenlerde eve gelirken biri vurdu."

"Kim, biliyor musun?"

"Yok, arkadan geldi. Çekiçle vurdu galiba."

"Çekiç" kelimesi, Melih'e Kadir'le yaptığı konuşmayı hatırlattı. Peter'ın kafasına da çekiçle vurulmamış mıydı?

"Neden yaptın? Para için mi?"

"Yok..."

"Niye peki?"

Selim, elinde kendine çevrilmiş bir tabancayla karşısında oturan bu genç adamla arasında kimseye karşı hissetmediği, kan bağına benzeyen bir kader ortaklığı olduğunu gördü. Gözlerini ondan ayırmadan, "Onun için..." dedi usulca.

Melih anlamıştı. Sesini çıkarmadan bakmaya devam etti Selim'e.

"Büstü alıp ona verecektim..."

Bunu söylerken kendini bir kahraman gibi hissetmemişti Selim. Ve o geceden sonra da bir daha asla böyle hissetmediğinin farkına varmıştı; belki de parça parça ettiği Killing kostümünü çöpe attığından beri...

Melih yüzündeki o donuk ifade hiç değişmeden, "O katil için... O manyak için ha?" dedi.

"Sevil Hanım yapmadı. Olcay... Olcay..."

Daha fazla konuşamadı, ağlamaya başladı Selim. Bilmiyordu ama bu da Melih'le paylaştığı başka bir insanlık hâliydi. Karşısındaki adam da bir gece önce tıpkı kendisi gibi neredeyse böğürerek ağlamıştı. Melih, cebinden çıkardığı kâğıt mendili uzattı ona.

"O orospu için değmez."

"Orospu değil o... Anladın mı, değil!"

Karısının namusunu savunan bir adamın gözü dönmüşlüğünden çok, annesine orospu denmiş bir çocuğun çaresizliğiyle aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu Selim. Melih onun sakinleşmesini, gözyaşlarının dinmesini, hıçkırıklarının arasının açılmasını bekledi.

"O senin aşkına layık biri değil."

Selim eğik başını kaldırdı, hiç duymak istemese de Melih'in söyleyeceklerinin devamını bekledi.

"Bir sevgilisi var..."

"Hayır!" Sesi öyle ürkütücü çıkmıştı ki genç adam irkilmişti onun tepkisinden. "Yalan söylüyorsun!"

"Şimdi bir adres vereceğim sana. Bu hafta içinde bir gün mutlaka oraya gidecek Sevil Hanım... İzle onu. Doğru söylediğimi göreceksin."

Melih, cebinden bir kâğıt çıkardı, masanın üzerine bıraktı. Geri geri dışarı çıkıyordu ki sordu: "Bir şey soracağım... Ama doğruyu söyle bana."

Selim yine başını salladı.

"Kedimi... Kedimi sen mi götürdün ona?"

Selim, o karanlık mezbahadaki bütün hayvanlar etrafını kuşatmış da hesap soruyorlarmış gibi bir ifadeyle baktı Melih'in yüzüne. O sırada aklından, Sevil Hanım için yapmış olduğu iş geçti. Bir gece Yıldız'da girdiği pis bekâr evini, oradan aldığı yabancı dilde yazılmış deri kaplı defteri hatırladı... O defterin, ailelerinin geçmişi hakkında olduğunu ve çalındığını söylemişti Sevil Hanım. Bir yabancının onu kötü amaçları için kullanabileceğinden çok korktuğunu eklemişti; evine geldiği o gün, gözleri hafifçe ıslanarak... Selim, birinin kadına şantaj yaptığını düşünmüş ama sormaya çekinmişti.

"Yok. Benim haberim yok kediden falan..."

Sonra koridorda kayboldu Melih. Selim uzun bir süre yerinden kalkmadan, avcundaki çakmağı sıkarak oturdu. Masaya, adresin yazılı olduğu o küçük kâğıt parçasına yaklaştığında eve koyu bir karanlık çökmüştü.

19

BAZI YALANLAR GÜZEL, BAZI GERÇEKLER ACIYMIŞ...

Melih bütün hafta yataktan çıkmadı. Tıraş olmadı, banyo yapmadı. Buzdolabında kalan birkaç parça yemek artığını yedi, onlar bitince de katıksız ekmeğe talim etti. Radyoyu açmadı, Kadir'i aramadı, ondan da ses çıkmadı. Doğru düzgün uyumadı. Uyuduğunda sonrasında hatırlamadığı kâbuslar gördü, gece yarıları kalkıp bira içti. Telefonu hiç çalmadı, çalsaydı da açmamaya kararlıydı zaten. Sadece her sabah bir kez dışarı çıktı. Ekmek, bira ve gazete aldı. Yukarı çıkar çıkmaz ilk işi gazeteye bakmak oldu. Aradığı haberi 10 Şubat Cumartesi gününe kadar görmedi ama...

Bu hafta boyunca hep düşündü Melih. Düşünmek, baş edemediği bir dev hâline geldiğinde bile caymadı düşünmekten. Beyninin içinde düşüncenin binbir çeşidi en kanlı meydan muharebelerini yaptılar: iyiler, kötüler, mantıklılar, deliler, zekiler, aptallar, yaratıcılar, salaklar, sakinler, heyecanlılar, düzgünler, saçmalayanlar, sapıklar, paranoyaklar,

masumlar, suçlular... Kimin kimle savaştığının belli olmadığı cephesiz bir savaştı bu. Nihayet yorgun düştüğünde ise savaşın hâlâ bir kazananı yoktu tabii. Melih'in, "Aferin sana!" deyip madalya takacağı bir tek düşünce kalmamıştı ortalıkta. Bütün düşünceler ağır yara almış, köşelerine çekilmişlerdi. Kimse galip gelmemişti ama savaş meydanında en çok görünen, Olcay'la geçirdiği o bir buçuk saatte çocuğun anlattıklarıydı. Şimdi elinde gazete, bir haftadır beklediği haberi okurken, yaralılar arasından o öğleden sonrayı almış, tek başına, boş savaş alanına sürmüştü...

Olcay, ağzı burnu dağılmış hâlde yatağa uzanmıştı o cumartesi öğleden sonrasında. Melih çalışma masasının yanındaki koltuğa geçmişti. Silah hâlâ elindeydi. Yardımcı kadın da Sevil Hanım da henüz gelemezdi, vakitleri vardı.

"Orası benim değil, yemin ederim değil. Ben de yeni öğrendim."

"Uzatma da anlat! Ama inandırıcı olsun, kırılacak bir-iki dişin daha var hâlâ!"

Olcay kanlanmış mendilini burnuna bastırdı. "Burnum kırıldı galiba..."

"Beter ol! Hadi, başla!"

"Teyzem... Onun kötü bir hikâyesi var. Çok yıllar önce beslediği üç sokak kedisi varmış, çok severmiş onları. Eve almasına izin vermezlermiş ama beslemesine de göz yumarlarmış. Pek hayvan sevmeyen bir ailedir Mabeyinoğulları..."

Olcay masal anlatır gibiydi. Üç kedi, çizmeleriyle geliverdiler Melih'in gözünün önüne. Sonra Melih'i kolundan tutup Sevil Hanım'la yaşadığı o çarşamba akşamına götürdüler. Kadına kedisinin kaybolduğunu söylediğinde çok

üzüldüğü ve kendi üç kedisinin öldüğünden söz ettiği, o ilk kez yakınlaştıkları akşama...

"O zamanlar, şimdi Erenköy'de yerinde blokların yükseldiği bir köşkte yaşarlarmış. Çok büyük bahçesi olan bir köşkmüş orası. Mabeyinoğulları daha kalabalıkmış o yıllarda. Avcı bir amca varmış evde yaşayanlar arasında. Galiba pek de aklı başında biri değilmiş. İşte o, bir gün bu üç kediyi yakalayıp bahçenin uzak bir köşesinde ağaca bağlamış ayaklarından. Sonra da onları nişan tahtası yapmış."

Olcay, Melih'in gözleri büyümüş hâlde kendine baktığını görünce sapladığı kamayı biraz daha derine sokmak istemişti: "Yani tek tek vurmuş onları. Teyzem ertesi sabah kedilerine yemek vermek için köşkün bahçesine çıktığında onları bulamamış. Aramış, aramış, nihayet görmüş..."

Burada susmuş ve yine Melih'e bakmıştı Olcay. Sanki o korkunç görüntünün iyice gözünün önünde belirmesini bekler gibiydi.

"O zaman yedi yaşındaymış galiba teyzem. Şoka girmiş, günlerce ağlamış. Anneannem ve dedem yeni kedi almak istemişler, 'Evde besleyelim,' bile demişler. Ama teyzemi hiçbir şekilde ikna edememişler. Uzun bir süre içine kapanmış teyzem. Doktora götürmüşler falan... Sonra düzelmiş. Okula başlayınca da unutmuş kedileri."

Melih öyle bir bakmıştı ki Olcay'a, çocuk söylediklerini düzeltmek zorunda kalmıştı: "Yani öyle sanmışlar... Düzeldiğini, unuttuğunu sanmışlar. Zaten o günden sonra teyzem bir daha hiç anmamış kedilerini. Gülce'nin ölümünden sonra bir gün tesadüfen Tahsin'in, koleksiyonunun olduğu odada bir kapağı kaldırdığını ve aşağı indiğini gördüm. Elinde bir torba vardı. Ama aşağı inme şansım olmadığı için teyzeme ne olduğunu sordum. O da söyledi..."

Olcay yine susmuş, bundan sonrasını nasıl anlatacağını düşünüyor gibiydi...

"Meğer uzun yıllardır sokak kedilerini, köpeklerini, sonra sonra martıları hatta fareleri onun için yakalamaya başlamış Tahsin... Onları... Aşağıda bir masa varmış galiba?"

Melih, masayı hatırlamak istemeyerek çabucak sallamıştı başını.

"İşte o masada hayvanları kesip içlerini dolduruyorlarmış..."

Melih neredeyse bağırarak sormuştu o zaman: "Neden? Neden ama?"

"Bunu ben de sordum; 'Neden?' dedim. 'Onları ölümsüzleştiriyorum,' dedi teyzem. Yaptığının doğruluğuna o kadar inanıyordu ki... 'İnsanlar canavar ruhlu,' demişti sonra... 'Bu zavallıları eninde sonunda öldürecekler. Ben bundan kurtarıyorum onları. Sonsuza dek burada, benim mahzenimde huzur içinde olacaklar...'"

"Ama... Ama bu... bu..."

Melih kadının ruh yapısını anlatacak kelime bulamamıştı.

"Biliyorum, sapkın bir şey... Hatta delilik... Çok konuştum onunla; hayvan doldurma işinin öyle basit bir şey olmadığını, bir tekniği olduğunu falan söyledim."

Melih, bir hayvan doldurma uzmanı gibi sakin sakin konuşan Olcay için aşağıda yapılan vahşetin çok da vahim olmadığını anlamıştı o an. Belki görmediği için böyleydi ama yine de fazlasıyla duyarsızdı çocuğun hâli.

"Hem bir de yakalanma riski vardı. Biliyorsun, hayvanseverler falan..."

Artık iyice emin olmuştu Melih. O zavallı hayvanların hiçbir önemi yoktu Olcay'ın gözünde.

"Tahsin böyle bir şeyi neden yapıyor?"

"Neden olacak, teyzeme âşık olduğu için. Yıllardır beraberler. Teyzem, hizmetlerinin karşılığında veriyor ona."

Olcay'ın kendine güveni geri gelmiş gibiydi. Yine hafifçe sırıtmaya bile başlamıştı. Melih, suratına bir yumruk daha çakmamak için zor tutuyordu kendini.

"Sen de anlamışsındır bunu. Bütün erkekler anlar; kimse teyzemin etki alanından çıkamaz."

"Ya benim kedim? O notu sen mi yazdın?"

"Ben yazdım. Ama bir şey bildiğimden değil..."

"Yani?"

"Yani sen teyzeme kedinin kaybolduğunu söyleyince ben de senin canını yakmak istedim."

"Ama o akşam sen yanımızda değildin? Nasıl duydun?"

"Salonun kapısından dinledim. Orada olduğumu fark etmediniz."

"Peki neden böyle bir kötülük yaptın bana?"

Olcay dimdik ve düşmanca bakıyordu Melih'e. "Seni hiç sevmediğim için..." Sonra daha da açıklamaktan alıkoyamamıştı kendini: "Sağlıklı, yakışıklı, şımarık, kendini bilmez piçin teki olduğun için."

Melih ona vurmak için yerinden kalkmış, çocuk tekrar elleriyle yüzünü kapatmıştı. Melih de elini acıtmaya değmeyeceğini düşünüp vazgeçmişti.

"Yani Mıcır aşağıda değil, öyle mi?"

Olcay iyiden iyiye keyiflenmişti.

"Bunu bilemem... Ama orada olması çok mümkün değil sanki. Neden teyzem senin kedinin peşine düşsün ki?"

Mantıklıydı çocuğun söylediği. Melih rahatlayarak arkasına yaslanmıştı. Ama onun rahatlamasına izin vermemişti Olcay: "Yine de inip bakmadan emin olamazsın, değil mi?"

Melih bir kez daha aynı derin rahatsızlık hissiyle, kedisinin aşağıda olabileceği ihtimalini düşündü. Ve oraya inmenin imkânsızlığını...

"Yani şöyle de düşünebilirsin; sen sık sık kedinden, onu ne çok sevdiğinden söz ediyordun. Teyzem senin kedine ne kadar düşkün olduğunu görünce onu da ölümsüzleştirmek istemiş olamaz mı? Seni sevdiği için sadece, kötü bir niyetle değil?"

Olcay, Melih'in canını yaktığı için mutlu, sırıtıyordu. İşte o zaman dayanamamış, bir tane daha çakmıştı Olcay'ın suratına Melih. Çocuğun kafası duvara çarpmıştı bu kez. Ama ağlamamıştı, hatta işin garibi, durumdan zevk almış gibiydi.

"Ne kızıyorsun, mantık yürüttüm sadece."

"Kes sesini! Ya büst?"

Olcay sıkılmış gibi dudağını büktü. "Büst, büst, büst! Öyle bir şey yok. Eve dalmayan kalmadı bu yüzden. Selim denen o salak herif de..."

"Onu kim yönlendirmiş olabilir?"

"Sanırım Bora ile Yeşim. Onlar tuttular Selim'i de. Eve o girmişti ilk kez. Ben de çok eğlenmiştim. Bora'lar koleksiyonun olduğu odada bir kasa olduğunu biliyorlardı. Adamı oraya yönlendirdiler."

"Ne vardı o kasanın içinde?"

"Bir koç başı."

"Anlamadım?"

Olcay, sanki adam kasadaki koç başını bulurken oradaymış, kendisi eşek şakası yapıp çok eğlenmiş bir çocuk gibi gülüyordu.

"Ben koydum onu oraya. Doldurulmuş bir koç başı... Tekniğine uygun doldurulmuş tabii."

Onun aşağıdaki mahzeni küçümseyen ifadesini görmezden geldi Melih.

"Peki ne yaptı o koç başını Selim?"

"Bilmem, Bora'ya vermiştir herhalde."

"Ya teyzen? O aramıyor muydu büstü?"

"Aramaz olur mu! Evi delik deşik etti."

"Nasıl yani?"

"O çarşamba geceleri var ya, hani teyzemin briçe gittiğini sanarak geldiğin akşamlar?"

"Eee?"

"Hani bir ses oluyordu, sen de takılmıştın ona? İşte o geceler teyzem evi kazıyordu."

"Ne demek kazmak?"

"Yani boşalttığı üst katlara çıkıyor ve duvarları, yerleri, her yeri deşiyordu. Dedemin büstü öyle bir yerlere sakladığını düşünüyordu salak..."

Olcay'ın teyzesi hakkında ilk kez böyle kaba bir sıfat kullandığına tanık oluyordu Melih.

"İyi de, neden benim burada olmamı istiyordu?"

"Beni yalnız bırakmaya korkuyordu çünkü..."

"Neden?"

Olcay artık bundan fazlasını Melih'in bilmesini istemez gibiydi. Zoraki konuştu: "Emin değilim. Birkaç nedeni olabilir. Belki geçirdiğimiz kazanın herhangi bir kaza olmadığına inanmıştı o da... Birilerinin gelip bana zarar vermesinden korkuyordu. Ya da yürüyebildiğimi sanıyordu, peşine düşerim diye endişeleniyordu. Paranoyak olduğu için şimdi aklıma gelmeyen başka şeyler de düşünmüş olabilir."

Melih saatine baktı. Kadın gelmek üzere olmalıydı.

"Bana Tahsin'in adresini ver."

Olcay nedenini sormadan yazdı, verdi adresi.

"Benden şikâyetçi olursanız aşağıyı ihbar edeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Olcay başını salladı. Melih başka bir şey söylemeden çıktı dışarı. Kolunun altında ne zamandır göz koyduğu, holde asılı Nuri İyem tablosu, cebinde de Tahsin'in adresinden başka, Olcay'ın koltuğun arkasında asılı duran kadife ceketinden alınmış bir parça vardı.

20
SENİNLE ÖLMEK İSTİYORUM (LÜTFİ AKAD/1969)

Selim, Melih'in kendisine verdiği adrese pazartesi sabahı erkenden gitti. Çocuk doğru söylemişti; bahçıvan Tahsin, Cihangir'in alt sokaklarından birindeki eski bir apartmanın bodrum katında oturuyordu. Evin karşısında ise kabası bitmiş, kış gelince de ara verilmiş bir inşaat vardı. Selim, inşaatın bekçisiyle çok az bir ücret karşılığı anlaştı. Üçüncü katta, nispeten korunaklı bir odada kalacaktı. Pazartesi öğleye doğru, bir hafta kendini idare edecek kadar yiyecek, içecek ve bir uyku tulumu alarak döndü oraya. Camları naylonlanmış odada kendinden başka bir evsiz daha vardı. Evsizle ilk karşılaştıkları pazartesi akşamı birbirlerini tartan bakışlarla selamlaşmışlar, bir daha da hiç konuşmamışlardı.

Evsiz, gündüzleri yok oluyordu ortadan. Akşam saatlerinde birkaç şişe şarapla geliyor, köşesine çekilip hep aynı türküyü hafifçe mırıldanarak sızana kadar içiyordu. Selim

ise bütün gün, bir battaniyeye sarılmış olarak camın kenarına yerleşiyor, karşıdaki evi izliyordu.

Tahsin, haftanın üç günü dışarı çıktı. Selim'i meraklandırmadı bu durum. Onun Ortaköy'e gittiğini biliyordu. Bütün bir hafta, sabırla ve üşüyerek beklemeyi sürdürdü. Sonunda, neredeyse artık ümidini kesmişken, cuma günü akşam saatlerinde Sevil Hanım apartmanın önünde bir taksiden indi, koşar adımlarla girdi içeri. Selim o zaman kadının buraya gelişlerini daha önce neden atladığını anladı: Cuma günlerini kendine ayırmıştı çünkü. Sadece ihtiyaç gidermek için olduğu yeri terk eden Selim, onu görünce hemen ayağa kalktı, soğuktan ve bükülü durmaktan uyuşmuş bacaklarını açmaya çalıştı, sonra silahını çıkardı, kontrol etti, namlusuna susturucu takıp tekrar beline yerleştirdi. O bütün bunları yaparken evsiz adam türküsünü söyleyerek içmeye devam ediyordu. Selim ona baktı; adam Selim'in yaptıklarını ya görmemişti ya da görmezden geliyordu.

Apartmanın dış kapısı açıktı. Tahsin'in penceresinin sarı ışığı, ayaklarının dibine, kirli karın üzerine düşüyordu. Merdivenleri çabucak indi Selim, heyecanlı olmadığını hissetti o ara. Her gün işe giden bir memurdan farksızdı. Otomatı yanmayan açıklıkta durdu, Tahsin'in kapısına kulağını dayadı ve içeriyi dinledi. Evden hafif bir müzik sesi geliyordu sadece. Kapıyı kolayca açtı ve içeri girdi. Karanlık holde sessizce ışığa doğru ilerledi. Işık salondan geliyordu, salon kapısı ise aralıktı. Selim oradan, bir katalitiğin parlak ışığını gördü önce. Sonra da onun başında dikilmiş Sevil Hanım'la Tahsin'i... Konuşmuyorlardı. Mantosu henüz üzerindeydi Sevil Hanım'ın. Yüzü Tahsin'e dönüktü. İkisini de profilden görüyordu Selim. Kadın, Selim'in o güne kadar hiç görmediği bir gülümsemeyle bakıyordu adama. Tahsin

ise dik yakalı, lacivert, kalın bir kazak giymişti ve hiç gülümsemeden ama arzuyla dikmişti gözlerini Sevil Hanım'a. Kazağının kolları uzundu ve o yüzden Sevil Hanım'ın elini tutan eli görünmüyordu adamın.

Selim, kedi adımlarıyla içeri girdi, silahını belinden çıkardı. İki sevgili, sırtları kapıya dönük olduğu için Selim'in varlığını bir süre hissetmediler. Emniyetin açılma sesiyle Selim'e döndüler. Selim sadece şaşkınlık gördü suratlarında.

"Selim, sen..."

Selim, Sevil Hanım'ın ifadesi korkuya dönüşmeden tetiği çekti. Kurşun, tam alnına saplandı kadının. Hafif bir barut dumanıyla birlikte açılan karanlık deliği ve oradan sızan kanı gördü Selim. Kadın, geriye doğru, sehpanın üzerine devrildi. Sehpadaki su dolu bir bardak onunla birlikte yere düştü. Dökülen suya karıştı kadının kanı, pembe bir renk aldı. Çok uzun bir aradan sonra tekrar bir film karesi içine yerleşmiş gibi hissetti kendini Selim...

Namluyu Tahsin'e çevirdiğinde, adam kaçmak üzere içerideki odaya doğru meyletmişti. Selim onu da tek kurşunla sağ şakağından vurdu. Tahsin, bedeninin yarısı salona, yarısı odaya gelecek şekilde yere düştü. Karmaşık ses silsilesi kesilmiş, geriye sadece, az önce olduğu gibi derinden gelen hafif müzik sesi kalmıştı salonda.

Selim adamı yerde sürükleyerek salona çekti. Sonra yatak odasına girdi. Düzenli bir odaydı burası. İki kişilik yatak örtülü, bordo perdeler çekiliydi. Yatağın başucundaki kırmızı bir gece lambası pek aydınlatmıyordu içeriyi. Selim salona döndü. Sevil Hanım'ın cesedini kucakladı, yatağa yatırdı. Mantosunu çıkardı sonra, kanla lekelenen başını sildi. Alnındaki o çirkin delik de olmasa, uyuyor zannedebilirdi Sevil Hanım'ı gören biri.

Selim, kadının yanına uzanmadan, cebinden çıkardığı yüzüğü parmağına geçirdi onun. Gözlerini kapayıp, henüz soğumamış elini elinin içinde tuttu bir süre. Başka hiçbir şey düşünmeden, bir kadına sahip olmanın ne demek olduğunu ilk kez hissederek, sadece o temasın tadını çıkardı Selim.

Sonra kadının yanına uzandı, elini bırakmadan diğer elindeki silahı şakağına dayadı ve tetiği çekti.

21
DİNLE, YAĞMURU DİNLE...

Cumartesi günü (10 Şubat), bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Melih her sabah yaptığı gibi aşağı indi, ekmek, bira ve gazete aldı. Evde çayı koyduktan sonra gazetenin üçüncü sayfasını açtı ve günlerdir beklediği haberi gördü. İstanbul'un ünlü ailelerinden Mabeyinoğulları'nın kızı Sevil Mabeyinoğulları, Cihangir'de bir evde öldürülmüş olarak bulunmuştu. Evde kendinden başka iki ceset daha vardı. Birinin, bahçıvanları Tahsin Demirkalp, diğerinin ise Selim Kiraz adlı bir adam olduğu belirlenmişti. Selim Kiraz'ın diğer ikisini öldürdüğünün sanıldığını, soruşturmanın devam ettiğini yazıyordu gazete. Fazla ayrıntı verilmeden, sadece ölenlerin resimleri basılmıştı kısa hikâyenin yanına.

En büyük fotoğraf Sevil Hanım'ınkiydi. Melih, aylar sonra yine bir yaz resminde görüyordu onu. Plajda oturmuş, önünde ısırılmış bir karpuz dilimi, gülümsüyordu kadın. Onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha düşündü Melih. Ve sonra da bu güzelliğin bir morg odasında gömülmeyi

beklediğini... Hiçbir üzüntü hissetmediği gibi, uzun zamandır olmadığı kadar rahatlamış olduğunun farkındaydı.

Tahsin'le Selim'in ise vesikalık birer resmi konmuştu gazeteye. Melih, Selim'in bulanık görüntüsünden çok emin olamadı. Karıştırmış, başka birinin resmini basmış olmalıydılar. Sadece onun için biraz üzülmüştü Melih. Ama sonra, masasının başına çizim için oturduğunda bu ölümün onun için en iyisi olduğuna karar vermişti. Bazıları için hayat, çok susuz kalmış bir insanın içmek zorunda kaldığı acı bir suydu sanki. Ancak ölünce suyun gerçek tadını alabiliyorlardı.

Melih, pazartesi günü Sevil Hanım'ın Teşvikiye Camii'nden kaldırılan cenaze törenine gitti. Uzakta durup gizlice izledi orada olanları. Cenaze çok kalabalıktı. Gittiği iki partiden de tanıdığı birkaç sima gördü kalabalığın içinde. Bora Bey ile Yeşim Hanım, ailenin uzak akrabaları olduğunu tahmin ettiği kalabalık bir grupla duruyordu. Yeşim Hanım içlerinde en perişan görünendi. Eski kocasına dayanarak ayakta durabiliyordu sanki. Pek çokları gibi onda da siyah gözlük olduğu için gözlerini göremiyordu Melih. Kadının gerçekten üzgün olup olmadığını merak etmişti. Yeşim Hanım, hayatının içinden akıp giden nice olay gibi Sevil Hanım'ın ölümünü de hiç taşırmadan, kıyılarına hasar verdirmeden kolayca yolcu etmiş miydi acaba? Olcay ise tekerlekli sandalyede, bacaklarının üzeri kalın bir battaniyeyle örtülü, başı önünde, taziyeleri kabul ediyordu... Onun burnunun sarılı olduğunu, moraran gözünü ise koyu renk bir gözlükle kapattığını görmüştü. Melih son kez Bora Bey'e baktı. Başını onurlu bir duruşla havaya doğru kaldırmış, uzun boyunun çoğalttığı bir hisle sanki oradaki herkesi

izler gibiydi... Ne üzgün ne de şaşkın bir ifade vardı yüzünde. Bugün de herhangi bir gün olarak geçecekti onun özel tarihine sanki. Melih orada daha fazla durmanın mânâsız olacağını düşünerek cenaze namazını beklemeden uzaklaştı.

Ertesi gün, cinayet masasından iki müfettiş geldi evine. Onları bekliyordu Melih. Ne sorabileceklerini düşünmüş ve hazırlanmıştı. Kapısı çalmadan duvardaki bütün kumaş parçalarını sökmüş, bir dosyanın içinde yatağın altına itmişti. Adamlar, spor kıyafet giymişlerdi. Ama onları görür görmez polis olduklarını anlamıştı Melih. Adamlardan biri dikkatlice baktı Melih'e.

"Melih Aker... Sedat'ın oğlu musun yoksa?"

Melih şaşırarak salladı başını... Komiser, kırk yıllık dostunu kucaklar gibi sarıldı ona.

"Sedat'la ilkokuldan ortaokul sonuna kadar birlikte okuduk. Sonra babamın tayini çıktı, ayrıldık Kırşehir'den. Bir daha da haber alamadım ondan. Nasıl, iyi mi?"

Melih bu tesadüfe sevinsin mi, üzülsün mü bilemeden bilgi verdi babası hakkında. Adının Seyfi olduğunu öğrendiği komiser, suratında giderek büyüyen bir gülümsemeyle dinledi onu.

Komiserler fazla kalmadılar evinde. Diğeri onlar konuşurken etrafa dikkatlice göz attı. Delik deşik duvar ilgisini çekmiş olmalıydı ama hiçbir şey sormadı. Seyfi Komiser babasıyla olan anılarını bitirdikten sonra Melih'e ne kadar süredir Mabeyinoğulları'nın yanında çalıştığını, herhangi tuhaf bir şeye tanık olup olmadığını, bahçıvanı ve Selim'i tanıyıp tanımadığını sordu. Melih sakince yanıtladı onu. Hatta sorularının içermediği kadar geniş cevaplar verdi. Nedenini bilmeden, geveze biri izlenimi uyandırmak istiyordu komiserin üzerinde. Adamların tavrında bir atalet, suçlusu-

nun ölmüş olduğu sıradan bir soruşturmayı sürdürmenin rehaveti vardı. Bir iki gün içinde dosya kapanacaktı muhtemelen. Bu sırada Melih de gazetelerde birkaç gün sonra bile okuyamayacağı ayrıntıları öğrendi onlardan. Cinayeti Selim Kiraz işlemişti. Kadına platonik ve saplantılı bir biçimde âşık olduğunu düşünüyorlardı onun... Bir haftaya yakın Tahsin Demirkalp'in evinin karşısındaki inşaatta beklemiş, Sevil Hanım gelince de içeri girip ikisini birden vurmuştu. Adamlar anlatırken Melih, Sevil Hanım'ın yaralı kurtulup bu berbat olayın içinde yer almaktansa ölmüş olmayı yeğleyeceğini düşündü. İki komiser yarım saat kadar oturup gitti. Melih, onları bir daha görmeyeceğini sanıyordu. Ama ertesi gün (14 Şubat Çarşamba) eve geldiğinde kendisini Gayrettepe'deki asayiş şube müdürlüğüne davet eden bir yazı buldu kapısında.

Seyfi Komiser yine kucaklayarak odasına aldı onu. Kısaca hâl hatır sorup konuya girdi: "Olanlardan haberin var mı?"

Melih, anlamayarak baktı adamın yüzüne.

"Bugün gazete okumadın galiba?"

Melih cumadan beri gazete almıyordu. Eve kapanmış, sadece çizim yapmıştı. İki hafta sonra projesini teslim edecekti. Dışarıya tek çıkışı pazartesi günü, cenaze için olmuştu. Adam masasının üzerindeki gazeteyi onun önüne sürdü.

"Vahşi cinayet!" yazıyordu büyük puntolarla. Yazının altında da duvara asılı gibi duran, karelenerek görüntüsü bozulmuş bir erkek cesedi vardı. Melih fotoğraftakini tanımadı, çabucak haberi okudu. Salı gecesi Mabeyinoğulları Apartmanı'nda bir yangın çıkmış, itfaiyenin müdahalesiyle yangın kısa sürede söndürülmüştü. Cumartesi günü, teyzesi bir cinayete kurban giden Olcay Mabeyinoğulları'nın ise yangın sırasında evde olmadığı tespit edilmişti. Olaydan

sonra genç adamdan bir daha haber alınamamıştı. Polisin evde yaptığı aramada, bir hayvan koleksiyonunun olduğu görülmüştü. Bu odanın zemininde ise, gizli bir mahzen bulunmuştu. Mahzende akıllara zarar bir hayvan katliamı yapıldığını gören emniyet görevlilerini asıl dehşete düşüreni, hayvanlarla aynı biçimde katledilmiş olan İ.Ü. Makine bölümü öğrencilerinden Kadir Seyrek olmuştu. Kadir Seyrek kafasından... Melih haberin sonrasını okumadı, ayakta durmakta zorlandığı için koltuğa oturdu.

"Öldürülen çocuğu tanıyor muydun?"

Yalan söylemesinin mânâsız olduğunu düşündü Melih.

"Üniversiteden tanıyordum... Galiba bir ara o da Olcay'ı okula götürmüş getirmiş."

"Yakınlarda hiç görüşmüş müydün?"

"Bir kez Beşiktaş'ta balık yedik."

"Arkadaşındı yani?"

"Arkadaş sayılmaz, tanış diyelim."

Seyfi Komiser dikkatlice bakıyordu ona. Melih de en masum gülümsemesiyle karşılık verdi.

"Olcay Mabeyinoğulları'nın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı Melih?"

"Hayır... Nereye gitmiş olabilir ki, yürüyemiyor o..."

"Bütün havaalanlarına eşkali dağıtıldı. Eğer yurtdışına çıkmaya teşebbüs ederse yakalanacak... Sen buralardasın, değil mi?"

'Evet, çalışıyorum, sınavlarım var."

Melih, dışarı çıkar çıkmaz hemen birkaç gazete alıp haberi ayrıntılarıyla okudu. Gazetelerden birinde Mabeyinoğulları Apartmanı'nın resmi de vardı. Yangından evin epey hasar gördüğü belli oluyordu. Dumanın koyu izleri ile kararmıştı binanın dışı. Alevlerin patlattığı camlardaki tüller

ise parça parça olmuş, kendilerini dışarı atmaya çalışır gibiydiler. Tekinsiz bir görüntüsü vardı apartmanın... İnsan ona bakarak, içeride yaşanan vahşetin ne olduğunu bilmese de hayal gücü hemen harekete geçip, çeşit çeşit korkunç olay kurgulayabilirdi. Sevil Hanım'ın dairesi ise net görünmüyordu fotoğrafta. Tıpkı orada geçen hayatlar gibi, o da bulanıktı. Her gazetede Olcay'ın, Sevil Hanım'ın ve Kadir'in, bazı gazetelerde ek olarak Selim ile Tahsin'in resmi vardı. Onlar figüran olarak rol alıyorlardı artık bu hikâyede.

Melih, bütün fotoğraflara uzun uzun baktı da sadece Kadir'in okuru dehşete düşürmesin diye bozulmuş, pek de ne olduğu anlaşılmayan fotoğrafına bakamadı. Bu hikâyede nedense tek acıdığı adam oydu. Gerçi kendi de pek bir şey anlamadan, yabancısı olduğu hayatlara girmiş, dengelerle oynamış, canı yanmış, hatta kullanılmış ve neticede başlangıç noktasına geri dönmüştü. Birkaç insanın ölmesine neden olmuştu belki, ama bu yüzden vicdan azabı duymuyordu. Onlar ölümü hak etmişti. Ama Kadir, sanki yedek kulübesindeyken oyuna alınmış, sonra da başına sert bir top isabet ederek talihsizce geberip gitmiş gibiydi. Akıllı bir adam değildi, bu yüzden de harcanması kolay olmuştu. Burada kendisinin de pek akıllı davranmadığı, sadece şansının yaver gittiği düşüncesi kutudan fırlayan bir palyaço gibi arada sırıtsa da hemen kutuyu kapatıyordu Melih.

Aradan bir hafta geçti. Gazetelerdeki konuyla ilgili haberler giderek azalıp bitti. Melih, artık normal hayata geri dönmüştü. Bu süre içinde yaptığı tek şey deli gibi çizmek ve sınavlarda iyi not alarak bozulan durumunu düzeltmek için çalışmaktı sadece. Bu süre içinde ne polis ne de Yeşim Hanım aradı onu. Ama 21 Şubat Çarşamba günü projesini teslim etmek için evden çıkıp otobüse bindiğinde, önünde

oturan adamın okuduğu gazeteye takıldı gözü.

"Yanan dehşet apartmanında bulunan defter, sır perdesini aralıyor!"

Otobüsten iner inmez bir gazete aldı. Haber şöyleydi: Mabeyinoğulları Apartmanı yangını sırasında hasar görmüş ama hâlâ okunabilir durumda olan deri kaplı bir defter bulunmuştu. İngilizce yazılı defterin Sevil Hanım'a ait olduğu anlaşılmıştı. Bu defterde yazılı olanlar, hâlâ karanlıkta olan olayın üzerindeki sır perdesini aralayacaktı. Gazete, defteri ele geçirdiklerinden ve pazar gününden itibaren de parça parça yayınlayacaklarından söz ediyordu.

Melih pazara kadar bekleyemeyecekti. Her türlü riski göze alarak karakola gitti. Seyfi Komiser dışarıdaydı, "Bekleyin, gelir birazdan," dedi bir polis. Melih bekledi; neredeyse üç saat kadar.

Komiser onu karşısında görünce hiç şaşırmadı nedense.

"Merak ettin, değil mi?" dedi.

"Pazara kadar bekleyemedim."

Adam odasına aldı onu. Hiç keyfi yoktu. Defterin fotokopisini gazeteye satan "orospu çocuğu"na küfredip duruyordu. Soruşturmanın akıbetini etkileyebilirdi bu gelişme. Olayı kısaca anlattı Melih'e. Defterde, her şey açık seçik anlatılıyordu... Mahzendeki hayvan mezbahası Olcay'a aitti.

Melih o an kalbinin duracağını hissetti.

"Hayır, olamaz, Sevil Hanım'ın orası!"

Kısa boylu müfettiş onun tepkisini sessizce izledi.

"Yani ben öyle olduğunu düşünmüştüm..."

Komiser gözlerini kendini kontrol etmeye çalışan Melih'ten ayırıp camdan dışarı baktı.

"Defterde öyle yazıyor ama... Olcay, yıllardır yapıyormuş bu işi. Tahsin onun için hayvan avlıyormuş. Onları..."

Adam burada durdu, nasıl daha yumuşak ifade edeceğini düşünüyor olmalıydı. "Onları törenle kesip dolduruyormuş Olcay. Sevil Hanım da ailelerinin adına halel gelmesin diye sesini çıkarmıyormuş."

"Olcay nasıl iniyordu ki aşağıya? Tamam, kaçtığına göre sakat değildi ama bunu ne teyzesi ne de Tahsin biliyordu, değil mi?"

"Sevil Hanım, defterde onun yürüyebildiğinden şüphelendiğini söylüyor. Bizce yine de emin değillerdi. Yıllarca herkesi 'kötürümüm' diye kandırmış olmalı. Doldurulmuş hayvanların olduğu odada halattan yapılmış örgü bir şey bulduk. Sepet gibi... Galiba onu bu sepetle aşağı sarkıtıyorlarmış. Aşağıda da bir tekerlekli sandalye vardı."

Melih, duvara dayalı sandalyeyi hatırladı. Ve onunla ilgili ne masum düşünceleri olduğunu...

Melih, Olcay'ın yürüyememe ihtimaline takılmıştı. Kendisi çocuğa eziyet ederken, yürüyebilseydi o acıyla kaçmaya teşebbüs ederdi. Eder miydi acaba? O gün, o şartlarda bunu göze alır mıydı?

"Olcay ne zamandır yapıyormuş bunu?"

"Galiba iki-üç senedir."

"Ama o zaman... O kadar hayvan... Hepsi mahzende miymiş?"

"Aşağıdakiler koktukça Tahsin bahçeye gömüyormuş onları. Üç gündür arkadaşlar bahçeyi kazıyorlar. Pek çok hayvan leşine ulaşıldı."

Melih, Mabeyinoğulları Apartmanı'nın arka bahçesini düşündü; o dingin, sessiz ama çimi olmayan bahçeyi... Mıcır'ın giderek uzaklaşan hayali geldi gözünün önüne. O da oradaydı, Melih artık bundan emindi. Olcay kaçırmış ve katletmişti kedisini. Ya bahçenin ıslak ve soğuk toprağında

ya da aşağıda, o korkunç mahzendeydi Mıcır. *Umarım gömülmüştür*, diye diledi içinden.

"Peki ya Kadir?"

"O konuda fazla bir bilgi yok. Sevil Hanım'ın güncesi çalınmış bir ara. Galiba o çocuk çalmış ama Sevil Hanım sonra, fazla ayrıntıya girmeden defteri geri aldığını yazmış güncede... Biz Selim'i kullanmış olabileceğini düşünüyoruz."

Melih de öyle düşünüyordu. Demek Kadir mahzende olanları bildiği için o gece eve girmek istememişti.

"Bir büst hikâyesi anlatıyor herkes... Senin haberin var mı?"

"Duymuştum... Ama yok galiba öyle bir şey."

"Sevil Hanım, defterinde büstün olduğuna inandığını yazıyor. Bu yüzden evi delik deşik etmiş ama bulamamış. Aile çok zordaymış zaten..."

"Nasıl zorda?"

"Artık satacak malları kalmamış, tabii Mabeyinoğulları Apartmanı'ndan başka. Onun da üzerinde haciz var."

"Bunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyormuş ki... Boğazlarına kadar borç içindeymişler. Sanırım Kadir de bu büst olayıyla bağlantılı. Eve girmiş. Büstü aramaya... Yalnız olmayabilir."

Müfettiş burada susmuş, Melih'e bakmıştı.

"Onunla böyle bir iş yapmadım ben..."

"Her neyse, otopsi raporu onun 2 Şubat Cuma gecesi öldürüldüğünü söylüyor. O gün akrabalarından birinin... Yeşim Hanım galiba, onun yaş günüymüş. Evdekiler oradaymış."

"Biliyorum, ben de oradaydım."

"Evet, haberim var. Erken ayrılmışsın ama?"

"Sınavım vardı, onlar da briç oynayacaklardı."

Melih, Seyfi Komiser'in hafif hafif onu sorgulamaya başladığını anlamıştı. Sakin olmaya çalışarak çayını yudumladı.

"Yani Kadir'i de Olcay mı öldürmüş?"

"Bilmiyoruz, soruşturma bitmedi daha."

"Ama o yapmış olamaz. Ufak tefek bir oğlandı Olcay."

"Anlaşılır nasılsa... Kadir'i kim ya da kimler öldürdü? Bu da açığa çıkar. Ama emin olduğumuz bir şey var; teyzesi öldürüldükten sonra Olcay sırra kadem bastı."

"Bir de cinayet olunca... Kaçışını hızlandırmıştır."

"Hepsi bu kadar, Melih."

"Bana bilgi verdiğiniz için teşekkür ederim."

Adam parmaklarını acıtacak kadar kuvvetli sıktı Melih'in elini.

Melih, birkaç gün kendine gelemedi. Çok ağır bir uyuşturucu almış gibi başını kaldıramıyor, durmadan uyuyor, rüyasız ve derin uykulardan söküp alamıyordu kendini. Uyanık olduğu zamanlarda ise suçsuz insanların ölmesine neden olduğu hiç aklından çıkmıyordu. Sevil Hanım, Tahsin ve Selim... Olcay nasıl da kullanmıştı onu! Maşa yapmış, amacına ulaşmıştı. İşin bu noktaya gelebileceğini tahmin etmiş miydi acaba? Melih'in, Selim'i Sevil Hanım'ın üzerine salabileceğini, insanların öleceğini... Bunları hesaplamış mıydı?

Melih o gece masasını toplarken hayatının son birkaç ayını düşünüyordu. Üzgün olmalı, kendini suçlu hissetmeliydi ama hissetmiyordu. Ne Sevil Hanım'ın, ne Tahsin'in ne de Selim'in ölmesi etkilemişti onu... Sadece Kadir'in ölümü sarsıcıydı ama ondan da kendini sorumlu tutmuyordu. Kadir hiçbir zaman dürüst olmamıştı ona karşı.

Gazete, pazar günü Sevil Hanım'ın defterini yayınlayamadı. Aile araya girmiş, defterin haklarına sahip çıkmıştı. Melih de merak ettiklerini öğrenemedi böylece...

22
FİNAL...

Melih, etkisini birkaç gün sonra gösteren ilaçlar gibi, her geçen gün olayın biraz daha dışına çıkmak yerine giderek daha çok içine çekiliyordu. Şunu görüyordu; insan bir hikâyenin ne denli tam orta yerinde olduğunu sansa da daima bilinmeyen karanlık noktalar kalıyor, böyle olunca da yaşananları bir bütün olarak görmek neredeyse imkânsızlaşıyordu... Bunun nedenini sonunda çözdü Melih. Bir hikâye asla bir kişiye ait olmuyordu. Belki hikâyeleri büyülü kılan da buydu; herkesin beyninde, aynı şeyi anlattığı sanılan ama aslında bambaşka olan bir film makarasının dönüyor olmasıydı.

Melih'in hikâyesinin eksik noktaları, tahminlerle şöyle bütünleniyordu: Nejat Dede'nin ölümünden sonra büst ortaya çıkmayınca herkes büstün Nejat Dede tarafından saklandığını düşünmüş ve onun peşine düşmüştü. Tabii kendi yöntemleriyle... Sevil Hanım evi kazmaya girişmiş, Bora ile Yeşim ise ellerindeki olasılıkların peşi sıra gitmişlerdi. Peter, büyük ihtimalle, belki bir tesadüf sonucu koleksiyonun ol-

duğu odadan inilen mahzenden haberdar olmuş, orada ne olduğunu öğrenmişti. Defteri çalarak da Sevil Hanım'a şantaj yapmıştı. Yani başlangıçta büstle hiç ilgisi olmayabilirdi davranışının. O noktada Olcay girmişti devreye; kendilerine şantaj yapılmasını ya da Peter'ın büstün peşinde olmasını affetmemişti. Hayvanlara neler yaptığı düşünülecek olursa, çocuğun kafasına çekiçle vurmak Olcay'a yakışır bir davranış gibi görünüyordu. Kadir ise defterden bu mahzeni ve olan biteni öğrenmiş, kendince büstün orada olduğuna karar vermişti. Belki bunu Peter'la konuşmuşlardı. Gerçeği kimse bilemezdi, hikâyenin bu kısmına şahit olan iki kişi de hayatta değildi çünkü... Ama Kadir'in bu işi tek başına yapacak cesareti yoktu. Belki Peter'la bir planları vardı. Ama çocuk ölünce bu da yatmıştı.

Bora ise büstün önce koleksiyonun bulunduğu odadaki kasada olduğunu sanmış ve onu çalması için Selim'le anlaşmıştı. Ancak kasadan koç başı çıkınca tam ümidini yitirmişken, Peter ölüm döşeğinde ona mahzenden söz etmiş olmalıydı. Bora da bunun üzerine Selim'i oraya yönlendirmişti... Kimliğini gizlemiş, hatta belki Selim'le hiç yüz yüze gelmemişti. Bora, Melih'in de büstün peşinde olduğu öğrenmişti ya da bundan şüphelenmişti. O gece bu yüzden karıkoca uyarmışlardı Melih'i. Belki Kadir'le de bağlantısı vardı adamın. Belki o da üçüncü ortak olarak işin içindeydi. Bu soruların da yanıtı yoktu.

Selim'in kafasına vuran da Olcay olmalıydı. Onun adresini öğrenmiş, peşine düşmüştü. Bu kadar insanın büstü ele geçirmek istemesi çocuğu endişelendirmişti herhalde. Elinde çekiç, kendileri için tehdit oluşturacak insanların kafasını dağıtmak hoşuna gidiyordu belki de, kimbilir...

Olcay aslında en rahat olması gereken kişi gibi görünüyordu bu hikâyede. Teyzesi tarafından çok sevilen, sapıklıklarına çanak tutulan biri... Sevil Hanım öldükten sonra da mahzende olanların ortaya çıkacağından korkarak evi yakmış ve kaçmıştı Olcay.

Sevil Hanım, hikâyenin en masum karakterlerinden biri gibi bir izlenim yaratıyordu. O hep ailenin adını korumak için çabalamış, bu sırada tek silahı olan kadınlığını da sonuna kadar kullanmıştı. Bu noktada bir gerçeği daha görüyordu Melih. Sevil Hanım onun sandığı gibi ne zeki ne de güçlüydü. Kendince büstü aramış, onun çalınmasından korkmuş ama parasızlıktan ve takıntıları olduğundan bir alarm sistemi bile taktıramamıştı evine. Ne trajikomik bir durumdu bu! Birilerinin büstün peşinde olduğunu anlayınca paniğe kapılmıştı kadın. Selim'i de bu noktada kullanmıştı. Kadir'deki defteri çalmasını sağlamış, Selim'i kendine âşık ederek tehlike olmaktan çıkarmıştı. Tabii burada da karanlık bir nokta vardı ki, onu düşünmek Melih'i ara sıra duyduğu suçluluk duygusundan kurtarıyordu. Kadın gerçekten bu hayvan katliamının dışında mıydı? Peki çocukluğunda öldürülen üç kedi? O hikâye Olcay'ın hastalıklı beyninin yarattığı bir kurmaca mıydı gerçekten? Melih, Sevil Hanım'la kediler üzerine konuştukları zamanı hatırlıyor ve kadının o çok hüzünlü ve anlaşılması zor hâliyle, "Üç kedim vardı, öldüler," deyişi canlanıyordu gözünün önünde.

Bu düşünce, Kadir aklına gelince daha da kuvvetleniyordu. Kadir, eve girdikleri gece öldürülmüştü. Onu yakalamış olmalıydılar... Tıpkı o zavallı hayvanlar gibi Kadir'i de vahşice katletmişlerdi. Bunu tek başına yapmış olabilir miydi Olcay? Pek mümkün görünmüyordu Melih'e. Belki

üçü birlikte; Sevil, Olcay ve Tahsin... Bilinmezler öyle çok, bilinenler öyle karmaşıktı ki!

Tabii Kadir'in Olcay ve Sevil Hanım gelene kadar neden kaçıp gitmediği başka bir muammaydı. Melih onun Selim'le karşılaştığını ve kaçtığını düşünüyordu. Ama böyle olmamıştı demek ki. Neden kaçamamıştı acaba? Selim, Melih'e yaptığı gibi, onu da bayıltmış olabilirdi. Belki de Kadir korkudan bayılmış ya da bir kriz geçirmişti. Ancak böyle bir durumda onu yakalayabilirlerdi. Melih, artık bu konu üzerinde daha fazla düşünmemesi gerektiğine karar vermişti ki, hikâyenin henüz bitmediğini bir hafta sonra anladı.

Her okul çıkışı, artık bir haber olacağını ummasa da gazete almayı sürdürüyordu. Çarşamba günü, sıkı bir kar yağışından bembeyaz olmuş, kolunun altında çantası ve alışveriş torbasıyla eve zor atmıştı kendini. Önce torbayı boşaltmış, artık pek mütevazı bir hâl almış olan buzdolabına kahvaltılık malzemelerini, üç şişe birayı ve ekmeği koymuştu. Sonra hep yaptığı gibi, Gülce'nin resmini öpmüştü. İkisi de artık bu berbat olay zincirinin dışına çıkmışlar gibi hissediyordu bir süredir; yalnız ve arınmış olarak hep birlikteydiler artık.

Çantasındakileri boşaltmıştı sonra. Kitaplarını masanın üzerine koymuş, katalitiği yakmış, gazeteyi alıp oturmuştu. Haber üçüncü sayfadaydı. Olcay, soluk bir vesikalık fotoğrafta, dimdik onun gözlerine bakıyordu. Melih, birden onun Selim ve Tahsin'le eşitlenmiş olduğunu düşünmüş, bu çok hoşuna gitmişti. Haber bir kazadan söz ediyordu. Olcay Mabeyinoğulları, Londra yakınlarında geçirdiği bir trafik kazasında ölmüştü. Çantasında bulunan, tarihi değeri yüksek büstün satışı için uğraştığı sanılan genç adamın cenazesi

hafta sonu Türkiye'ye nakledilecekti. Türk yetkililer, büstün hemen ülkemize iadesi için girişimde bulunmuşlardı. Melih arkasına yaslanmış, gözlerini yummuştu. Derin bir huzur duygusu kaplamıştı her yanını. İlahi adalet yerini bulmuştu işte! Bir kazadan kurtulmuş, diğerinden paçayı sıyıramamıştı orospu çocuğu! Biricik kedisi Mıcır'ın da aralarında olduğu bütün o zavallı hayvanların ruhları, Olcay'a diğer tarafta huzur vermeyeceklerdi. Buna yürekten inanıyordu. Melih, havada kalan sorularının yanıtını çok beklemedi. Ertesi günkü gazetede evin bahçesini gösteren bir fotoğraf ve bahçenin üç boyutlu çizilmiş bir krokisi vardı. Fotoğrafta bahçenin delik deşik edilmiş olduğu görülüyordu. Mabeyinoğulları Apartmanı'nın yangın sonrası hâliyle bahçe bir bütünlük sağlamıştı böylece.

Polis bahçedeki kameriyede yaptığı kazıda, eski bir sallanan koltuğun altında küçük bir çukur bulmuştu. Çukurun içinde bir miktar pamuk ve yalıtım malzemesi olduğu görülmüştü. Polis, büstün burada saklandığını tahmin ediyordu. Büst iade edildikten sonra yerinde bir deneme yapılarak, o çukura sığıp sığmadığı anlaşılacaktı.

Büstü, onun hep Olcay'ın korumasında olduğunu ve onunla gelecekleri aklına getirmemeye çalışarak gazeteyi kapadı, daha çok bilgi edinmek için Seyfi Komiser'e uğramasının doğru olup olmayacağını düşündü, sonra bunun kendi açısından durulmuş görünen suları yeniden bulandırmak anlamına gelebileceğine karar verip gitmekten vazgeçti.

Dışarıda yağan karı seyretmek için cama yanaştı sonra, bir tatil günüymüş gibi ıssız olan sokağa baktı.

İşte tam o sırada, bir mucize gibi eve dolan sese döndü Melih, aralık mutfak camından içeri Mıcır girmişti! Melih, hayal gördüğünü sandı önce, sonra yorgun, kirlenmiş ve

hırpalanmış kedisi ayak bileklerine sürtününce, hayvanın ısısı geçti vücuduna. Eğildi, sakınarak Mıcır'ı kucağına aldı. Hayvan iyice sokuldu ona, Melih'in rüyalarına giren sesiyle şımardı sahibine... Melih gözyaşları arasında onun özlediği kokusunu derin derin içine çekti.

Az sonra kar bütün şiddetiyle yağarken, şehre gümüş rengi bir bulut çökmüştü. Melih ise dışarıdaki bu olağanüstü renkten habersiz, kedisine sarılmış, uzun zamandır olmadığı kadar derin ve huzurlu bir uykuya dalmıştı.

12/01/2004
Cihangir

"Belki hikâyeleri büyülü kılan da buydu; herkesin beyninde, aynı şeyi anlattığı sanılan ama aslında bambaşka olan bir film makarasının dönüyor olması..."

Köklü ve zengin bir aile olan Mabeyinoğulları'nın Ortaköy'deki apartmanı bir süredir esrarlı olayların merkezidir: Dedenin ölümü ve aile fertlerinin geçirdiği gizemli bir kazadan sonra apartmandaki kiracılar bu tekinsiz binayı terk edip gitmiştir. Yine de Mabeyinoğulları'nın bahçe katındaki dairesine farklı amaçlar için girip çıkanlar kendilerini ailenin etrafını saran gizemden kurtaramazlar. Dedikoduların, maddi hırslarının ve tutkularının peşine düşen iki genç adam, "perili" evin davetli ya da davetsiz misafiri olarak kendilerini tuhaf, ürpertici olayların ortasında bulurlar.

Cahide Birgül, alışıldık polisiye tarzıyla insan ruhunun en karanlık köşelerine inerek bizlere hem kendi gerçekliğimizi gösteriyor hem de gerilimi hiç yatışmayan bir anlatıyla Türkçe edebiyata soluksuz okunacak bir roman armağan ediyor.

kafkakitap.com
9 786051 738239
KDV'den muaftır.